

MAGYAR NŐK LAPJA

I. EVFOLYAM 7. SZÁM

ÁRA NYOLCVAN FILLER

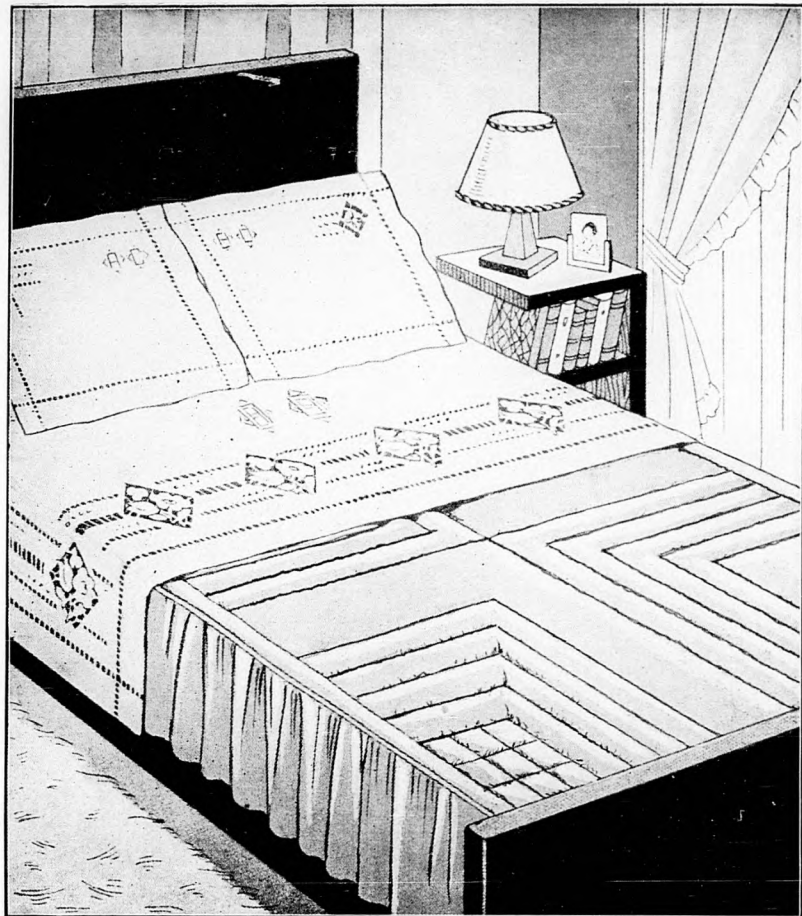
BUDAPEST, 1939 MÁRC. 1.

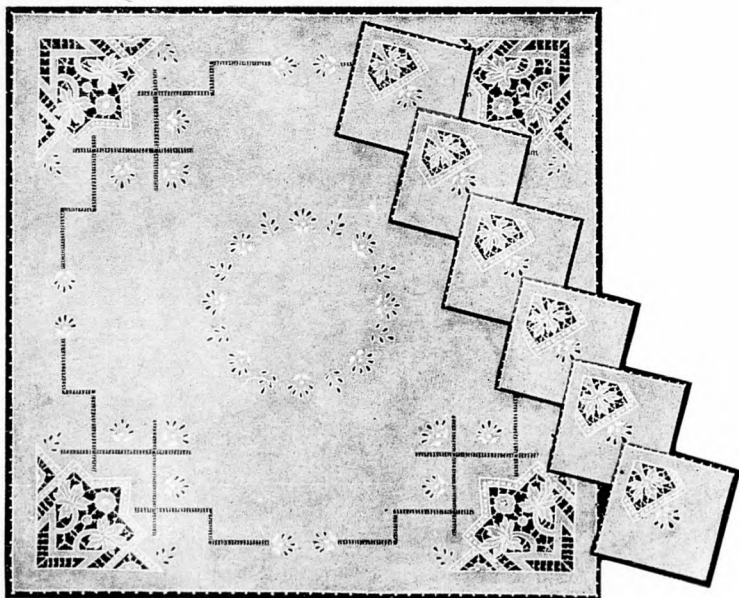
FOTO: ANGELO, IV., VÁCI-UTCA 24

ANGELO
PHOTOS

GRÖF FESTETICS MIKLÓSNE

Beszerezhetők a MÚL Kézimunkaboltjában Budapest, Teréz-kt. 6

MAGYAR NŐK LAPJA

I. EVFOLYAM 7. SZÁM

BUDAPEST, 1939 MÁRC. 1

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Postatakarékpénztári csekkszám: 41.490. Előfizetési ár: Magyarországon egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt. 24 P. félévre 12 P. negyedévre 6 P. Belgiumban, Franciaországban, Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt 30 P. félévre 15 P. negyedévre 7.50 P.

S Z E R K E S Z T I :

PAPP JENŐ

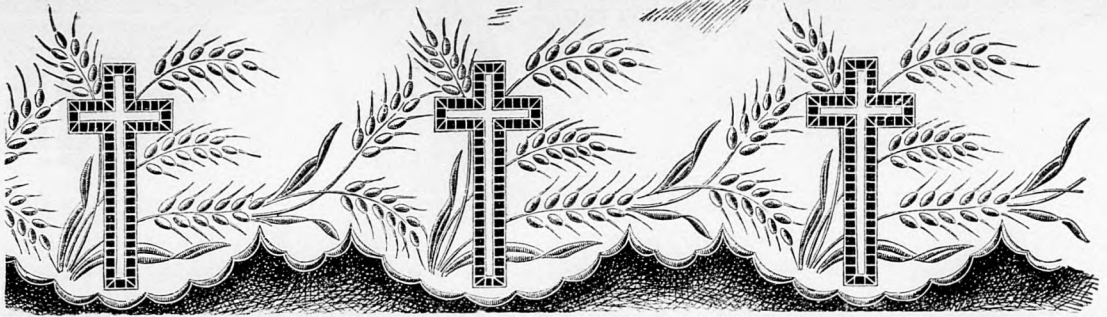
Csehszlovákiában: egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 180 csekkorona, félévre 90 csekkorona, negyedévre 50 csekkorona. Romániában: egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre 250 lei. Angliában és Amerikában: egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 40 P. félévre 20 P. Egyesült államok: egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 80 fill. Előfizetési ára az ingyenes gyermekrovattal együtt évi 24 P.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, VI., BERLINI-TÉR 2. TELEFON: 11-12-93

NAPSÜTÉS A DUNÁN

(P. J.) Bennünket Budapesten már reggel elnyelnek a dohos hivatalok. Igaz, hogy a minisztériumok falait faburkolatokkal és festményekkel enyhítjük. A városháza szobáit is beborítják a képek, amelyek aratásról, tengeri k apalásról szólnak. Letűnt századok szép asszonyait mutogató portrék mosolyognak le a tisztviselőkre, ragyogó nők néznek le a falról az aktákra, szobrok enyhítik a komor helyiségek hangulatát. Még a vén vármegyeháza sem panaszkodhat, az ő vastag falai közé is betör a művészet. Ezer és ezer vállalat, bank, hatóság és iroda szőnyegekkel siet vigasztalni a négy fal közé bezárt ifjakat és véneket, akik a toll, tinta és a papíros gályarabjai. Kialakult itt nálunk egy derűs hivatalnoki szellem is, kollégialis melegség, amely humorral és a közös száraz kenyér önfeláldozási szépségével vonja be a mindennapi robotot. A szabad pályák folyton mozgó és változatos napjaiért a bezárt börtönök szűzeireit karriérrel, rangokkal, címekkel és előmeneteli létrákkal kárpótoljuk. A világváros kitűnően megszervezkedett arra, hogy közhódályai közé bekényszerített fiaival elfeledtesse a pacsirtadalt, az első hívirágos réteket. A kultúra és a civilizáció gondoskodik arról, hogy ne jusson eszünkbe az avar alól felmosolygó ibolyák illata, erdők tavaszi borzongása. Nagyszerű pótlékkal fojtja belénk a szót, ha ki merjük mondani, hogy odakint most pezsdül az élet a füvek alatt, most ropog a jég a folyók hátán, csörét igazgatja a fűtture a rigó és a nap ad arany villanyáramot a lányok szemének. Világos, hogy amihelyt csak tehetjük, rohanunk ki a mi különleges és hamisítatlan budapesti mezőnkre, ki a Dunaparttra, a korzóra, ahol nem az Elektromosművek körtei világítanak, hanem az Isten eredeti napja süt. Pillanatok alatt elfelejtjük, hogy a hivatalokban halhatatlan alkotások díszítik a falakat. Szemünk habzsolja a túlsó parti Várhegy rügyező gesztenyefáit. Csillogó kék ég alatt, pirosra csipett női arcok közt visszatér belénk az ujjongás, hogy mégis csak szép ez az élet itt Budapesten! Kigomboljuk magunkon a tavalyi kabátot, hogy hadd fujjon át a tüdönkön a márciusi szél, amely Szentendre felől száguld be, hogy kitararítsa innen a téli füstöt és bacillusokat. Minden mozinál és minden flottafelvonulásnál jobban megdobogtatja a mi szívünket az a néhány tucat fehér kis hajó, amely az aranyfodros Dunán hatyúttestét illegeti-billegeti a parti móló mellé, hogy tessék rám felszállni Mohács és Vaskapu felé. Naszádok hasítanak végig mellettünk, habzó orral, amelyet még a Fekete-tengerben mártottak meg. Tülkölnek Óbudán a nehéz sleppek, bögnék a vontató gőzösök. Altalános felhőtakarítás folyik felettünk az égen s pucolják a rézkilincseket a luxushajókon. Tarka sálak röpködnek a lányok nyakában s az öreg Deák Ferenc is szeretne megfordulni bronz székében kint a Ferenc József-téren, hogy bozontos szemöldöke alól legalább egy pillantást vehessen a színes pesti korzóra. A rajzó tömegben Petőfi Sándor égre emelt ércujjakkal esküszik a szent szabadságra, amelyet hol érezhetnénk jobban és mélyebben, mint itt az ő közelében, ahol ragyog a széles promenád, ragyog a nevetés az udvarló ajkakon és ragyog az arany egy királyné palástján, Erzsébetén, aki ott ül kupolája alatt a korzó elején, öröközőld tuják, buxusok és tulipánok között, a gyerekhad boldog sikongása körében, közel Petőfi alakjához. Nem lehet csodálni, hogy az első biztató napsütésekre ellepjünk a Dunapartot. Ide szabadulunk ki fényűző odúinkból, ide, ahol harsog a szél, kelletti magát a hajó, pazarolja fényét a nap és ingyen adja az egészséget a levegő, a víz és az áldott magyar föld. Nincs ugyan zúgó jegenyesorunk s fényőillatunk se, mint a Felvidéknek, de elég nekünk a káprázatos napfény arra, hogy az ívlámpák alatt úgy sétáljunk, mintha badacsonyi jegenyék állnának glédában a partokon. Megveszünk a didergő kis virágáruslánytól egy csokor kis kék ibolyát s olvat szinpantunk belőle. mintha maunk szedtük volna a távoli nagy réteken, erdők szélén, a kökénybokrok és a galagonyaágak tövében.

Hímzett oltárterítő - minta. Ismertetése kéz munka-rovatunkban

OLTÁRKÉP

ÍRTA: BABAY JÓZSEF

— Nézd csak Károlom, nézd az édest, akár a Gyerekjézus!

— Szöszmötém, aranyos szöszmötém, — mondogatta Pult Károly, a szobafestő-mester és odaállt a felesége mellé. Soká álltak így, egymásnak döntve sovány vállukat. Petróleumlámpa siratta boldog nénijét, a fényt és suta, sápadtka homállyal bontotta ki magából Adler úr kilencakrajárós petróleumának lelkét. A szobasarokban, a ládaígyban aludt az „aranyos szöszmötém”, nyitott szájaeskáján ki s be dolgoztatta rongy kis fujtatója a levegőt, melle rongy kis fujtatója, a horpadt csontok alatt halódó tüdő.

— Nézd te, Károl, ezt az édes pogácsaalmat, — nevetett halkan a szobafestő felesége. Lehajolt és megcsókolta az alvó gyermek piros balorcáját.

— Karolin... Karolin! — kiáltott hevesen a mázoló, — még felébreszted! Bolond!

Felhúzta az asszonyt a sarokból. Leültek enni.

Öntött, sovány gánicát ettek és szalmazsákban tartott porhanyós vadalmát. Odakünn csillagig ért a setétség. Szemezett az eső. Az udvaron aludt a sár. Különös kegyetlenség a fellegetől, hogy néha így sárba öltöztetik Atádót. Az utakat, meg az udvarokat. Pult Károlyné nem tud az udvaron járni, mi lesz, ha parhethől varrt papucs belesárad a sárba. Egy szem lábbelje sincs több. Se orr, se sarok, — mért nem szárítja fel a hold a felleget, mert akkor reggel előbújik Isten napja és felszárítja a sarat. Hisz nyilván így lehet, az ég sara a felhő.

— Te Karolin — mondta Pult — mi lesz velünk? Voltam délután a Mikáné-nál, de aszongya, meggondolta a dolgot, nem festeti ki a konyhát. Aszongya tél jön. Minek télire az új fal? Beeszi a köd. Majd a tavasszal.

— Mi lesz velünk, te Károl! — sírta Pultné —, cipőske kellene a kicsinyünknek. Könnyek gyulladtak ki savóska szemében.

A kicsinyük békén aludt ládaígyacsakában. Szobafestőék leöntött gánicájába keserves íz vegyült. Manapság, a fiúlérek királysága idején, évszám sem

festtetnek az emberek. Minek? Kopott falak között épp úgy kopik az élet derűje, mint Pult Károly Kaposból hozatott mintamennyezete alatt.

— Almát nem eszel, te Károl?

— Tedd el a Janinknak holnapra.

— Jó.

Az asszony kiment a kis konyhába, mosogatni. Pult Károly ült az asztal mellett, könyökre támasztott állal. Vállán zsákszám gubbasztott a gond, a balváll alatti kis púp szinte besüpedt e nehéz teher alatt.

Egyszerre felriadt. Az udvaron cuppogott a sár. Kopogtattak.

Ki lehet?

Mikáné jött fázósan, nagy berlinerben, hangos szóval.

— Hát nézze, Pult úr... ugyan, hagyja csak, látok beszélni így is — hadarta, mert Pult tisztelőadón feljebb csavarta a petróleumlámpát, — Hát nézze, meggondoltam a dolgot. Meg aztán írt a kaluzs fiam is Pest-ről, hogy hazajön. Hát csak jöjjön és fesse ki a konyhát. Meg a szobákat is. Ha eláll az eső, a gangot is munkába veheti.

Mikáné elcuppogása után Karolin sírva borult Károlynak a nyakába. Hej, hiába, Isten szíve jószágzárnyon járja a világot, belép a szomorúság küszöbén is. Pult Janika, lesz cipőske! Pult Károly es neje dolgozni fognak!

— Hozd csak be azt a maradék gánicát, te Karolin! — nevetett a szo-

bafestő és tapsolt. A balváll alatti púp kihegyesedett. Leszállt róla a gond.

Odasurrant a gyerekekhez. Megcsókolta arcán a pogácsaalmat.

— Van eszed, te Károl, még felébred — mondta rémülten az asszony.

— Van eszem? Nekem, te Karolin!

Olyan hátalaterv szállt az agyamba, hogy még Lonardo da Vince is megirigyelhetné. Pedig, de nagy piktor volt ő, te Karolin!

Károl elmondta a hátalatervet. A hátalaterv Karolint is meghatotta. Istenem... Ad az ég munkát a leginségesebb napokban, hát hálát kell adni az égnek. Adott az Isten munkát, hódolni kell érte.

Karolin meghatott volt. Könnyes szemmel állt oda a gyerekágyhoz.

— Nézd csak Károlom, nézd az édest, akár a Gyerekjézus...

Károly nem hallotta. Festővásznat kutatót a szekrény alján. Talált is. Keretre feszítette. Mert szokott ő néha kis, művészecettel is festeni, nemcsak mázoló pamaccsal.

★

Napok múlva Mikáné találkozott a kis, sovány gazdabaráttal.

— Mindörökké — fogadta az üdvözlést a szerzetes, akinek tonzurája körül barackvirágok fehérségével virított az élet össze, — hát mikor jön a fiú?

— A jövő héten, főtisztelendő úr. Ki is festtettem a lakást a tisztelőtérre. négy éve nem volt itthon a szegényem.

— Kivel festtetett?

— Hát azzal a szegény Pult Károlylyal. Megszántam. Alig élnék.

— Szegény — mondta a barát és tovább ment.

Nagy gond súlyosodott rajta és a templom is, az egész szerzetén, bolt-hajtásos tanyán. Nem csoda. Pult Károly kereste fel tegnap kismise után és elmondta, hogy Isten segítségével munkát kapott, pont az éhhalál küszöbén. „Hálát akar hát indítani”. Mínthogy a vászonra való művészi festéshez is ért, megfesti a Gyermekjézus képét a templom számára... Modellje: a drága kis fia, a Janika. A gazdabarát meghatottan símogatta kis púpos Pult Károly szobafestő és mázoló behajló ujjait... Hiszen szép, szép, de ha a kisgyerek lesz a modell.

ha apai és művészi ihletében hűségesen olajozza fel a gyermek ábrázatát a vásznon, hát azt a képet talán ki se lehet függeszteni a kis képnélküli suta oltár alá... de még a sekrestyébe sem... még a kriptába sem... mert, ó, pardon... az Atyának és Fiúnak és Szentlélek Istennek nevében Amen... mert széles e borostás világom, még Ejrópában sem, de főképp Atádon — nem szaladgált csúfabb emberfia Pult Károly fiánál a fűhajú föld hátán, Pult Janika arcán elkeveredtek az anyja és apja vonásai. Balszemecskéje ferde üregben pislálkolt s mintha vereskés hóját fel kellett volna cernázni a szemöldökéhez, örökösen le akart esni. Homloka kis dudor, amelyből véreselel szaladt le az orr. Duzzadt szája kékllett és szinte, szinte nem volt álla. Nyaka is alig. Egy kora-borostás, csúcsos, csöpp, csupasz madárfejecske kőlingott valami vékony nyakon. Hihetetlen rút volt a szegény. Mikor híre terjedt a városkában Pult Károly szándékának, Lelenc Pál kályhámester úr titkos gyűlést tartott az Iparoskörben.

— Bejelentem apellátamat a csúffátélt ellen. Le kell beszélni Pultot a szándékáról.

— Már késő, már késő, nem cselekedhetnek semmit sem kegyetek — mondta a harangozó, aki a söntésajtóban házmesterezett. — Pult mester úr tegnap este átadta a képet páter Vikárius főtisztelendő önnagyságának, aki vasárnapra ki is téteti a sutaoltárkó falára...

— Ha ez megtörténik, egy kvartnyi adót se fizetek többé az egyháznak! — ellenzékieskedett Honti pék és hazasietett, hogy a rémületet újságot hírré vigye zsemlyét pirító hitvesének.

*

Vasárnap a nagymise után, Vikárius főtisztelendő úr patyolat fehér karíngben, szenteltvíztartóval lépkedett a sutaoltár felé. Mögötte a kicsi, vörös Valentinus atya és a Zsömle barát, mellettük Pepes Tóni és Léc Vendel minisztránszerekek. Mellig hajtott fejfelé követé őket öreg szandálban csoszogva Streliczky sekrestyés, jobbra-

balra hintáztatva a csipkére ötvözött tömjéntartót, amelyből illatosan és fakultkéken szálltak fel szent lelegecskék.

Kutor kántor úr vasárnapi ujjal szantogatta az orgona klaviatúráját, nemes dallamokat játszott s néha halkán hátraszólt:

— Ne fujtass olyan veszettül te Sárec, egy tüdővel teremté Isten az orgonát is.

A sutaoltár felett függött a hófehér barátgyapjúkendővel betakart kép. Pult Károly festménye, ovális, barna keretét Mezey asztalos úr remekelte. A nép sóhajthallató csendben várakozott. Egy perc és a Zsömle tisztelendő úr felmegy a kis létrán. Lebontja az új oltárképről a gyapjúlepet, majd a három barát ajkáról felhangzik a latin ének, — Valentinus atya igen szép tercel, — s Vikárius főtisztelendő úr beszenteli a vadonatúj olajábrázatot, a názárethi Gyermekjézus képét... Pult Károly és neje a hajóoszlopnál térdepeltek. Mellettük tengerészgalléros kék ruháskában a modell, a kicsike Pult. Szemecskéi ijedten csukdoláztak, biggyedt alsó ajkán a sírás bujdosott. Mikor orrába ömlött a drága tömjén-illat, jobbra-balra himbálta magát és huzogatni kezdte anyja kopott bársonykalapját.

Pultné rápillantott és mosolygott.

— Mama, de jó a szag... — mondta a gyerek.

— Istenke lehellete — súgta fehér arccal az asszony, — de csak légy csöndben, angyalom, mert elszáll.

A nagy pillanat elérkezett. Zsömle tisztelendő úr felkapaszkodott a támlás oltárlétrán. Párnás kis keze a fehér posztóhoz ért.

— Itt az okuláréd? — kérdezte Bokor pénztáros úr a feleségét, — nem látok odáig.

Bokor pénztáros úr, lám ő is eljött, pedig húsz éve élt templom nélkül, hitmeztagságban. De látnia kell neki is az új oltárképet, amely a legrútább gyermekarcot fogja viselni s amely miatt napok óta már olyan tervek is születtek, hogy egyesek áttérnek a reformátusok táborába. Mert mégis csak

csúfság... Felzengett Vikárius atya baritonja s latin szóval követte a két barátot. A levegőben megsuhant a gömbfejű rézszentelő, lehullt a posztó és a gyertyák s a beszakadó vasárnapi nap fényében kibomlott Pult úr Gyerekkézusa, kiröppentek színei, glóriája s a fehér lilium, amelyet a képen csöppnyi kéz ölelt derékon. A nép közelebb húzódtott. Meg is lökték Streliczky harangozót, aki erre nagyobb ívben hajtotta a tömjéntartót, hevítve bükkparázsát, amelyen illatú olvadott a tömjén.

Ónody takács hangosan megszólalt:

— Teringettét, de gyönyörűséges...

— Akár az eredeti kicsi képen — susogta Koppány Anna, a gazdag, iskolázott vénkisasszony.

— Szinte rubensi... Nemde, Trattner úr?

A Pult úr festette oltárkép mennyei szépségben tündökölt a márványoszlopok között. Az édes arcot aranszégelyű hajfürtök koszorúzták, nagy mosolygós, ragyogókék szem szelfidült ki a homlok alól, a vépiros ajak kissé nyitva, mintha tiszta anyai csók után nyílta. A fej mögött fénylő sugárt hintő glória lebegett. Názárethi tündöklés, istálló bölcsőjén nyílt angyalarc. Szín és szépség, a gyermekiesség megszólaló dala, amely még Kender úr szemét is könnybe vonta, pedig a látogatóba járó Kender úr pesti festő és ezreket fizetnek a vásznaiért.

Pult Károly egyszer a képre, egyszer a kisfiára nézett.

Mikor a képre nézett, összehunyorította a szemét.

Aztán kinyújtott kézzel, kissé behajlott mutatóujjal körülzántotta a fia szögletes ajkát s újra a képre nézett.

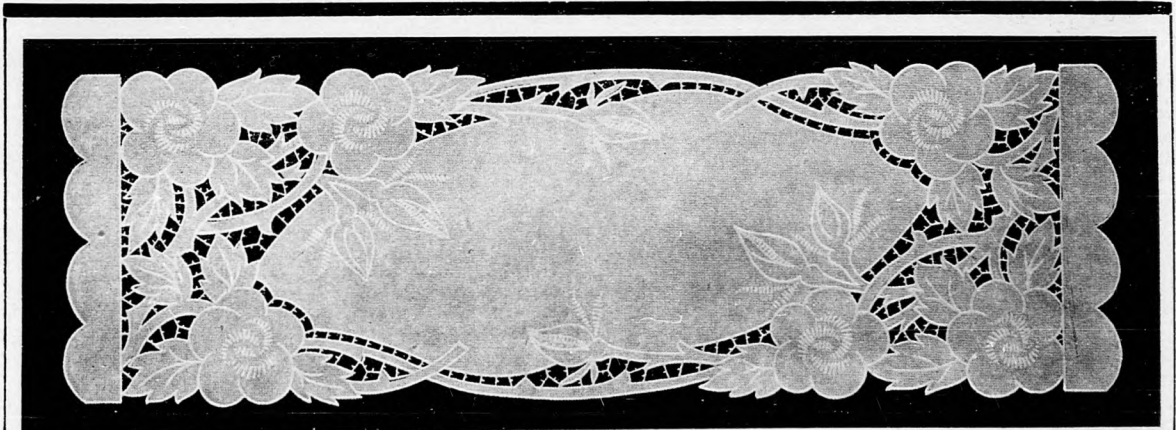
— Te Karolin, úgy-e mondtam, hogy az ajk kissé keskeny. Látod?

— Ej, te Károly, már megint kezdod. Ennél tökéletesebb hasonlóság nincs a világon!

Remegett a hangja. Az orgona zengett, a nép gyönyörködött.

Pultné, hol a képre, hol a kisfiára pillantott s büszke, piros boldogság szállt az arcától a szívéig és vissza.

Vasárnap volt.

Díszes mintájú asztalfutó. Részletes leírása kézimunkarovatunkban.

EGY ÚJ ÉLETT KÜSZÖBÉN

ÍRTA: MAURICE RENARD

FORD.: K. LÁNYI PIROSKA

— Nézze kérem, nem kívánom szerítem magát arra, hogy mindent elmondjon, de bevalom, engem mint orvost rendkívül érdekel különös élményének minden mozzanata és ha nem esik nehezére és érez némi rokonszenvet irántam, kérem, mesélje el nekem elejétől-végig...

A férfi egy ideig maga elé bámult, majd felkapta a fejét és beszélni kezdett:

«Úgy történt, hogy kinyitottam a szememet és rábámultam a kék égre, hogy meddig bámultam oda, nem tudom, de egyszerűen előbújt a nap egy felhő szárnya alól és be kellett hunynom a szememet a vakító fényesség miatt. Behunyva tartottam percekig, a napsugarak nyaldosni kezdték arcomat, melengették, cirógatták a testemet és ez olyan jól esett. Megint kinyitottam a szememet... most egy fűszálra esett a tekintetem, amely oly zsenge és érzékeny volt még, hogy ide-oda hajladozott egy kis katicabogár parányi terhe alatt. A katicabogár sétált a fűszálon fel s alá, fel s alá... majd gondolt egyet, kibontotta apróka szárnyait és egyenes irányban nekivágott a nagyvilágnak. Utánanéztem és most hirtelen tompa fájást éreztem hátul a fejemben, megpróbáltam felemelkedni de hirtelen fájni kezdett minden tagom, percekig tartott, amíg jobb karommal hátranyúltam és reszkető kézzel végigtapogattam a koponyámat. Igen... ott volt a fájdalom fészke... a hajam odapadt azon a helyen és az ujjamat mintha valami nedvesség érte volna. Most már tudtam, hogy történt velem valami, de akárhogy erőltettem az agyamat, nem jutott eszembe, hogy hol, mikor s miképpen történt velem baleset. Egyáltalában semmire sem tudtam visszaemlékezni. Rémülten kezdtem faggatni önmagamat:

— Hol vagy? Mit keresel itt? Láttad még ezt a rétet valaha? Ismered azt a magas falat ott nem messze? Hogyan került ide? Micsoda? Talán azt sem tudod, hogy ki vagy te magad? Nos... mond meg hát, hogy hívják? Ki vagy? Hány éves vagy? Hol születél? Miből élsz?

Oh, szörnyűek voltak ezek a néma kérdések, korbácként vágta a lelkebe és válasz nélkül pattantak vissza az elmémről. Téptem-marcangoltam magamat, próbáltam apránként rájönni a dologra... nem sikerült... semmire sem emlékeztem. Nem tudtam, ki vagyok, mi vagyok, hogyan kerültem ide, azt sem tudtam, hol vagyok... és a nevemre sem emlékeztem. Most már csak arra voltam kíváncsi, hogy vajon tudok-e beszélni... elkidőlttem magamat és néhány szót fűztem össze, igen, hát tudok... de fogalmam sem volt róla, hogy franciául, angolul, avagy volapük nyelven beszéljek-e. Most egy vetési varjú szállt le a közelemben és öregurason, tépősen sétálgatni kezdett körülöttem, néha bólogatott is felém, úgy tűnt, mintha részvételt nézne rám.

Ő sem tudja a nevét, beszélni sem tud, bizonyára fogalma sincs róla, hogy a föld melyik részén szedegeti az elhullott virágmagot... nem is töri a fejét ilyen ostobaságokon, hanem gondatlanul és vidáman, bölcs nyugalommal lépeget édes piros-kék vadvirágok között, majd elunja a sétát, felröppen és boldogan, felszabadultan száll tovább...

Színes hímzéssel díszített szőr. Leírása kézimunkarovatunkban.

Beszerezhető a MŰL kézimunkaboltjában

Érre gondoltam és megvigasztalódtam. Könnyű és vidám lett a lelkem és úgy éreztem, hogy nagyon fiatal, jóformán még gyerek vagyok. Már nem is fájtt úgy a karom és a nyakam merevsége is engedett: feltápaszkodtam. Oh, milyen csodaszép tündérvilág terült el körülöttem... Magas, puha zöld fű, mintha minden szála selyemből volna... és ott távolabb sárga tenger... hullámzó tenger... einye, hogy is hívják ezt... igen... vetés... a vetés hullámozik... fújja a szél... kalász... búzakalász... kasza... penge... aratás... egymásután bukkantak fel előttem ezek a szavak, kimondtam hangosan őket és úgy éreztem, hogy megcsókolják egyenként a lelkemet.

Valami csillogott ott a fák alatt... nini, hiszen ez patok... ujjongtam... oda kelletne menni, belelógatni a lábamat, biztosan jó hús a víze és talán apróska halak is úszkálnak benne... Pompás, horgot csinállok majd és halat fogok vele... szép ezüsthátú, fickándozó kis halakat...

Megindultam... nem... valószínűleg nekiraomadtam a mezőnek... legszívesebben ugrádozva mentem volna odáig... de ehhez túlságosan sajtott térdben a lábam.

Odaértem, bele akartam gázolni mindjárt a medrébe... mégis, amikor a hús víz lábamra érte, megtorpantam... csak előrehajoltam és belebámultam a tükrebe: egy arcot láttam benne... ismerős arc volt, feltűnően ismerős, mintha találkoztam volna már vele az életben... egy pillanatig történtem a fejemet, de nem tudtam rájönni, vajon ki lehet... arra egy percig sem gondoltam, hogy az a különös, ismerős, mégis ismeretlen arc az én saját arcom és egészen természetesnek találtam, hogy onnan, a sekély patakocskára kristálytisza vízből rámered egy másik emberi arc.

Most már megszoktam a vizet és átgázoltam rajta... mielőtt partot értem volna, hogy, hogy nem, pusztá kézzel sikerült elkapnom egy apró halat... nagyot kiáltottam diadalmas örömben... azt hiszem maga Nagy Napoleon se lehetett nálam boldogabb, amikor megnyert egy csatát... Összeszorítottam a tenyeremet, élveztem a kis hal tehetetlen fickándozását, majd hirtelen támadt nagylelkűséggel visszadtam újra szabadságát.

Mentem tovább, jókedvemben daloltam, fűtörészttem és már alig vártam, hogy elérjem a vetést. Belegázoltam, a kalászok hol hozzámérttek, kacéran megcirógattak, hol még odébb bókoltak... pipacsokkal, búzavirággal és mérgelesliha konkolyvirágokkal ölelkeztek, aztán újra visszatértek hozzám. Léptem zajára futva menekültek a fűjek és egy haitásvírvára pacsirta röpöpent fel s nyílegyenesen, mint a feldobott kő, belehasított a kék égbe...

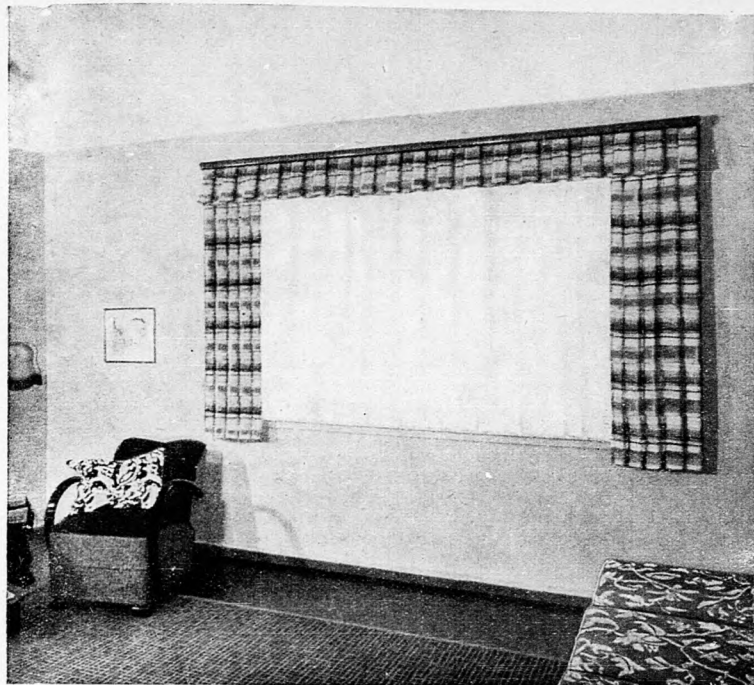
Kis házikóhoz értem... csinos fehér ház volt... rozmaring nyílt az ablakában és zöldrefestett léckerítéste volt. A kerítés ajtaján picit gyereket hintáztatt és valamit énekelt is hozzá:

— Hinta... pajnta... hinta pajnta...

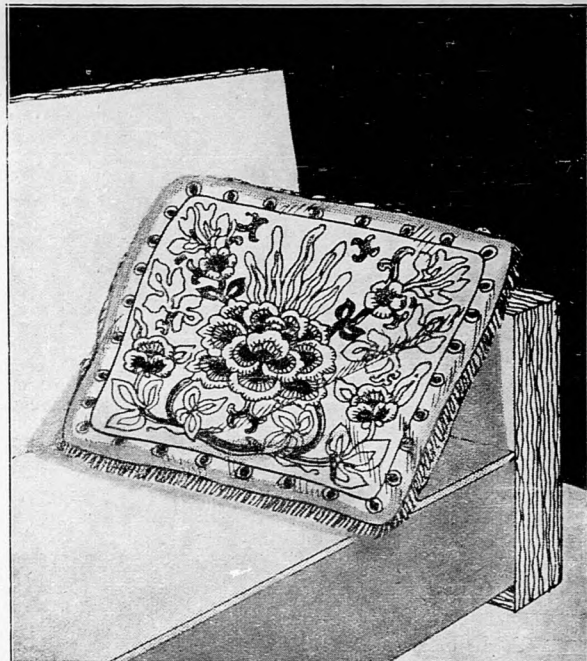
— Milyen szép nóta, — gondoltam, — ha időm volna, megtanulnám...

— Hinta... pajnta... hinta, pajnta...

Most észrevettem a gyereket és mintha puskából lőtték volna ki,

Színes grenadinfüggöny

Hímzett dívánpárna

Leírása kézimunkarovatunkban

úgy szaladt befelé a házba... de az ajtófélfá mögül visszaleste és hamiskásan még mosolygott is rám. A mosolya hívott és küldött egyszerre. Alltam ott percekig és hagytam, hogy a mosolya besugározzon, melegen támadt tőle, mint az imént a réten a napsugártól.

... Most lépések közeledtek és a hátam mögül egy öregasszony került elő, gyanakodva körülnézegetett, majd megkérdezte:

— Kit teccik keresni?

— Én? Senkit.

— Sen-kit? Hát miért jött akkor ide? — kérdezte rémülten, szeme már az unokáját kereste és arcán láttam, a gyermekrablásról, szemmelverésről és más efféléiről szóló összes babonák eszébe jutnak.

— Hogy miért jöttem ide? Hát azért, kérem, mert erre sétáltam, aztán gondoltam, meglátogatom magukat... — mondtam hetykén és önérzétesen. Az öregasszony zavarban volt, azt hiszem, legszívesebben a falhoz támasztott vesszőseprűvel elkergetett volna... de most előkerült a fehér kuvasz és és bozontos fejét odadörzsölgette csupasz lábamhoz... Most már bizalmasabban nézett rám a vénasszony és szíves szóval befelé is tessékelt.

Leültem a lócára, a kecskelábú asztal mellé, a kuvasz odafekküdt a lábamhoz és én simogattam a bundáját, meg is vckorgattam és ő ilyenkor hálásan rámtéktintett. Egyszer csak éreztem, hogy valaki meghúzta a ruhámat... Hátrafordultam, hát a gyerek volt. Szégyenlősen elfordult, amikor a szemébe néztem, de percről percre bátrabb lett... már a zsebembe is belenyúlt és igen örült, amikor talált benne egy vasdarabot, megkérdezte, hogy mi az... majd azt is megkérdezte, hogy hívnak és nekem szerencsére eszembe jutott egy név: Bummy... tyhú, de tetszett neki... egyszerre jóbarátok lettünk... a következő pillanatban már ott ült az ölemben.

Az öregasszony megint ott motaszkalált körülöttünk, úgy látszik már ő sem idegenkedett tőlem, mert sajtót, szalonját meg finom házikenyeret hozott és a poharamat aranyárga borral töltötte tele:

— Tessék... lásson hozzá, — biztatott és én örömmel neki-láttam. Úgy ettünk, hogy egy falat az enyém volt, a másik a kistióé, a harmadik a kutyaé. A kistió hozzámdörgölte édes, borzas kis fejét és a kutya, ha nem védedtem, rajongó szeretettel nézett rám... az uszonna kitűnő volt és úgy éreztem, hogy soha ilyen boldog nem voltam.

— Talán... talán idétartozom én is? — fakadt föl a lelkemben a kérdés és az öregasszony, mintha kitalálta volna a gondolatomat, megszólalt:

— Milyen jó fiú maga, lelkem... hogy szereti ezt a szegény kis gyereket... nem úgy, mint az a gazember... otthagya szegény lányomat... ittmaradt a nyomorult a gyerekekkel, meg a szegénnyel... az a csirkefogó meg ki tudja merre jár, kívánom neki, hogy akasztófára kerüljön, mert odavaló az ilyen gazember... Jaj, csak sohase ment volna szegény abba a nagy városba. Nem hiába figyelmeztettem, hogy ott mind gonosz, ahány csak van... Most már persze kénytelen odamenni, mert hát ott nem tudják a szegényit... én meg itt vagyok a gyerekekkel... aztán maholnap lehányom a szememet, aztán erre a kis istenadóra iefeliebb ez a kutya vigyáz...

Nem tudta tovább folytatni, apró szeméből megindult a könny, olyan... olyan keserves volt nézni, ahogy peregnék le a könnyek a sok gondszántotta barázdán...

— Néni... aztán... aztán... mondja csak... nem jönne haza az a maga lánya... már tudja úgy gondolom, hogyha akadna valaki... aki... aki, izé: apja lenne ennek a kis kölyöknek... meg aztán ennek a kutyanak is kell gazda, meg biztosan a ház körül is sok dolog van... Néni lelkem, tudja mit... írjunk a lányának... hátha megtetszem neki... még tán boldogok is lehetünk.

Az öregasszony nem felelt, csak sűrűn bólogott rá, láttam az arcán, hogy ő is ilyesfélét gondolt. Mondani is akart valamit, de ebben a pillanatban két csendőr ment el a ház előtt. — Na ni... csendőrök... hát ezek mit keresnek erre, megvénültem, de erre még zsandár nem járt... — motyogta az öregasszony.

— Biztosan valami csirkeetolvajt keresnek... — mondtam könnyedén... és bekaptam egy újabb falat sajtót, meg már igen szerettem volna folytatni az előbbi mondkókat... Már félig-meddig itthon éreztem magamat, a gyermek elszunnyadt az ölemben, édes kis feje odasimult a mellemhez és a kuvasz időnként meg-megnyalta a lábamat, az öregasszony szeméből őszinte bizalom sugárzott.

— Ejnye... hát mit kereshetnek erre felé... — tanakodott a vénasszony... és szemében aggodalom ült.

— Mit... hát ha csak az kell, megkérdezem én... — azzal óvatosan felálltam, a gyereket kíméletlenül az ágyra fektettem és kidugtam a fejemet az ajtón.

— Hé... Biztos úr... keresnek valakit? — kérdeztem mosolygva. A csendőrök egy percig meglepődve néztek rám, majd előkapták az egyik revolverét és rámszegezte:

— Fel a kezekkel, gazember! Na, csakhogy elcsíptünk... Csodálkozva bámultam rájuk, de nem volt időm gondolkodásra... a revolver orrom felé közeledett. Felemeltem a

karomat... s ebben a pillanatban újból sajogni kezdett minden tagom és a koponyámban erősbödni kezdett a tompa fájdalom.

Egy perc múlva már kezemen volt a bilincs. Az öregasszony halottalványan állt a küszöbön és egész testében remegett. — Mi az... mi történt... miért tetszik megkötözni, biztos úr kérem? — kérdezte síró hangon.

— Miért? Hát anyám, csak azért, mert gyilkolt ökelme... annak a bizonyos Simon Droutnak a vére az ő lelkén szárad... megszökött a fegyházból a gazember, de még idejében elfogtuk... holnap reggel már a másvilágon ébred a jófiú... Látod, pajtás?... Úgy-e, megismered rajta a ruhát... a titkár úr volt... ott szokta tartani az irrodában...

Hallgattam a csendőr szavait, amelyek hirtelen világosságot gyújtottak az elmémbe... most már mindent tudtam, mindenne emlékeztem... a világ hirtelen sötét és kietlen lett előttem... a vidámság és öröm tovatűnt a lelkemből... sötét-lelkű gonosztevő, elvetemült gyilkos voltam...

— Bácsi? Mi az a kezén... adja nekem... bácsi... van még a szalonából és saját is van még... bácsi... úgy-e, nem megy el... este nagyanya fél... azt mondja, szellemek járnak... maga úgy-e, megveri a szellemet, nem engedi, hogy bántson minket...

— Jui... ne engedjék hozzá... Biztos úr, vigyék el... jui... attól félek, elvarázsolta a gyereket... jui... mi lesz velünk... nini, még a kutyát is megbúvólta... jui, vigyék már... vigyék... jai, hogy én ezt nem tudtam... és még étellel, borral is megkínáltam... jai... jai, hogy én milyen szerencsétlen vagyok... és az átkozott... hogy adta a jó embert... még tán arra is vetemedett volna, hogy feleségül kérje a lányomat...

A vénasszony magából kikelve rikácsolt... tehetetlen kétségbeesés tükröződött a szeméből... ezeket a szemeiket mintha láttam volna már valaha... valahol... igen... igen... most már emlékszem... a városi park, egy pad... egy gázlámpa odavilágít... a leány beszél és zokog közben... aztán szóváltás... és mintha meg is ütöttem volna... majd felálltam, nekivágtam a parknak... ő utánam futott... én löktem egyet rajta... még most is látom a leány kétségbeesett tekintetét... a vénasszony most éppennyig néz rám... az ő szeme... Justine elkínzott tekintete...

— Na... előre... nincs időnk várni... — kiáltott rám a csendőr és én megindultam csetlő-botlól, öreges léptekkel... A gyerek már megfélekedezett rólam... megint ott hintáztott a kert kapuján és énekelte hozzá édes, csengő gyerekhangján:

— Hinta... paitinta... hinta... paitinta...

Mentünk... mentünk... sokáig hallottam a hangját... a szél hozta magával... aztán már nem hallottam semmit. A keresztútjánál visszaneéztem... a poros úton a kutya loholt utánam...

Most elhallgatott a fegyenc és elkínzott tekintetét ráemelte a híres lélekűbűvör orvosra:

— Hát elmondtam, doktor úr, úgy ahogy kívánta... semmit ki nem hagytam... köszönöm, hogy olyan barátságos volt hozzám...

Ebben a pillanatban megrázkodott a kulcs a zárban, a kápolnában megszólalt a lélekharang és belépett a páter a feszülettel.

amelyek évezredek óta szoros kapcsolatban, sőt közösségben éltek vele. Egyébként is hazugság, amit reájuk fog. A kutya például — természetlő fogva — nem «harapós», a szamár nem «csökönnyös», a jámbor juh nem «bárgyú» és a liba nem «liba». Ezek a vadállatokból lett háziállatok csupán később vettek fel bizonyos «kifogásolható» tulajdonságokat, de éppen az ember közvetlen közelsége miatt és az emberek rossz hatása következtében.

Schopenhauer, a nagy filozófus, állandóan ostorozza azt «az épp anyyira szárnalmas, mint szemtelen modort», hogy az állatok bizonyos szerveit és életük természetes folyamatait külön kifejezéssel jelöli meg. Hogy «pofát» mondunk «száj» helyett, «falást» «evés» helyett, «megdöglést» «halál» helyett és «döglőt» «holttest» helyett. De még azt is hozzáteszi, hogy «a régi nyelvek a kifejezéseknek ezt a kettősségét nem ismerték, hanem teljesen egybehangzóan ugyanazt a fogalmat mindig ugyanavval a szóval jelölték meg.» Az ókori népek hasonlóan is sokkal igazságosabbak voltak az állatokkal szemben. Homérosz például Zeus isten hitvesét, Héra istenszszonyt «tehén szemű»-nek nevezi, amivel kivételes szépségének hódol, a hős Ajax-ot több ízben is — dicséretlen! — a számmal hasonlítja össze, amivel üldözés közben, lépésről-lépésre hátrál a sűrűbe. A primitív népeknél is így van. A Natalban élő «koza-kaffera»-ek között az ökör és a tehén a legszebb dicsőrelző jelzők. Keletafrikában pedig a törzsfőnököt így üdvözlö: «Aze Zengga», ami magyarul annyit jelent: «Üdvözlünk, te barom!»

Különösképpen az ostobaság az, amelyet az «okos» ember — gúnyjaiban és szikozódásaiban — az állatok szemére hány. Így, az ostobaság, amit — valljuk be! — elsősorban a tulajdon szemére kellene vetnie. Hiszen azért vette le ezekről az állatokról a táplálkozás és a búvóhely gondját, hogy a saját önző céljaira használhassa fel őket, mert a szabadon élő állatokkal szemben — éppen az ember bizonyult ostobának és gyengének, a létért való küzdelemben. És mert az ökör türelmesen ballag a parasztnak jármóiban... mert a ló eltűri még a kistűt is lovasának... mert a szamár elszenvdi, hogy súlyos terheket rakjanak a hátára... mert a juh mukkanás nélkül engedi, hogy olóval megrabolják a gypajától... és mert a kutya vadállat természetét már csak gazdájára védelmében gyakorolja: — ezért illeti szegényeket becsmélő és megvető jelzőkkel az ember.

Ismerjük be, hogy ez hálátlanság és igazságtalanság!

NÉHÁNY SOR A SZAMÁR, AZ ÖKÖR, A LIBA ÉS TÁRSAI VÉDELMEBEN

Miért van az, hogy az ember, ha valamelyik embertársát gyalázní akarja, tulajdonképpen mindig egy — állatot sért meg? Az ostoba embert szamárnak, ökörnek, vagy baromnak titulálja. És miért nyilatkozik például olyan megvetően a — libáról? Valljuk be: ez a legnagyobbfokú hálátlanság, hogy az ember az efféle gyalázkodás céljaira éppen a leghasznosabb állatokat választja ki. A háziállatokat, amelyeknek egyik része élvezeti célul szolgál, a másik részének pedig a segítségével, sőt közreműködése nélkül a civilizáció talán soha meg nem teremthetett volna. Még tiszta szerencse, hogy szegény, állandóan sértegetett háziállatok soha nem tudják meg, milyen ostobáknak és rosszaknak mondják őket a gőgös emberek.

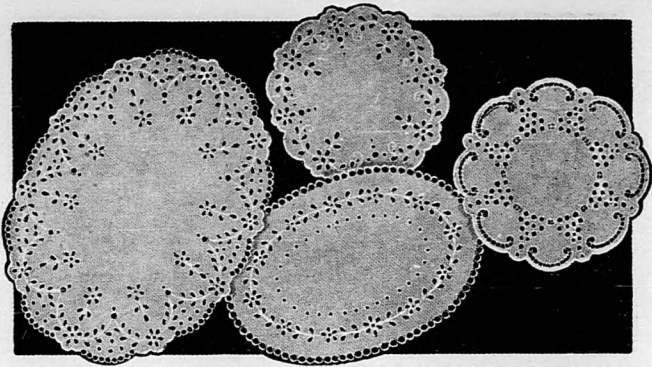
Herder valamikor, természettudományos alapon, az állatokat az «emberek idősebb testvérei»-nek nevezte, ami azóta be is igazolódott. Goethe a «Faust»-ban pedig így ír róluk: «testvéreink a csöndes pagonyban, a levegőben és a vízben.» És éppen a «testvéreivel» bánik így a felfuvalkodott ember, kikicsinylően és megvetéssel, mintha nem is érdemelnének más bánásmódot. Rádásul azokról az állatokról nyilatkozik így,

Tudományos apróságok

ALMA VASSZEGGEL, MINT GYÓGYSZER. Régi, az orvostudomány által megvetett, sőt kigúnyolt népi szokás, hogy a vérszegénységben és sápkórban szenvedő betegeknek olyan savanyú almát adnak enni, amelybe néhány nappal előbb vasszeget szúrtak bele. Rejtélyes dolognak látszott, hogy ez az obskúrus gyógyítási mód miért hatásosabb, mint az orvosi tudomány által vérszegénység ellen eddig is rendelt egyszerű vas. A rejtélyt most már megoldották és ezzel rehabilitálták az eddig kuruzslásnak tartott népi szokást. Kiderült ugyanis, hogy a vas a vérszegénység kezelésében sokkal eredményesebb hatású, ha egyidejűleg a szervezet az ismert C-vitamin áldásaiban is részesül. Az almába dugott vasszeg pedig, almasavval való érintkezéséskor, kivonja az almában dúsán található C-vitamint. A nép ösztöne tehát ebben az esetben is, minden furcsasága ellenére, valóban helyes úton járt, amit most utólag az orvostudomány is igazolt.

★

FŐZELÉK ÉS GYÜMÖLCS, A TENGERFENÉKEN. — Angliának ugyan nem igen van szüksége arra, hogy új segélyforrásokat fedezzen fel a nép táplálkozása céljából, hiszen gyarmatai mindennel bőven ellátják. Mégis az történt nemrég, hogy Cardiganbai-ben, Anglia nyugati partján, vizalatti farnot létesítettek abból a célból, hogy különféle ehető tengeralatti növényekkel kísérletezzenek, azokat elültessék és ki is érleljék. A kísérletezések, amiket ebben a tengeri öbölben folytattak, 53-féle élvezhető vizalatti növényt produkáltak, amiknek legnagyobb része vetekedik izletességben a szárazföldi főzélékkel, vitamin-gazdagság és tápérték tekintetében pedig még jelentékenyen felül is múlja azokat. Ezeknek az óriási hosszúságú növényeknek leszedésére — aratására — speciális késekkel felszerelt aratógépeket konstruáltak, a learatott termést aztán bűvárharangokban, elevátorok segítségével hozzák föl a napvilágra. Az eddigi kutatások és kísérletezések a tenger 40 méteres mélységébe ereszkedtek alá, azonban ez még nem jelenti az alsó határvonalat. A vizalatti növénytermelés azonban nem elégedett meg újszerű főzélék-félék produkálásával, hanem számolva az angolok előszeretettel a pikáns ízű marmelade-ok iránt, áttértek újszerű gyümölcsök termelésére, amikből aztán cukorral új, még el nem nevezett marmelade-okat főztek. Ezenkívül is a különös növényforma használható nyersanyagokat is produkált, különféle drogua-készítmények és különösen gázmások előállításához. Egyszóval: a tengerfenék rövidesen nem csupán az emberiség vadászterülete, hanem produktív szántóföldjévé fog átalakulni.

Madeira himzésű tálcakendők. Leírásuk kézimunkarovatunkban.

BESZÉLJÜNK EGYSZER A —

pontatlanságról is!

A férfiak mindig elkésnek, mert soha nem tudnak idejében elkészülni. Későn mennek a hivatalba, vagy az üzletbe, mert későn keltek fel és útközben találkoztak egy barátjukkal. Elkésnek az ebédről, mert későn mentek el a hivatalból, vagy az üzletből és még valami dolguk is akadt. A férfiaknak soha nincs elég idejük, mintha mindig vadásznának: pénzre, szórakozásra, vagy nyugalomra. Az elkésés ideges szokás, amit hiába próbálnánk gyógyítani, ha az ember született pontatlan. Épp oly lehetetlen, mint a dohányzásról leszokni. A pontatlan ember mindig talál kifogást, amellyel késését indokolja. Mártírnak érzi magát, aki a pontosság gyönyörű érényét kénytelen feláldozni a zavaros időknek.

Amíg tehát a férfiak mártírjai a pontatlanságnak, mártírjai és rabslógaí — addig a nők valóságos művészei. Nem azért késnek el, mert másként nem tehettek, hanem: mert nem képesek pontosak lenni. Az ő pontatlanságuk szimpátia-mérő: a várás tartóságából ismerik fel a vonzalom fokát. Felbecsülhetetlen érték: a feszültség fokozása. Minden rendező tudja ezt, miért is a darab hősnőjét a darab hőse elé — és a közönség elé — csak hosszas várakozás után vezeti be. Ez fokozza a jelenet feszültségét. Pont így cselekszenek a nők az életben. Tudják, hogy a túlzó pontosság értékük rovására szólna. Nem felemelő érzés: tudni, hogy valaki vár reám? Most, amikor én nem is tudom mire gondolok, ő vár... az óráját nézi... számolja a lépéseket azon a helyen, ahol találkozunk kellene... Vajjon mi megy benne végig? Türelmetlen, haragos, lemondó, vagy bizakodó? Milyen gyönyörű érzés: a későn-érkezés extázisa! Ezalatt a másik fél őrgöngve vágat fel-alá és számolja a pillanatok. Az persze nem jut eszébe, hogy ma reggel ő is teljes félórát hosszatt megvárakoztatta a barátját. Most csak arra gondol: csúnya dolog pontatlannak lenni, forgatja a szeméit és a legnagyobb emberi bűnnek minősíti a pontatlanságot — hogy másnap ő maga legyen pontatlan, ha olyanvalaki várja, aki tőle akar valamit, vagy aki a hivatali ranglétrán egy fokkal alacsonyabban áll.

Mert ez legfeltűnőbb jellemvonása minden pontatlanságnak: csak a „magasabban álló“ gyakorolja, az „alacsonyabbrangú“ valszemben. Hallott már valaki olyan kölcsönkérőről, aki hitelezőjét megvárakoztatta? És előfordult-e már, hogy valami összejövételre később érkezett az alkalmazott, mint a főnöke?

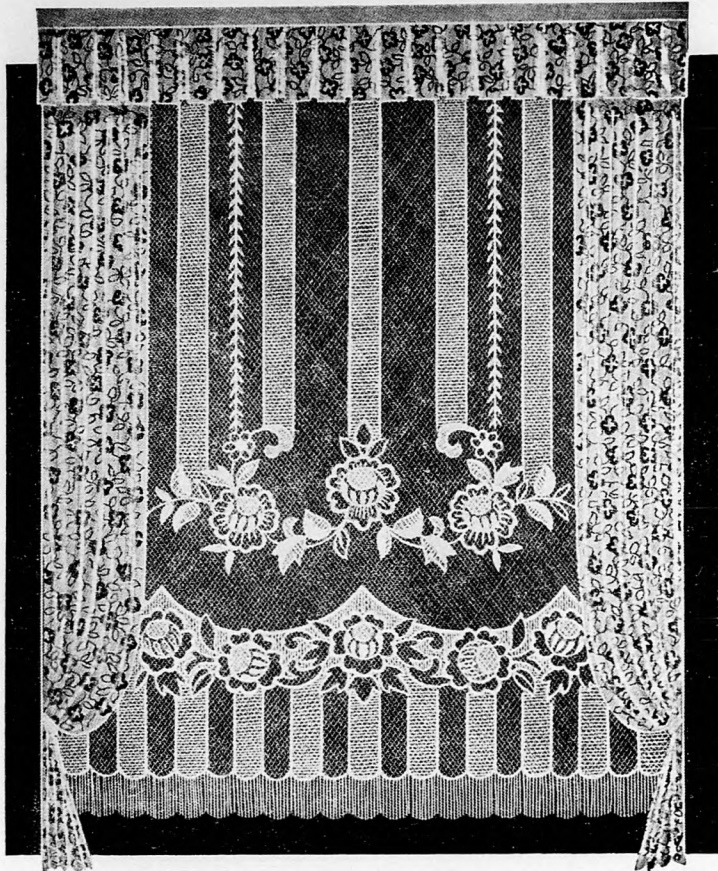
És itt értünk el ahhoz a momentumhoz, amivel a pontatlannak minden érvelését semmivé tehetjük. Nincs olyan kifogás, amit elfogadhatunk. Legyen csak egyetlenegyszer fontos megbeszélésük olyan valakivel, akitől sokat várnak és remélnék: biztos, hogy halálisan pontosak lesznek, sőt korábban fognak megjelenni a megbeszélés helyén, a megbeszélés időpontjánál...

Természetes, ez csak a férfiakra vonatkozik. Csak a férfiakra érvényes. A nők, szegények, azért nem tudnak pontosak lenni, mert — mondjuk: — siet az órájuk... vagy mert elfelejtették a megbeszélés időpontját... vagy... és így tovább...

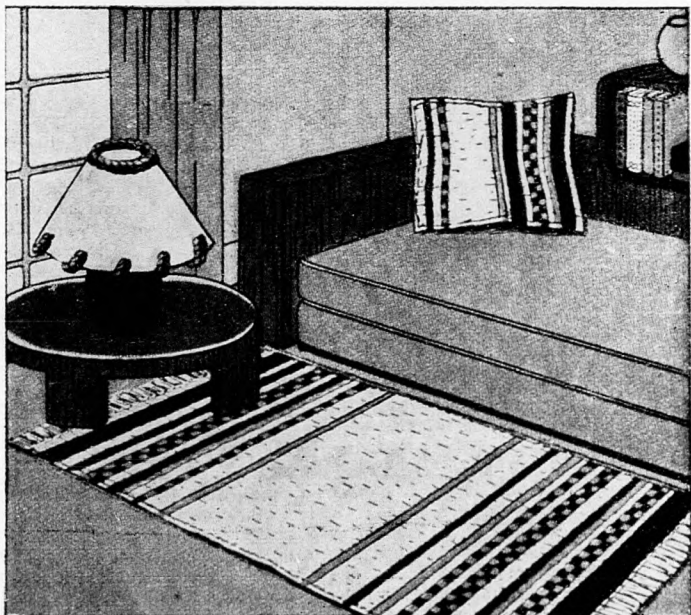

TUSKÓ PISTA

IRTA: GYOMAY GYÖRGY

Tüllszőr szállbehúzásos mintával, csipke oldalszárnyakkal és draperiával

Varrott perzsaszőnyeg és azonos mintájú díványpárna. Leírása kézimunkarovatunkban

A munka, amint azt bárakárki betökhélheti, leginkább kétféle. Asszonyi és emberi.

A városi ember teszem azt reggel cigarettával a szájában elballag az irodába. Ott firkál, köhcesel, társalog, tintázza a papírt, míg csak el nem jön a két óra. Akkor hazasétál és úgy jóllakik, mint a sőre. Ez az ő munkája.

Ezalatt drága felesége az ágyban hever tíz óráig. Akkor bekeni kutyafuttatóból az ábrázatát. Felöltö-zik. Elmegy a kozmetikushoz. Ott bekeneti magát mindenféle kenőccsel, meg festékekkel. A borbélynál megbercvtáltatja a nyakát. Kisülteti gondőrré a haját. Kihyegecsitíti a körmét. Mikor ez mind kész van, akkor lóhalálban hazaiszkol, hogy mire az ura hazaér a hivatalból, azzal fogadhassa:

— Meghalek. Nem bírom sokáig ezt a rengeteg munkát. Ez a háztartás holtra fárasztotta ma is.

A jámbor férj ilyenkor ijedten homiokon csökölja munkában tönkrement nejét s azt mondja neki:

— Menj el az orvoshoz, fiaeskám. Vizsgáltasd meg magad.

És fiaeskám erre valóban elmegy. Nem is egy orvoshoz, hanem öthöz. Hűszéle receptet irat. S ettől kezdve a kozmetikust, borbélyt, manikűröst is mind a házhoz rendeli, hogy kímélje az iszonyú munkától gyenge testét.

Ilyen leginkább városan az asszony munkája.

A tanyák világában természetesen ez a munkamegosztás is egész másként van, mint a romlott városokban. Itt a szántás, vetés, kaszálás, aratás, szóval ahová marok kell, az az ember hivatala. A sütés, főzés, mosás, fejés, meg ami fedél alatt történik végbe, az asszonyi feladomány.

Az okos munkamegosztás feltalálható a tanyai élet csaknem minden ágazatában. Teszem azt lakodalomban, disznótorokban az ember ordít. Az asszony veri a talpával a taktust és gyönyörködik élete párjában.

Házi társalgásoknál ez a munkamegosztás fordított. Társalgási esetekben az asszony ordít, az ember pedig veri, de nem a taktust, hanem a párját és ilyenkor ő gyönyörködik.

Tuskó Pistáéknál még ügyesebb ez az életsor. Náluk ősidők óta olyan a beosztás, hogy az asszony dolgozik, mint három pár ökör. Az ember pedig iszik, de annyit, mint hat pár ökör. Értelmesebben ez a szólas úgy hangzik, hogy a Tuskó Pista felesége mos, tapaszt, gyúrja a létszákát éven átál. Az ura pedig ezalatt a csárdában iszik. Amint bús emberi szóval bevallja, ilyenkor azért megy el hazulról, mert nem szeret magában búslakodni. Ilyenkor meg azért távozik el, hogy ne legyenek otthon olyan sokan. És ez a beosztás már így megy hosszú évek óta. Igaz, eleinte lázongott az asszony és mondogatta, hogy te emberek utolsója, van pofád meginni az én keserves asszonyi keresetemet, mikor már alig bírom a karom. De a ház feje csak azt morogta az ilyen kifakadásokra:

— Nézd, asszony, amennyi keltőnknek kell, annyit egymagad is keresel. Mi a hétfelenek dolgozzak hát én is?

Nem is tesz Tuskó Pista egy tollt sem arrébb a tanyában. Csak iszik. Bor a kenyere, bor a szalonája, az ebéde, a vacsorája. Nem is jár haza, csak hálni, meg pénzt lopni.

Felesége, Rozál néni ezalatt dolgozik, mint a fáradt méhecske. Hétrét görnyedve gyúrja a rengeteg tész-tát a népeknek, akik felteszik nála a megrendelést. Keresi a sok sonkát, kolbászt, tojást s hazaviszi. Az ura meg megesi. Rozál néni megkeresi a keserves pénzt s eldugja. Az ura meg ellozza és megissza.

Mert náluk ilyen a munkamegosztás.

Almazagú őszi délután van. A tanyák közt, melyek pirosra süttetik hátukat a nappal, hirtelen szél támad. Először végigseper láthatatlan nyírseprűjével

a réteken, szántásokon. Majd fehér, meg rózsaszín felhőket fúj az ég aljára.

A Tuskó Pista tanúja ott bóbiskol a Törökvaró-halom alján. Úgy lapul ott nádas hátával, mint az ijedt nyúl a barázdában. A fehér, ragyogó épület mindössze akkora, mint egy falás kolbász. Alacsony, mint a keletlen kenyér. Szobája is mindössze egy van. De az az egy kitesz hárommal is. Mert az a szoba olyan tiszta, de olyan ragyogó, hogy még a királyé sem különb. A rózsás terítékkel letakart ágyak a mennyezetig nyújtják fejüket. Teli vannak hosszú párnákkal, dunnákkal. Az asztalon mintás terítő. Az is olyan fehér, hogy ha rásüt a napsgúrá, úgy vakít, mint a téli hó. Az ablak teli van virággal. De nem illyen-amolyan füvekkel ám. Hanem van ott még egy páma is, egy igazi valóságos kis páma, akit Rozál néni a városon kapott egyszer, mikor tarhonyát gyúrt a végrehajtott feleségének. A mázolt földet, ami szintén ritkaság szegény helyen, pokróc takarja. Szép pirosas, kékmintás pokróc.

Mindezt a rengeteg gazdagságot Rozál néni szerzte, éveken átál, két öreg tenyere munkájával. Büszke is az ő tiszta kis birodalmára. Büszkébb, mint egy császár az országra.

Rozál néni most ott áll kis birodalma kellős közepén. Előtte állás. Abban dagasztó teknő, rengeteg sárgás tésztaival. És Rozál néni gyúrja, gyömöszöli nagy izzadások és fújások közt a tésztát a rosta lyukain keresztül. Csinálja most is a vajszerű, drága tarhonyát, amit ilyen kegyetlenfínoman elkészíteni az egész határban nem tud senki. Hívják is majd minden nap Rozál néni valamelyik tanújába. Még helyibe is küldik a félzsák lisztet, szakajtó tojásokat olvasatlanul, csak csináljon belőlük tarhonyát. És Rozál néni csinálja is a jó ételnek-valót rendületlenül. Ha anyyi pengője volna, ahány tésztaemet már átnyomkodott a rostán, kirakhatná ezüsttel az égboltot. De pénze nincs az öregasszonynak. Csak fájdalma. Minden nyomásra belenyíllal valami a karjába. Föl is szisszen tőle. Egy pillanatra olykor meg is áll. Mégis dolgozik szünet nélkül.

Még kora délelőtt volt, mikor levágta a körmeit. Sűrűlókefével megsűrölte kezét, karját. Fejére hófehér kendőt kötött menyecsében, hogy a haja még csak ne is pislanthasson a teknőbe. Derekára hosszú, fehér kötőt csavart. S mikor tiszta volt a fehér munkához, nekifogott a rengeteg lisztnek, tojásnak. Gyúrta, öklözte a tésztát, míg csak olyan nem lett, mint az álom. Akkor elővette a rostát. S nekifogott a munka második felének.

Közben felterítette a szárításra való terítőket az ágyakra, asztalra, földre. Úgyhogy tele lett az egész szoba fehérséggel. Aztán a fimom, kész tarhonyát szétteregette, hogy száradjon.

Teli is van most a kis szoba a tészta és a liszt szagával. De teli van tarhonyával a kuckó, a kemence teteje, a székekre fektetett gyűrődészka, egyszerűen minden, de minden. Alig van már talpalatnyi hely a kis szobában.

Lassan kiürül a teknő nagy hasa. Üres lesz a rosta sok apró lyuka. Rozál néni megáll a nagy munka után. Boldogan szénéz, mint erő vetésen a gazda. Gyönyörködik a rengeteg tarhonyában. Milyen sok és milyen szép. Az ilyen egyszerű, tanai asszony szívének szebb látvány ez ezer mozinál, meg panorámánál.

Közben lemorzsolja ujjairól, kezéről a tészta-rögöket, lisztmaradékokat. S míg lassan leveti magáról a fehér munkakendőt, meg kötöt, halkán eldúdolja azt a nótát, amit valamikor, pirosarcú lánykorában, olyan szépen dalolt az ablaka alatt az ura:

*Szépén úszik a vadkacsa a vizen,
Szépén legel hat ökröm a réten.
Szépén szól a csengő a nyakába,
Tied leszek én, babám, nemsokára.*

S befejezte immáron a napi munkát, újatossan felnéz a magasságok felé. Egy sóhaját küld az élők és holtak Urához. Megkösztöni neki egy hálás pillantással, hogy erőt adott neki fájó tagjaiba. S behúzza az ajtót, elsétál a szomszédba, egy kis társalgásra.

Mert hát a munka után szórakozás is dukál az emberfiának...

Este van. Az égről valaki lelophatta a csillagokat, mert akkora a feketeség, hogy a szél is eltéved benne. Eltéved a szó is, amit egyik kutya küld a másinak. Csak Tuskó Pista nem téved el. A lába viszi-e, vagy az ösztöne, nem tudható. Jobbra billeg, balra lötyten, hátrafelé lépeget. Közben orra bukik. Négykézláb mászik. De azért csak odaér az iparral, hogy egyszer ott áll a tanúja előtt. Tapogatja az ajtót. Lenyomja a rozsdás kilincset. S egyszerre úgy hasravágódik, be egyenesen a kiskonyha közepére, hogy még a szája is áldásra nyílik.

— No, végre, itthon vagyok.

Míg feltápászkodik, észébe jut, hogy éhes. Kiáltozni kezd:

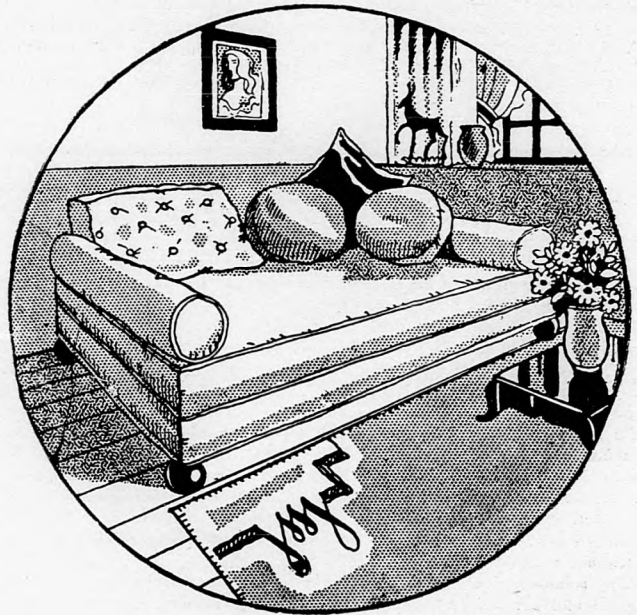
— Hé, Rozál, hal a méntübe vagy! Adjál valamit harapni.

A szőlás körülszalad a kis házban. Kiruccan az udvarra is. Bejár minden zugot, mert igen nagy a csendesség. De feleletet nem ad rá senki.

Tuskó Pistanak csurog a nyála az éhségtől. Mert így borra mindig megkíván egy falatot. Nem várakozik hát sokat. Leül a tűzhely elé. A kosárból szalmát, csutkát dug bele. Elgyújtogat vagy tíz szál gyufát, mire lángot tud lobbantani. S mikor felmosolyog pirosan a tűz, kitarja a falba épített edénytartó ajtaját. Elővesz egy kisszakajtó tojást. S elröhhén. Buta, öntudatlan röhögéssel.

— Megsütök vagy tíz tojást!

Nem is gondolkodik sokáig. Megfogja az első tojást. Odaüti a tűzhelyhez. Aztán a tojás fehérjét és sárgáját rálöttyinti a forró vasra. Mellé üti a mási-

kat. S még vagy tizet sorjában. Úgy, hogy a tűzhely teteje sístergő, gőzölgő sárga tenger. Akkor elővesz egy fakanalat. S kavarni kezdi az égő, sertyegő, hömpölygő áradatot.

De még a módját is megadja a vacsorának. Félmarék sót, paprikát is rászór, hogy meglegyen a rendes íze. Mikor ez mind megvan s úgy ég a tojás, mint a hétfene, akkor vág egy karéj kenyeret s nekifohászodik:

— No, együnk.

Le akarja húzni a tűzhelyről a lábast, akkor veszi észre, hogy lábassal kegyetlenül nincs is. A rántotta szabadon sül a vason. De ettől sem jön zavarba. Mártogatni kezdi a sárgaságot és fal, félig behúnytt szemmel. Néhány felat után ledob a kezéből mindent. Feláll. Betámolyog a szobába.

— Hol vagy Rozál? — kiabálja.

Közben felrüg két széket. Ráhasal az asztalra. S morog.

— Nem vagy itthon, Rozál? Pedig én fekhették. Ágyazz meg.

Egy kicsit vár. Már szunyókál is. De hogy feleletet nem kap, elindul a sötétben.

— Hát ha te nem ágyazol meg, majd megvackolok én magam, — mondja önmagának.

Azzal lerántja az ágy terítőjét. Szétdobálja a párnákat. S közben úgy érzi, valami apró potyog a fejére.

— Milyen csudálatos, — áll meg egy pillanatra és felnéz. — Esik a dara. Pedig még tél se volt.

A vetkőzéssel nem sok időt tölt. Ruhástól, mindenestől belebújik az ágyba. S egy perc múlva már úgy alszik, mint a bögér.

Szék csend van a kis tanúban. Alszik Tuskó Pista, elalszik a tűz is. Csak az égő tojás rángatózik még a forró vas tetején.

Aztán lépések hallatszanak. A tompa dobogás egyre gyorsabb és egyre közeledik.

S egyszerre belép az ajtón Rozál néni. Megéri az égő tojás bűzét. Felsikolt

— Teremtöm. Ez a disznó még felgyujtja a tanyát!
Előkajja a gyufát, a lámpát. Világot csinál. S mikor meglátja a rettentő pusztítást, felordít, mint akinek kést vágtak az oldalába:

— Jaj nekem, végem van!

Hirtelenben más nem jut a kezeügyébe. Felkapja háza büszkeségét, a pálmát. Meglóbálja. S a nehéz cserepet úgy vágja az ura fejéhez, hogy a cserép darabokra török s az egész ágy teli lesz földdel. Akkor az ártatlan pálmával ütni kezdi az ember arcát, de takarosan, ahol éri. Mikor azt már nem tudja használni, megkapja az ura lábát. Lerántja az ágyról. Két lábánál fogva kiszánkátja a szobából, hogy a feje végigboronálja a földet s útát húz benne. Kihűzza a tanya elé.

— Itt döglőg meg, — kíván neki nyugodalmas jóéjt és jajgatva rohan vissza a házba, hogy megmentse, ami még menthető.

Éjtélíg tart, mire lámpavilág mellett összetenyerelei, kifujogtja, kitisztítja a maradék tarhonyát. S nagy sírások közt egy vászonzacskóba rakja. Aztán lépiben, csak úgy ruhástól és hajnalig imádkozik. Akkor nyomja csak el a jótékony, búféledtető álom.

Mikor felérez, már reggel van. Hirtelen eszébe jut az éjszakai történelem. Felugrik. Kiszalad az udvarra. Nézi az urát. El-e még? De Tuskó Pista akkor már nincs sehol.

Az asszony rosszat gyanít. Visszasiet a házba. Keresi a tarhonyát. Az sincs sehol.

— Ellopta a betyár, viszi a városba, oszt megissza, — állapítja meg végsőig elkéservede s nagy könnyhullajtás közt ismét nekifog a munkának.

Sír, sír, mint a csendes eső. Esküdözök ezerszer, hogy megéli azt a gazembert, ha hazakerül még egyszer. De azért, mikor ismét eljön az este, már a tanya-sarkáról lesi megbékélt, jön-e a bűnös ember?

Mert Rozál néni csak egy szegény, szenvedő asszony, aki az ő világróssz urának mindig megbocsájt.

A császár és a koldus

Amikor Habsburgi Rudolf császár Nürnbergben ütötte fel udvartartását, egyik reggel, templomba menet, egy koldussal találkozik, aki így szól hozzá:

— Kedves testvérem, oszt meg vagyonodat velem!

A császár meghökkent, de azért tréfás hangon kérdezte:

— Azt mondd nekem, hogy testvér? Hát mióta vagyunk mi testvérek?

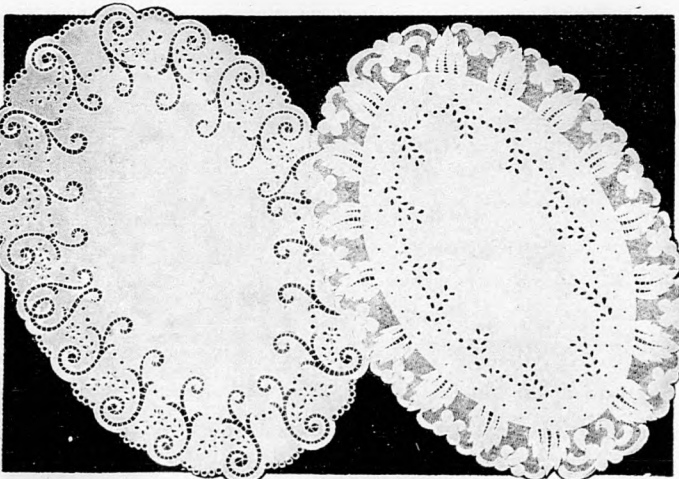
— Adám óta. Valamennyi ember Adám leszármazottja, hát akkor nem vagyunk mi mindnyájan egymás testvérei és nővérei?

— Van benne valami, — mosolygott a császár. — Hozz tehát magaddal egy székot. Én közben Istentiszteletet hallok és amikor kijövök a templomból, átadom neked a te részedet.

A koldus boldogan elietett, óriási zsákkaul tért vissza és letelepedett a templom ajtajába. Amikor aztán a császár elhagyta Isten házáat, a férfi boldogan tartotta feléje a zsákot. A császár egy réz fillért vett elő és azt dobta bele.

— Hogyan? — kérdezte csalódottan a koldus. — Ez volna a te császári vagyonodnak testvéries felosztása?

— Minthogy valamennyien testvérek vagyunk, — mondta mosolygva a császár. — és vagyonomat a többi testvéremmel is meg kell osztanom, lehetetlen, hogy több jusson reád. Fordulj azonban a világon élő többi testvéredhez és ha mind-egyik szintén ad neked egy-egy fillért, mint én adtam, hasonlíthatatlanul gazdagabb leszel, mint a te császárod.

Tálcaakendők. Leírásuk kézimunkarovatunkban

Csillogatlan, esős nyári éjszaka volt. A gyorsan-vitorlázó felhők mögöl nagy-ritkán kukkantott ki a hold. Csak egy pillanatig nézett le a sáros országuóra. Aztán ismét elrejtette arcát, mintha nem akarná látni, mily keservesen halad az átázott úton a kis karaván, melynek élén ponyvával letakart szekér haladt. A szekér mögött rozoga kocsi, majd taligák, amelyekben szőke gyerekek szundikáltak. Pufók, pirosposzsgás belga gyerekek, akiket múlt éjjel, hirtelen kaptak ki az ágyból szülőik és mikor sivalkodni kezdtek, így kiáltottak rájuk:

— Ha nem hallgatsz, odaadlak az ellenségnek! A gyerekek rémülten hallgattak el s miközben futva menekültek szüleikkel a falvakból, városokból, félve néztek hátra, nem kergeti-e már őket Kluck tábornok, kezében villogó karddal.

Akár a többi belga karaván, ez a kis csapat is a német invázió elől menekült e tragikus augusztusban, 1914-ben. Valamennyien a tenger felé tartottak. A kikötőkbe, ahol csak felveszi őket és átviszi Angliába egy hajó.

— És ha nem jön hajó?... És ha nem vesz fel senkit?... — kérdezték halálsápadtan az aszszonyok... s biztos, hogy a gyerekek ismét bőgve fakadtak volna, ha nem szóialt meg a fiatal lány, aki a leghátos taligától tolt a taligyáiban egy üszülött csecsemőt: — Ha nem vesz fel hajó, majd felvesz egy delfin, mint a mondában...

— Mesélien a delfinről, Louise kisasszony... — könyörögtek a gyerekek és a kékszemű lány, ki-nek fején szőke hajkorona csillogott, harsogva kezdett mesélni, hogy hangját meghallják azok a gyerekek is, akik elől dőcögtek a szekériben és mind a többiek, akiket a taligyáiban toltak.

— Isten áldása ez a lány... — mondták egymásnak az asszonyok. — Hová lennének ezek a nyugós gyerekekkel, ha nem mesélne nekik folyton? De hol is csatlakozott hozzának? Honnan került közénk?... — Senki se tudta. Csak azt tudták, hoav egvszerre itt volt, mint valami mentőangyal. Csitította a gyerekeket, vígasztalta az asszonyokat, a lankadó öreg embereket... Így ért a tengerhez a kis csapat. Egy karcsú, szürke cirkáló felvette őket. Vitte az angol partok felé.

NEVELŐNŐBÖL KEMNŐ

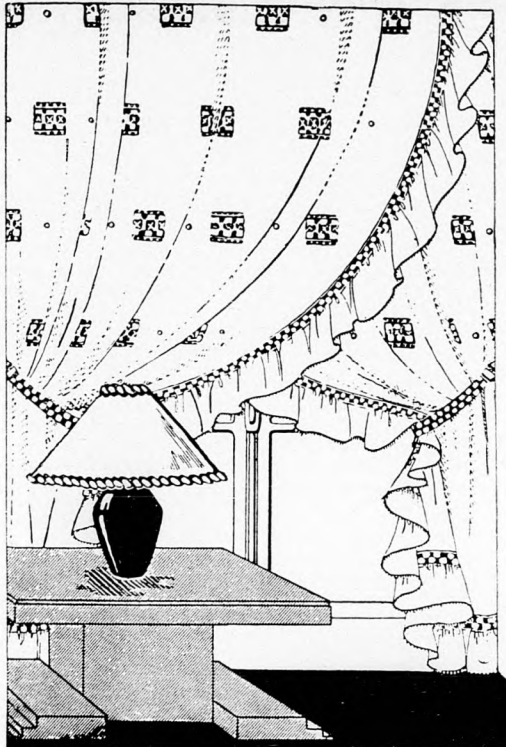
Ezer meg ezer hasonló karaván menekült ezekben a napokban a tenger felé, a Belgiumot elözönlő német sereg elől. Halászbárkán, vitorlásan, hadihajón érkeztek a belga menekülők s az angolok rémülten figyelték az áradatot: — Vajjon hány kémje van a menekülők közt az ellenségnek? — kérdezték magukban a hatóságok s a véakimerülésig faggatták a partraszállókat. Leatöbbszük útlevél nélkül, okmányok nélkül érkezett. Egy szál ruhában, úgy, ahogy éjnek idején elmenekültek.

A kis karaván, melynek Louise kisasszony volt az őrangyala, egyetlen útlevelet tudott csak felmutatni: a szőke lánvét.

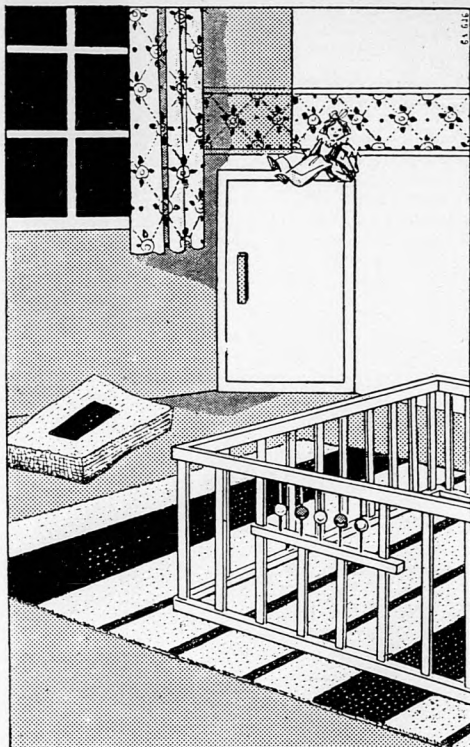
Észerint az útlevél szerint Louise de Bettignies Lille városából származott. Elszegényedett nemesi család leánya. Nevelőnö volt Belaiumban, még perliád azon a vidéken, melyen először robogtak végig a németek.

A család, melynél alkalmazásban volt, éjnek idején menekült vele együtt, de Louise valahogy elszakadt tőlük s egyedül menekült tovább. Közben kétszer került az ellenség mögé... — és mit látott ott? — faggatta az angol vámtiszt, aki őt és kis karavánja menekülteit hallgatta ki.

— Mit láttam? — s a szőke lány oly bámulatosan intelligens, pontos tudósítást adott le az ellenség járműveiről, csapatairól, menetirányáról.

Függöny
leányszobába.
Leírása
kézimunka-
rovatunkban.

Gyermekszoba.

hogy a vámtisztnek elállt a szeme, szája.
— Kisasszony — kérdezte —, hajlandó lenne ezt megismételni X. Y. kapitány előtt?
— Szívesen, ha hazámnak szolgálatot teszek vele...

ALICE DUBOIS SZÜLETÉSE

A szöke Louise a kikutóvároskában maradt hát. A kis karaván, melynek gyerekei annyira megszerették, fájó szívvel búcsúzott tőle... s másnap megérkezett a kapitány: magas, sötétszemű, elegáns fiú.

Orákig ültek együtt a kis fogadó csendes éttermében. Halkan beszéltek, a kapitány jegyzeteket készített arról, amit Louise mondott. Végül Louise elhallgatott. A kapitány a szemébe nézett. Ilyen tiszta, derűs kék szemet nem látott még soha.

— Jöjjön velem Londonba — mondta —, két nap szabadságom van még... Két nap a világ. Aztán megyek a harctérre. — Jövök — felelte Louise, kezét a kapitány kezébe téve. — ...Két nap a világ... — s másnap este, mikor a Temze partján sétáltak, így szólt a kapitány:

— Légy a feleségem, Louise. Esküdjünk meg most mindjárt... Louise a fejét rázta.

— Nem lehet, drágám — mondta. — Nem tehetek ilyet! A családom sohase bocsájtaná meg, hogy olyan emberhez mentem, akit nem ismernek odahaza. De ígérem, ha hazajössz szabadságra, ha először Lillebe és megkéred a kezemet nagynénémét, aki felnevelt, a feleséged leszek.

A sors azonban másként rendelkezett.

Egy hónap múlva holtan feküdt egy árookban a kapitány. Louiset nagynénje csendes lillei házában érte a hír. Néhány napig meg akart halni, aztán felcsendült emlékezetében a kapitány hangja:

— Ön egyszerű kém lenne, kisasszony — mondta ismeretségük első órájában. — Micsoda memória e szöke hajkorona mögött. Mekkora szolgálatot tehetne hazájának... — s ahelyett, hogy bevette volna a mérget, melyet már elkészített, Louise jelentkezett az angol kémszolgálat főnökénél.

— Én vagyok az, aki annakidején beismertem X. kapitánynak arról, amit menekülés közben láttam... — mondta. — Üdvözlöm önt, kisasszony — felelt az őshajjú úr s Louise másnap Alice Dubois névre kiállított útlevelel tért vissza Lillebe.

Az útlevél szerint Alice flandriai csipkekészítő, aki a Flandriából — még pedig épp a német megszállás alatt lévő területéről — szállít árut Párizsba. Évek óta űzi szeryén kis mesterségét. Jön-megy, jön-megy. Az útlevelelben látható megszámlálhatatlan utazásának nyoma.

A LILLEI KÉM-ISKOLA

Egylőre azonban nem indult még Flandriába Louise. Szép csendesen tért vissza szülővárosába, ahol sokan ismerték, szerették. Lassan, de biztosan látott munkához: családjának a közkedvelt régi nemesi familiának barátait egymás után nyerte meg terve számára. Szinte hipnotizálta őket. Louise lángoló hazaszeretetének, lelkesedésének nem tudott ellentállni senki.

Első szövetségese nagynénje bicegő

kártyapartnerre: az öreg patikus volt. — Ez az öreg bácsi egész életét laboratóriumában töltötte. Főzött, kutyvasztott. Mindenki tudta, hogy megszámlálhatatlan találmány szülő-atyja.

— Most végre lesz miért dolgoznia — mondta neki Louise s az öreg egyik láthatatlan tintát a másik után készítette. Egyik tintájával tojáshéjra lehetett írni láthatatlanul, de az írás csak akkor jelent meg, ha a tojást bizonyos oldatban főzték meg, melynek titkát csak Louise és az öreg patikus ismerték. A másik tintával emberi bőrre írhatott Louise üzenetet, amely csak akkor vált olvashatóvá, ha az öreg fűrésztötte meg az írás viselőjét, a harmadik tinta üvegre írt, a negyedik... de minek soroljuk fel őket?... Mintha szikra pattan szénakazalba, úgy lángolt fel az öreg ember szunnyadó képzelete.

Louise második szövetségese egy öreg rézmetsző volt. Ez az ember Louise titkos üzenetei nyomán tökéletes térképeket készített az ellenséges állásokról. De ez nem lett volna elég. A kém számára épp oly fontos, hogy a térkép kicsi legyen, mint az, hogy tökéletes. A rézmetsző művésznek bizonyult hát, a kicsinyítés művészenek. Tökéletes térképeit egy gyűszűben lehetett elhelyezni, kabátgombba lehetett rejtetni. Legtökéletesebb remekművét egy összeragasztott barackmagban hozta át az ellenséges rajvonalon Louise-Alice.

Egyik averekori pajtása, a városka lánviskolájának tanára, akit sánta lába miatt nem vittek a frontra, titkos «jelírást» tervezett számára s hamarosan tökéletesen belekapcsolódtak a veszedelmes kémszervezetbe a nők is.

Az ő-számukra valóságos kémiskolát tartott Louise. Persze páratlan óvatosan. Összejöveteleiken ezek a fiatal asszonyok, lányok, kézimunkáztak, varrtak, csipkét vertek. Senki se sejtette, hogy a hímezések mintája, a csipkék szépséges arabeszkje megannyi titkos jel, üzenet.

Ezután sor került a gyerekekre is. Ahány okos kis utcagyerek, annyi sejtőtársra Alice-Louisenak.

— Mit kell tenned Paul, ha egy magas úriember pénzdarabot ad neköd az utcán? — kérdezte a csillogószemű kisfiúkat, akiket vasárnap reggelienként lombfűrésze és más játékokra tanított «foglalkoztató iskolájában».

— Rohanok a patikus bácsihoz — felelte Paul, — és malátacukrot veszek a pénzen...

Ő is, a többiek is csak ennyit tudtak: önkéntelen tanítványai voltak a kémiskolának. Egyikük se sejtette, hogy pénzdarabra titkos üzenetet véznek majd Louise társai, ha «nagy újtúra» indul.

CHARLOTTE

De Alice Dubois csak akkor indult el, mikor odahaza tökéletesen kialakult már kémszervezete.

Alig volt távol néhány hétig, oly szenzációs híreket küldött angol főnökének, hogy az sietett vele a «secret service» fejeéhez. A két sokat-tapasztalt férfi összenézett, miután alaposan áttanulmányozta Alice írását.

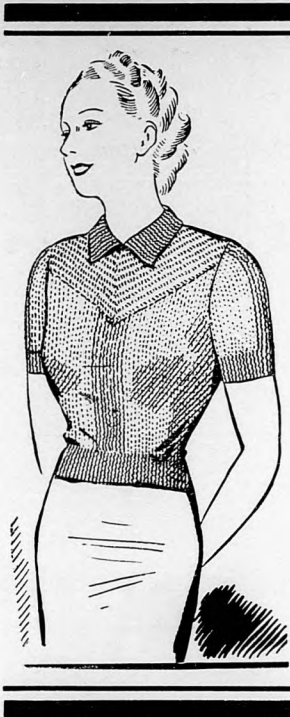
— Ez a kis nevelőnő túlszáz tíz férfikémmel — mondták s fáradhatatlanság, vakmerőség tekintetében Alice valóban túltett a férfiakon.

A legnagyobb hidegvérrel utazott német megszállás alatt álló flandriai városokban. Am egy szép napon, mikor parasztiúnak öltözve akart épp elhagyni egy falut, hogy utóljéria a kocsi, mely a falu határában várakozott rá, észrevette, hogy követik. Két német katona óriás-árvnyéka követi. A falun túl erős sodrú folyó folyt. Alice egy percig megállt a parton. Tél volt, jeges szél, fűjt... de az árvnyékok közeledtek. Alice nem gondolkodott hát sokáig. Beleugrott a jeges folyóba, amely oly villámgyorsan sodorta lefelé, hogy üldözői még akkor se érhatték volna utól, ha maguk is a vízbe ugrottak volna. De őrizkedtek ettől. Néhány dühös szót morogva visszafordultak... Alicet pedig vitte a víz. Tagjai most már úgy megmerevedtek, hogy alig tudott úszni. Végre, végre világoosságot látott a folyó partján. A fény egy kis ház ablakából szűrődött. Alice kiáltott. Valaki megjelent a parton... s mire Alice magához tért, meleg ágyban feküdt, meleg szobában, megszámlálhatatlan dunyha alatt. Az ágyat hamisítatlan flandriai család állta körül. Ráncos nagymama, kerekfejű kisfiú, szőke kislány s egy fiatal nő, aki olyan korúnak látszott, mint Alice.

Ezzel a lánnyal azonnal megbarátkozott a kémmő s mire távozott a háztól, szívvel-lélekkel a kémszervezethez tartozott a lány. Legközelebbi utazása alkalmával hamisított útlevelet hozott neki. Eszerint az útlevél szerint Charlotte is csipkeverőnő.

A VONAT ALATT

Ezentúl a két lány együtt utazott. A titkos kémszolgálat legmegbízhatóbb, de egyben legvakmerőbb kis katonái lettek. Híreiket Lillebe küldték. Onnan a

kém-iskola továbbította őket, s a németek egy idő múlva megdöbbenve észméltek arra, hogy bizonyos vidékeken nagyobb kárt tesz bennük valamely fantasztikus biztonsággal dolgozó kémszolgálat, mint a legtélelmetesebb ágyú. Elszánt, régi kémeke gyanakodtak... s ugyancsak elbámultak volna, ha valaki elárulta volna nekik, hogy két szép fiatal lány dolgozik ellenük ily örödjien. A veszedelmes zónának megszigorították hát az utazást. A két lány azonban ez nem zavarta. Nyugodtan szálltak vonatra. Köpenyük belésésében, kalapijukban, hajjukban apró cédulákra írt feljegyzésekkel. Egyszerre nyílt pályán megállt a vonat.

— Mi történt? — kérdezte az utitársaktól Alice, aki nyelv-zseni létere hibátlanul beszélte a flandriai tájszólásokat is... — Katonák szálltak a vonatra. Kémet keresnek — felelt a kérdező.

A katonák a mozdonynál szálltak fel, Alice és barátja az utolsó előtti kocsiiban összenéztek, észrevétlenül kiszálltak s a kocsi alatt négykézláb futva értek az első — már átviszállt vagonhoz. Itt vidáman foglaltak helyet s még vidámbanban értek Lillebe.

De a játék mind veszedelmesebbé vált. Most már Lilleben is érezték, hogy a rizsszemre írt üzeneteket, az alma héjára rajzolt térképeket nem lehet soká átcsempészni a határokon. Jeldt figyelmeztetések érkeztek Alicehoz, de ő páratlan halálmegevetéssel folytatta a munkát.

Végül Charlottal együtt elfogták. Csak azért nem lötték agyon, mert az angol ápolónő, Edith Cavell kivégzése akkora felzúdulást okozott világszerte, hogy jobbnak látták a két lányt egy német erődítménybe zárni.

Charlotte Vanhoutte a békekötés után kiszabadult, a verhetetlen Alicet azonban összejörtö a fogság. Börtönben fiatalon, mosolyogva halt meg.

— Igazad volt — mondta halálos ágyán egy láthatatlan árvnyéknak, a kapitánynak, — nagyszerű kémmő lett belőlem.

B. M.

Szeretnék...

Szeretnék szerény lenni —
Nem vágnyi szebb világot
És nem kergetni búsan
Elérhetetlen álmot.

Szeretnék nem töprengeni
Sohase látott kincsen
És megnyugodni abban,
Hogy nem lehet, hogy nincsen.

Szeretnék nem tervezni.
Merész, nagy büszke tervet
És nem szomjazni soha
A lángoló szerelmet.

Szeretnék szerény lenni,
Nem vágnyi sokat, szépet
S örülni csupán annak,
Hogy születtem s hogy élek.

Szerák Margit

Harc a leányért

Írta: O' Henry

A 962. számú szoba aajtaján e szavak állottak: „Robbins & Hardley, ügynökök.” A könyvelők már elmentek, már elmúlt öt óra s a takarítónők vették birtokukba a házemeletes irodaházat.

Robbins ötvenéves, afféle jöltáplált piperkóc volt és mintha irigyelelné cégtársától az örömteli változatosságot.

— Kezdeni kéne valamit ma éjszaka, talán gondoskodni kéne egy kis itókáról, — mondotta. — Ti külvárosban lakó emberek rendezhetnétek voltaképpen ilyesvalamit ügyesen, tücsökcipeléssel, holdfénygel, inivalóval és hasonlóval, félig a kertben, félig a verandán.

Hardley, 29 éves fiatalember, komolyképű, karcsútermetű, széldszemű és idegesen mozgékonny, felsőhajtott és kissé összeráncolt homlokát.

— Hát igen, — mondotta, — sajnos, nálunk Floralhurstben már hidegek az éjszakák.

Ebben a pillanatban belépett az ajtón egy ember titkoszobák képpel és odament Hardleyhoz.

— Rájöttem arra, hogy a nő hol tartózkodik. — közölte fontoskodó, félig tompított hangon; olyan hangon, mely a detektívet már eleve megkülönbözteti minden más embertől.

Hardley ránézett drámai nyugalommal, hallgatagon. Eközben Robbins fogta sötétbortját, jólelkűen bötintett és elhagyta az irodát, hogy nagyvárosi mulatságai után járjon.

— Itt a címe — mondta a detektív most már egész természetes hangon, mivel híjján volt megfelelő hallgatóságnak. Hardley átvette a papírlapot, melyet a szimatoló kitépett szennyes noteszből. Ceruzával írták rá: Vivienne Arlington. Newyork East, X-street, 314, Mrs Comus címén.

— A múlt héten költözködött ide, — mondta a detektív. — Ha segédre van szüksége, ebben épp olyan jól veheti hasznomat, mint bárkinek a városban. Igényem csupán hét dollár naponta és a költségek. Küldhetek önnek naponta jelentést, amiben az áll...

— Nem kell tovább fáradsnia, — szakította félbe az ügynök. — Ez nem ilyen eset. Csak a címe kellett. Mivel tartozom? — Egy napi munkám díjával, — mondotta a szimatoló. — Egy tízdollárossal az ügy rendben van.

Hardley kifizette és elbocsátotta. Azután ő is elhagyta az irodát, villamoson ment le a Broadwayn, leszállt a Kocsiról az első gócpontnál, majd a város keleti részébe kocsizott. Hamarosan eljutott egy düledező utcába, melynek régi épületei valamikor a város büszkeségei lehettek. Végigment néhány kereszttután, míg elérkezett ahhoz a házhoz, melyet keresett. Egyemeletes új ház, olesó kapuboltíve fölött ezzel a hangzatos elnevezéssel: „La Vallambrosa.” Hardley lenyomta a csengőt, mely alatt a „Comus” táblácska volt. Az ajtó sarka csikorgott, mintha görcs kinezná, — de most megint igen szívesen hangzott, ámbár inkább kételkedő, mintha aggodva kérdené önmagát, vajjon barátának vagy türelmetlen hitelezőnek nyílik-e meg. Hardley belépett és fölment a lépcsőn, mint az olyan ember, aki a barátját a város közepén laposéptkezésű házban keresi fel, — vagyis olyan módon, amely nagyon emlékeztet arra, ahogyan a gyerek kúszik fel az almafára.

Ovális tálca- és asztalkendő

Leírása kézimunkarovatunk-

ban. Beszerezhető a MUL

Kézimunkaboltjában. Bpest.

VI., Teréz-körút 6. szám

A negyedik folyosón látta meg Viviennt egy ajtóban állani. A leány felszólította, hogy lépjen be; bötintett és megnyerően mosolygott hozzá.

Miért megszoatana, Hardley gyors, értékelő pillantást vetett reá és megállapította magában, hogy ennél a választásnál izlése nem kifogásolható.

Vivienne mintegy huszonegyéves volt. A legtisztább angol-szász típus, haja rőtaranys, a gondosan fésült tömeg minden tincse sajtóságos fényben és elragadó színárnyalatokban ragyogott. Tengerkéek mély szeme tökéletes harmóniában nézett a világba, egy sellő végtelen nyugalomával, vagy egy ismeretlen hegyi folyó tündérei varázsával. Fehér blúz visei: és sötétzsinó kötényt — a libapásztorleány és a királykisasszony diszkrét keveréke ez.

— Vivienne, — szóló Hardley és ránézett könyörgőn, — maga nem felelt utolsó levelemre; közel egy hétig kellett keresnem, mire megtudtam, hogy hová költözött. Miért hagyott engem bizonytalanságban, holott tudta, milyen szorongva vártam arra, hogy láthassam és tudjak magáról? ...

A leány álmodozva nézett ki az ablakon.

— Mr. Hardley, — mondta tétován, — igazán nem tudom, mit mondjak önnek. Becsülöm mindazokat az előnyöket, amiket nekem felajánl és gyakran érzem, hogy önnel egész bizonyosan meg lennék elégedve. De azután megint elfog a kétség. A nagyváros gyermeke vagyok és félek attól, hogy lekössem magam a falusi életnek.

— Kedves leánykám, — szóló tüzesen Hardley, — nem megmondtam, hogy része lesz mindenkiben, amit a szíve megkíván, ha módomban van megadni? A városba jár majd színházba, ott fog bevédrolni és meglátogatja ismerőseit, amikor csak óhajlja. Mégis csak megbízhatik bennem; vagy talán nem?

— De, tökéletesen, — mondta a leány s ránézett mosolygva, nyílt szemével. — Tudom, hogy ön a leggyöngyödebb ember és egészen bizonyos, hogy az a leány, aki elmegy önhöz, nagyon jól fog járni. Hiszen annyit hallottam önről, amikor Montgomeryknél voltam. Mrs. Montgomery minden este beszélt nekem önről és nem győzte dicsérni. És mégse tudott mindent elmondani. Sohase fogom elfelejteni azt az esti társaságot. — No látja, Vivienne! Adja hát ígéretét, nagyon is érzem a hiányát. Sohase fogja megbánni, hogy hozzám jött. Senki emberfia nem fog magának olyan nyájás otthont teremteni.

A leány nagyot sóhajtott és lepillantott egymásba kulcsolt két kezére.

Féltékeny gyanú cikázott át hirtelen Hardley lelkén.

— Mondja csak, Vivienne — kérdezte s ránézett kutatón, — van itt talán még valaki más is... talán másvalaki...?

A leány szép arcát és nyakát rózsás pír öntötte el lassan.

— Ezt nem kellett volna kérdeznie, mr. Hardley, — mondta zavartan. — De azért mégis felelek önnek erre. Igen, van itt még valaki más is... de nincsen semmiféle joga... nem ígértem meg neki semmit...

— Mi a neve? — kérdezte megdöbbenve Hardley.

— Townsend.

— Rufford Townsend! — kiáltott fel böszsen Hardley, majd böszsen összeszorította a fogát. — Ez a fickó honnan ismeri magát? Mindazok után, amiket én érte tettem...

— Éppen most állt meg lenni az autója, — mondta Vivienne és kihajolt az ablakon. — Jön, hogy meghallja válaszat. Oh, igazán nem tudom, hogy mitévő legyek!...

Az alacsony konyhában megszólalt a csengő. Vivienne máris lenyomta a gombot, mire kinjött az ajtó.

— Maradjon itt, — szólt Hardley, — majd én beszélek vele odakünn.

Világos nyári öltözetében, panamakalappal és felbodorított fekete bajuszával Townsend úgy hatott, mint egy spanyol grand, amikor három fokával ugrott fel a lépcsőn. Amikor megállította Haraleyt, ránézett értetlenül és megyált.

— Vissza! — szólt rá Haraley keményen.

— De engedelmet kérek, én... — kezdte mondani Townsend.

— Vissza — ismételte Hardley hajthatatlanul. — Itt az erősebb joga dönt. Széjjel tépjem? Mint győztes, én maradok a csatatéren!

— Azért jöttem, mert munkást keresek itt a házban egy fürdőszobaberendezéséhez, — makogta Townsend elszántan.

— Vigyázzon, mert galád lelke megfullad e hazugságon! Hagyja el ezt a házat! — szólt rá Hardley.

Townsend lenent a lépcsőn és kegyetlenül szitkozódott. Hardley visszatért a szobába és tovább próbálkozott.

— Vivienne! — mondta főségesen. — Megmondtam magának, hogy kell nekem. Nem akarom többé vonakodását hallani. Hagyjon abba minden további csürést-csavarást.

— Mikor kellek? — kérdezte a leány.

— Minél előbb jön, annál jobb!

A leány nyugodtan át előtte s a szemébe nézett.

— Azt hitte egy pillanatil is, hogy átlépem háza küszöbét, amíg Heloise ottvan?

Hardley összeroppant, mintha vajatlan ütés érte volna. Kereszbe jonta karját, majd egyszer-kétszer végigsimított az asztalterítőn.

— Heloise menni fog! — jelentette ki böszén.

— És ez mikor fog megtörténni? — kérdezte a leány.

Hardley összeszorította a fogát és összevonta szemöldökét.

— Még az éjjel! — mondta Hardley elszántan. — Elküldöm még az éjjel.

— Akkor, — mondta Vivienne, — válaszon így hangzik: jöjjön értem, amikor akarja.

A leány szemében édes fény csillogott. Hardley alig tudta elhinni, hogy valóban győzött, olyan gyorsan és tökéletesen víta ki ezt...

— Adja szavát, — mondta, őszinte érzéssel. — Igérje meg becsületére.

— Becsületszavamra, — erősítette meg Vivienne szeliden.

Az ajtóban Hardley még egyszer visszafordult s ránézett boldogan, de mint az olyan ember, aki nem tud hinni szerencséjében.

— Tehát holnap! — ismételte, emlékeztetően fölemelt ujjal.

— Holnap, igen, — visszahangoztatta a leány őszinte mosollyal.

Egy óra negyven perccel később hagyta el Hardley a vonatot Floralhurstben. Tíz percig tartó gyors séta és ott állt a kétemeletes, csinos falusi lak kapuja előtt. A ház előtt találkoztott egy nagyon szép feketehajú nővel, aki fehér nyári köpenyt viselt. és minden látható ok nélkül majd hogy meg nem fojtotta őt csókjaival. Amikor fölérték a verandára, az asszony így szólt:

— A mama van itt. Autón jött egy félórjára, ittmarad estebédre, de még nem tudom, hogy mi lesz vacsorára.

— Beszélnem kell veled, — szólt Hardley. — Apránként akartam ezt veled közölni, de mert itt a mamád, gyorsan kell ezzel végeznünk.

Lehajolt és sügött valamit az asszony fölébe.

Felésege főliskoltott. Anyja kirozott a verandára. A feketehajú asszony újra sikított — egy szeretett és dédelgetett asszonyka sikitása volt.

— Oh mamám — kiáltott fel telkesen. — Tudod, hogy mi újság?! Vivienne jön el hozzánk és ő fog nekünk főzni! Ó az a leány, aki egy díó esztendeig volt Montgon eryéknél. És most, drága Billy, — fejezte be — légy olyan szíves és menj le tüstént a konyhába és dobd ki Heloisét! Ma is egész nap csak ivott!...

Ajándék

Írta: Farkas Katalin

A munka befejeződött, a nagy mű készen állott. Minden a helyén volt, minden rendben végezte a rászabott dolgát, a nap sütött, a tenger hullámzott, a kismadarak énekeltek, a virágok illatoztak, a jó Isten mégis úgy érezte, hogy a mű nem tökéletes, hogy valami hiányzik még a földről. Valami, ami örüljön mindennek, a szépségnek, ami körülveszi valami, amit szolgáljanak az állatok, növények, valami, ami egy kicsit Őt, a jó Istent képviseli itt a földön.

És akkor megteremtette a jó Isten, saját képére formálta az embert.

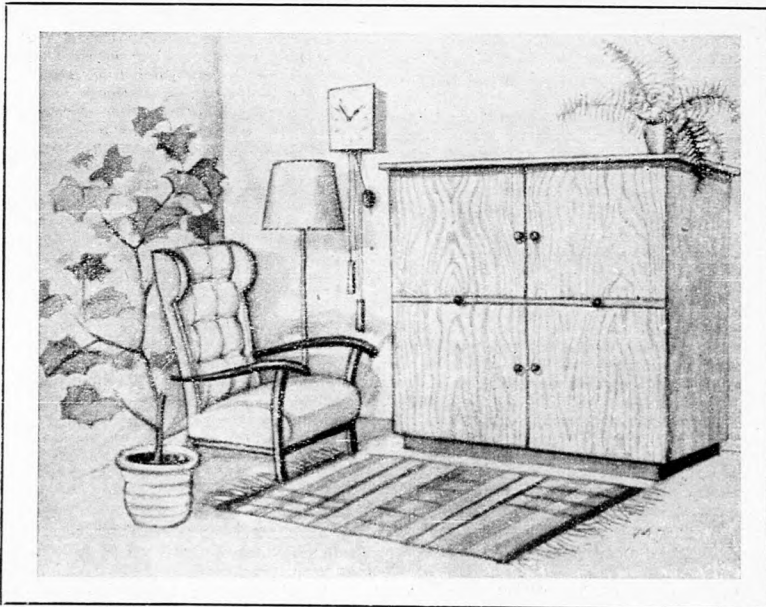
És ott állott az ember.

Volt szeme, hogy lásson, volt füle, hogy halljon, nyelve, hogy izleljen, orra, hogy szagoljon. Teste tökéletes volt és hibátlan, beillt a mű koronájának. Am a lelke még csupasz volt, mindenféle tulajdonságok és képességek nélkül való.

Mikor a jó Isten a kezébe vette az ember lelkét, hogy képességekkel és tulajdonságokkal lássa el, akkor látta, hogy már mindent elosztogatót. Mindent szétosztott az állatok között. Habozva forgatta az ember lelkét az ujjai között, majd hirtelen az állatokhoz fordult, kérdést intézve hozzájuk, ki volna hajlandó adni valamit az embernek.

Az állatok mind sorban elébejárultak és lelkesen felajánlották mindnyájan, hogy most megosztják amijük van, az új teremtménnyel. Az oroslán felajánlotta a bátorságát, a kutya a hűségét, a ló az erejét, a gyík a fürgeségét. De nem csak a szép és díszes tulajdonságaikat ajánlották fel a derék állatok, juttatni akart mindenki abból, amiéje volt. Jött a róka és kínálta a ravaszágát, a farkas a vadságát, a nyúl a gyávaságát. A tyúk elhozta az ostobaságát, a macska a hamisságát, a szamár a csökönységét. Válgathatott immár a jó Isten, hogy milyen tulajdonságokkal ruhazza fel az embert.

Végignézett a teremtményein és amikor látta, hogy azok milyen lelkes odaadással kívánnak a szolgálatára állni, nem habozott, nem válogatott, egyik állat ajánlatát sem helyezte a másik fölé, hanem elfogadta valamennyiét. Minden felkínált aján-

LAGERLÖF

az asszony, akit milliók olvasnak

Néhány hét óta Lagerlöf Zelma, a világ leghíresebb írónőinek egyike áll minden kultúrember érdeklődésének középpontjában. Nemrégén töltötte be nyolcvanadik születésnapját és ebből az alkalomból honfitársai, a svédek épp úgy elhalmozták szerzetük megnyilvánulásaival, mint királyukat, V. Gusztávot, aki félesztendővel idősebb Lagerlöfjénél.

Lagerlöf Zelma 1858. november 20-án született, a közép-svédországi Wermland egyik régi nemesi kúriájában, amelyet Morbackának hívnak. Apja, Lagerlöf Erik Gusztáv a svéd hadsereg hadnagya volt, de különböző bonyolult üzleti ügyekbe keveredett, amelyek következtében kilépett a hadsereg kötelékéből, de elvesztette kastélyát is, amely pedig három évszázadon át volt a Lagerlöfök birtokában. A nagy írónő életének legszembem eseménye volt, amikor írói munkásságának jövedelméből vissza tudta vásárolni Morbackát, kijavította és most már majdnem harminc év óta benne lakik. Ósrégi ják között épült a hófehér, zöld szalugáteres egyemeletes ház, amelynek bejárata felett öt oszlopon nyugvó hatalmas erkély nyugszik. Kicsit távolosik az országúttól, de nincs annyira elzárva tőle, mint a másik nagy északi költő, Knut Hamsun háza, aki egészen elzárkózik a látogatók elől, míg Lagerlöf Zelma hajléka éjjel-nappal tárt karokkal várja a barátokat, akik Morbackában csak jószágot, emberszeretetet és a szív melegét érzik . . .

Zelma gyermekkorra tele volt búval-bajjal. Három és fél éves korában megbénuult. Szülei mindent elkövettek, hogy meggyógyuljon; hosszas orvosi kezelés és tengeri fürdők használatát után odáig jutottak, hogy csak egyik lába maradt béna, ezt a betegséget ismét csak további hosszas gyógyítás után győzte le egészséges szervezete.

A hosszas fekvés alatt nagyot fejlődött a kislány szelme. Ezt elsősorban nagyanyjának köszönhetette, aki régi svéd mondákat mesélt, a történelem érdekes fejezeteit mondta el a kis betegnek, ezáltal felkeltette fantáziáját és a mesék teremtése utáni gyógyát. A nagyanya mellett édesapja befolyásolta legkedvezőbben a gyermeket, aki maga is gyermeketeg kedélyű volt, sokat nevetett, tréjálkozott, gyakran ült a zongora mellett és jókedvű nótákat énekelt hozzá.

Zelmának két bátyja volt, akik nem sokat törődtek vele és egy nálánál négy évvel fiatalabb huga, akiért viszont valóságos rajongott. Az elemi tudományokat a szülői házból szivta magába és már hét éves korában felébred benne a vágy, hogy írónő legyen. Rengeteget olvasott, abban az időben egy indián regény volt kedvenc olvasmánya és már tíz éves kora előtt verseket kezdett írni, amelyeket családi körben szavalt el.

Lagerlöf Zelma már huszonhárom éves volt, amikor először hagyta el hosszú időre a szülői házat. Stockholmban belépett egy tanítónőnevelő intézetbe és rövidesen kiváló tanítónő lett belőle. Tanítványai egész szívűkkel csöngtek rajta. Megértő lélekkel foglalkozott valamennyiükkel.

Írói pályafutása 1890-ben kezd felfelé ivelni: akkor került nyilvánosságra halhatatlan műve, Gösta Berling, amellyel nagyon sok pénzt keresett és később a Nobel-díjat is megnyerte. Ekkor ki is lépett az isko-

dékből lecsípett egy kis darabot és az egészet óriás golyóvá gyúrta össze. Az óriás golyó annyi színből pompázott, ahány állat ajándékából gyúrta össze a jó Isten.

Kedvtelven nézegette a Mindenható a sokszínű óriás golyót, minden tulajdosságok és képességek tarka gyűjteményét, azután rálehelte, amittől csillámok, fényes szikrák borították el azt, majd kinyújtotta kezét, hogy a csillogó színes golyót legkedvesebb teremtményének ajándékozza. Legkedvesebb teremtményének: az embernek, akit a föld urának szánt. Igen ám, de még a jó Istennek is van, aki néha ellene cselekszik.

A Sátán megirigyelte az embertől a jó Isten gyönyörű ajándékát és szeretne volna a maga számára megkaparintani.

Lesbe állott és amikor az óriás, csillogó, színes golyó elindult az Isten kezéből a föld felé, a Sátán elkapta a kapcsin magához szorítva elinalt vele. No, nem juthatott messzire, mert az Isten legott észrevette a tolvajlást, felgerjedt haragjában és haragjával a Sátán felé fordult. Vad vihar rázta meg a földet, a vizek zúgtak és háborogtak, a fák nyögve hajoltak a földig és a sötét, beborult égbolton siető villámok cikáztak. A zsákmányával menekülő Sátán gyáván reszelve félúton megállt. Jédtében kiejtette a kezéből a csillogó, sokszínű golyóbist. Mire utána kapott volna, az már ott hevert a földön, millió meg millió apró szilánkra törve. A sok-sok színes, apró szilánk szerteszóródott a szélrózsa minden irányába, a föld minden kis zugába jutott belőle. S mert hogy a földön minden az emberé, így a színes golyóbis, ha szilánkokra törve is, mégis az ember birtokába került. Az egyiknek több jutott belőle, a másinak kevesebb, az egyiknek ilyen, a másinak olyan színű.

Az oroszán bátorsága jutott az egyiknek, a nyúl gyávásága a másinak. A fűlemile hangtíz kapta az egyik, a majom ügyességét a másik. Fűrge az egyik, mint a mókus, lomha a másik, mint a medve. És sajnos, mivel a Sátán uja is érintette a színes golyót, a gonoszság sem maradt ismeretlen a földön, az emberek között.

De a sok-sok apró, színes szilánk között, itt-ott egy-egy sziporkázó fényes szikra is ragyogott. Isten lehelletének a nyomai. Akinek ebből a fényes szikrából jutott, kiválk a tömegből, amely tisztelettel néz föl rá. Rá, akiből az alkotás tehetségének a fénye sugárzik, akiben az Isten lehelletének nyomán támadt szikra ég, halhatatlan lángolással.

Babaruhácskák

Beszerezhető

a MUL

Kézimunka-

boltjában

(Budapest, VI.,

Teréz-körút 6)

lai szolgálatból, hogy egészen az írásnak szentelhesse magát. Beutazta Svédországot, Németországot, Svájcot, Olaszországot és közben írt, szorgalmasan, akár egy méh. Évről-évre megjelenik egy könyve és mindig mélyebben hatol az emberi lélek mélységeibe és magasbba az irodalom csúcsaira. Könyvei: Arne úr kincse, Kungahälla királynői, Krisztuslegendák, a Jeruzsálem című parasztrengénye, nemcsak hazájában, de az egész világon kézzel-kézzre járnak. Gösta Berling mellett azonban legjobban a „Niels Holgersen csodálatos utazása” című gyermekregénye terjedt el, amelynél tökéletesebb írás gyermekek számára talán azóta se került ki író tollából. Tolstojnak az iskolás gyermekek számára írott ABC-je mellett ez a legelterjedtebb könyv. És amikor ezért és egyéb munkáiért 1909-ben elnyerte az irodalmi Nobel-díjat, a hivatalos világ elismerése előtt a világ olvasóinak elismerése és szeretete régen az övé volt.

Gösta Berling révén szinte az egész világ ismeri Wermalandot, amely ma is lépten-nyomon Lagerlöf emlékeivel van tele, hiszen például a Flyken-tavon közlekedő egyetlen gőzhajó is a „Selma Lagerlöf” nevet viseli, a kis Hans Uram, a Niels Holgersen könyv egyik hőse pedig egész Svédország földrajzára, állataira, virágaira tanította meg őt világrész olvasóit.

Svédországban valóságilag megható tisztelet veszi körül Lagerlöf Zelmát. Ennek a gazdag és rendkívül kultúralt kis északi országnak a közéletében különben is nagy szerepet játszanak a dolgozó nők.

Sz. D.

Ó-angol anekdoták

1. Az író és a kiadó

Samuel Johnson, aki a régi Angliának egyik legszellemesebb és legviccesebb koponyája volt, A. Miller nevű kiadójától, hosszas csatározás után, a következő levelet kapta:

„Andrews Miller ajánlja magát Mr. Samuel Johnsonnak, egyidejűleg megküldi tiszteletdíjának utolsó részletét és hátát ad az Istennek, hogy a jövőben az illető úrral már semmi dolga nem lesz”.

Johnson így válaszolt:

„Samuel Johnson ajánlja magát Mr. Andrews Millernek, nyugtazza a pénz átvetelét és nagyon örül, hogy ebből az alkalomból sikerült megtudnia, miszerint Mr. Miller olyan helyzetbe került, hogy a jó Istennek hálával tartozik”.

2. Az utonálló

Bunter, a hírhedt brit utonálló, aki bűnös üzemei miatt 1778-ban kötéltalálra ítéltetett, egy alkalommal, mint a románcokban szereplő rablók, egy zokogó szegény özvegygel találkozott. Résztevéden érdeklődött, mint minden rendes utonálló, könnyeinek és fájdalmainak oka iránt. Az asszony elmesélte, hogy ő, mint minden szegény özvegy, egy kőszívű hitelező karmai közé került, aki 25 guineát kitevő adósága miatt ki akarja őt árvereztetni házikójából. Bunter, mint minden rendes utonálló, benyúlt a zsebébe, átnyújtott a szegény özvegynek 25 guineát és közölte vele, hogy egyáltalán ne törődjék az ősszeg visszafizetésével. Azután, mint minden rendes utonálló, gyorsan és személyét jel se fedve eltávozott, mert nem akarta hallani a szegény özvegy boldog hálálkodását.

Eddig a történet szabályszerű és a románcoknak megfelelő. Az új csupán a folytatása és a vége, amely szerint Bunter még ugyanannak a napnak éjszakáján és minden kétséget kizáróan a kód takarója alatt, felkereste a kőszívű uszorást, alaposan ellátta a baját és azonnal behajította rajta az özvegynek kölcsönadott 25 guineát.

3. Levélváltás

David Garrick, a régi Anglia legnagyobb színművésze, még szegény kezdő volt, amikor egy reggel levelet kapott, amellyel legedesebb hajnali álomból verték fel. A levelet egyik kollégája írta és így szólt: «Kedves Garrick! Adj kölcsön egy shillinget.

A te Bayle-ed.

Utóirat: most jut eszembe, küldj inkább kettőt».

Garrick ezt válaszolta:

«Kedves Bayle! Sajnos, csak egy shillingem van.

Garrick.

Utóirat: most jut eszembe, erre feltétlen szükségem van, hogy ma meg tudjak ebédelni».

4. Skót távirat

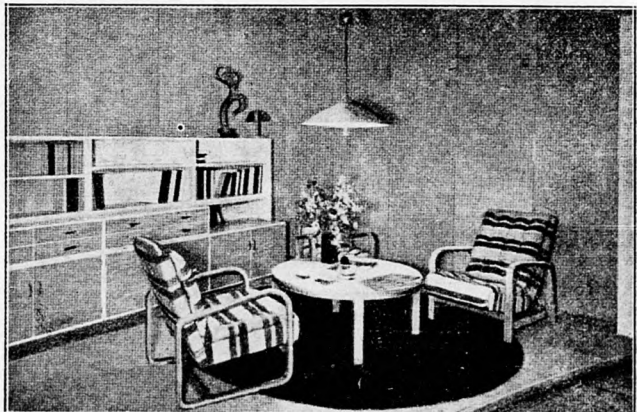
A múlt század hatvanas éveiben a ma teljesen magától értetődő táviratozás, amelynek használata úgyszólván kikerülhetetlen, még regényes és titokzatos valami volt. Ebben az időben történt, hogy egy edinburghi férfi szabályszerű táviratot kapott Amerikában lakó jüvéréből. Oda volt az izgalomtól: mi történhetett, hogy fivére ilyen könyvelmi pénzpoecékolásra vetemedett?

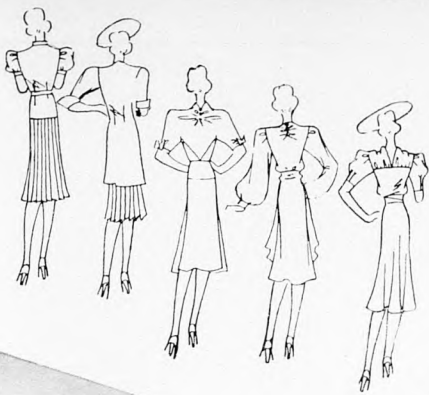
A kábeltávirat nem volt hosszú és ezért nem is volt nagyon drága. A szövege így szólt:

„János 3. levele 13—15”.

Az edinburghi férfi felütötte a bibliát és a skót táviratból a következő levélszöveget olvashatta ki költségmentesen:

«Sok írni valóm volna, de nem akartam tintával és tollal írni neked. Remélem azonban, hogy nemsokára látlak és akkor élőszóval mindent elmondhatunk egymásnak. Legyen béke veled! Üdvözölnék a barátaid. Üdvözöld nevében az én barátaimat».

15.040. Délutáni ruha mintázott műselyemből. A szoknya csipő körül sima, a további rész plisszírozott. Plisszírozott részek díszítik a blúzt és fehér piké-gallér. Anyagszükséglet: 4.50 m, 90 cm széles anyagból.

15.041. Sikkes utcai ruha, plisszírozott alj, kék selyemből, ugyanazon színű a mintázott kasak mellénykéje. Három nagy gomb díszíti a kasakot. Anyagszükséglet: 3.40 m kék selyem, 2.80 m mintázott selyem, 95 cm széles anyagból.

15.042. Délutáni ruha, füstszürke, rózsaszín mintás anyagból. A felsőrész denevérszabású, a könyökénél elszűkült ujjakat kis csokor díszíti. Az alj derékban alakhoz simul, elől húzott. A ruha alatt sötétebb árnyalatú sifonanyagból készült alsóruha. Anyagszükséglet: 4 m mousselin, 2 m sifon, 90 cm széles.

15.043. Apró mintájú selyemruha, húzott derékkal, bő ujjak, dupla húzott különálló rész az aljon. Anyagszükséglet: 4.50 m, 95 cm széles anyagból.

15.044. Fiatalos nyári ruha. Derék húzott vállrészrel, rövid puffos ujj. Öv széles szalagból, elől nagy csokorral, melynek vége az alj hosszágáig ér le. Anyagszükséglet: 3.15 m, 95 cm széles anyagból.

J.15 040

J.15 041

J.15 042

J.15 043

J.15 044

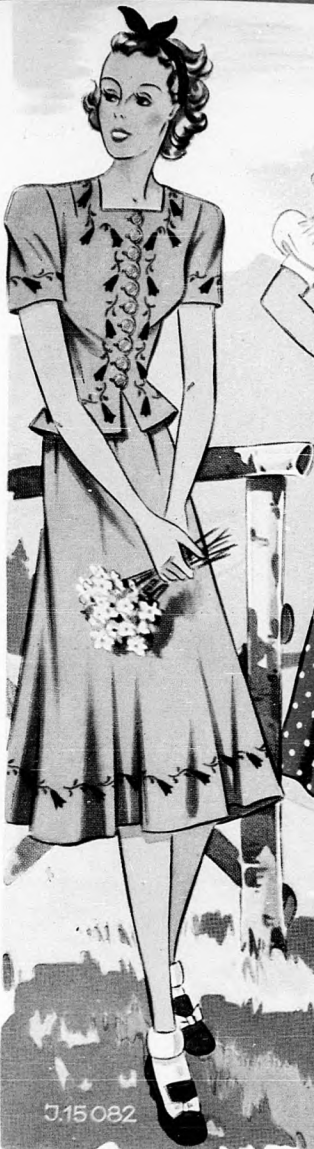
15.045. Mousslin-blúz, kereszt- és szőröltéses kézimunkával díszítve. Bö raglán-ujjakkal. Anyagszükséglet: 1.90 m, 110 cm széles anyagból.

15.046. Csinos nyári ruha zöld selyemből, elől madeirahímzés díszíti. Anyagszükséglet: 3.15 m, 90 cm széles anyagból.

15.047. Nagyon szép, hosszú, fehér selyemblúz, laposhímzésű kézimunkával díszítve. Anyagszükséglet: 1.95 m, 95 cm széles anyagból.

15.048. Fehér vászonruha boleroval, lapos hímzéssel. Piros gallér, öv, gombok kiemelkedően díszítik a ruhát. Alj elől berakott. 2.70 m vászon, 120 cm széles anyagból. 0.50 m, 80 cm széles piros anyag díszítéshez.

15.049. Elegáns kék ruha, melyet laposhímzés és száröltés díszít. Alj elől magasban szabott. Anyagszükséglet: 3.25 m, 95 cm széles anyagból.

J.15 082

J.15 083

J.15 084

J.15 085

J.15 086

J.15 084

J.15 087

15.082. Sikkes dirndlruha, orgonáltla anyagból, sötétebb árnyalátú himzésdíszítéssel. Anyagszükséglet: 2.60 m, 150 cm széles anyagból.

15.083. Fiatalos dirndli, piros, fehér pettyes anyagból, fehér, elől-gombolás batistszlúzzal. Ujjak dúsan szegélyezve, behúzva. Kötény középkék vászonból. Anyagszükséglet: 3.25 m, 1.85 m fehér batiszt, 0.90 m vászon, 80 cm széles anyagból.

15.084. Kosztüm szürke lódenből, tűzéssel, zöld és vörös pántokkal díszítve. Anyagszükséglet: 2.90 m, 140 cm széles anyagból.

15.085. Mellényke színes, mintázott kartonból, vörös bélessel. Fehér batistszlúzzal hordandó. Anyagszükséglet: 1.20 m, 80 cm széles anyagból.

15.086. Kis kabát fehér lódenből, zöld tölgyfalevél-díszítéssel, székpirossal bélelve. Anyagszükséglet: 1.50 m, 130 cm széles anyagból.

15.087. Egyszerű kabátka mintázott flanelből, pirossal beszegve, elől gombolva. Anyagszükséglet: 1.50 m, 130 m széles anyagból.

15.088. Mintázott mosóselyemből kisleány-ruha, 2—6-éves részére, fehér gallérral díszítve. Anyagszükséglet: 2.40 m, 80 cm széles.

15.089. Ujjnélküli ruhácska 2—6-éves részére, középkék pamutkreppből, oldalrészre plüssirozva, hozzá fehér blúz hordandó. Anyagszükséglet: 2.20 m, 100 cm széles pamutkrepp, 85 cm pamutvászon, 80 cm. széles.

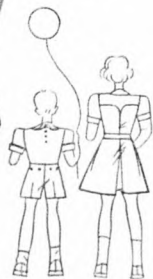
15.090. Kislány-ruha 2—4-éves részére. A nadrág középkék anyagból, rágombolható a mellényre. Fehér blúz panamavászonból. Anyagszükséglet: 0.85 m, 1.30 m széles pamutvászon.

15.091. Nyári ruhácska 2—6-éves gyerek részére. A fehér blúza gombolódik a vörös vászonnadrág. A blúzt vörös szegély és vörös húzott kézimunka díszíti. Anyagszükséglet: 1.20 m fehér, 0.90 m vörös. Mindkettő 80 cm széles.

15.092. Kockás mintájú szöveteruha, sima léc anyaggal díszítve, végig gombolható, fehér pubigallérral, 6—10-éves kislány részére. Anyagszükséglet: 1.65 m kockás, 0.60 m sima. Mindkettő 100 cm széles.

15.093/94. Atmeneti komplé, egyesítve csíkos selyemruhával, sima egyszínű kabát 8—12-éves kislány részére. Ruhán fehér pikégarntúra, fehér öv. Anyagszükséglet: ruhaanyag 2.60 m, 80 cm széles; kabátanyag 1.35 m, 150 cm széles anyagból.

15.095. 10—14-éves lánykaruha piros pamutkreppből, harangaljjal. Himzés fehér-fekete, derék bő, húzott. Gallér és az ujjak hajtókája fehér műselyemből, kékkel szegélyezve. Anyagszükséglet: 2 m, 1.30 cm széles anyagból.

HÓRY LÁSZLÓ LEVELE

HAROMSOROS HÁZASSÁGI HIR a napilapokban, az életben azonban a legérdekesebb regény, amely egy család életét talán örökre átalakította és boldoggá tette. A hír szerint Horányi Borkát feleségül vette Trumper Leonard, dúsgazdag londoni úr. A házasság a következőképpen született meg: Horányi Borka ismert úrilány, akit mindenki erélyes, ügyes kislánynak tartott, egy szép napon azzal a bejelentéssel lepte meg családját, hogy kimegy Londonba szerencsét próbálni. Erről nem is lehetett lebeszélni. De úgylátszik, joggal bízott magában a csillogószemű Borka, mert kiuntartózkodása első heteiben állást kapott egy híres bankár családjánál. Később a szép magyar lányt mind többet és többet hívták meg az előkelő angol társaságok szigorúan zártkörű teáira és jótékonycélú báljaira. Ezeket az összejöveteleket a szép magyar úrilány eredeti hazai kosztümökben jelent meg, amelyek még fokozták személyes sikerét. Egy mulatságon ismerkedett meg jövendőbelijével, a magas, hírtelenszöke Trumper Leonarddal, aki azóta már feleségül is vette a kedves magyar lányt.

SVÉD SÁNDOR, a világhírű magyar baritonista húga menyasszony. Solti László vezeti a nyár folyamán oltárhoz a romániai Ploestiben, ahol a híres olajkútak vannak, a magyar művész bájos hűgát.

SZÜLLŐ GÉZA dr. királyi titkos tanácsos, felsőházi tag, a felvidéki magyarság szellemi vezére, rövidesen gazdasági szerepet vállal. Addig kérték, kapacitáltak, amíg bele nem egyezett, hogy elvállalja a Diószegi Cukorgyár elnökségét.

EGYIK LEGJOBBNEVŰ GIMNÁZIUM hetedikeseinek önképzőköri műsora került a napokban a kezünkbe. A tárgysorozat két főpontja: „Előadás a tengelypolitikáról” és „A magyar idegenforgalom jelentőségéről”. Más években ilyenkor, kora tavasszal izzott a levegő a 6., 7. és 8. osztályokban, a főtéma a tavasz és a szerelem volt, a diák urak ottlortak az önálló és az ismeretlen költők kötetéből elorozott szerelmes verseket. Ma a tengelypolitikáról értekeznek. Nem furcsa?

BÜN JÓZSEF, a Leszámitolóbank népszerű vezérigazgatója szenvedélyes vadász. Az elmúlt napokban a Mátra kékeskörnyéki rengetegekben volt szarvaslesen. Érdemes volt a vezérigazgatónak a havas erdőt járni, mert egymásután két szép szarvasstehenet sikerült elejtenie.

JAMACUCHI, a Japán Államvasutak idegenforgalmi irodájának párizsi megbízottja Budapesten tartózkodik és Japánnak a tavaszi Arumintavaszáron való részvételéről tárgyal.

IFI. HORTHY MIKLÓS a napokban megérkezett Egyiptomba, ahol hosszabb időt fog eltölteni.

SCHWENDTNER JÁNOS dr., a Pesti Magyar Kereskedelmi Bank ismert ifjú tisztviselője a napokban vezette oltárhoz Náday Mártát, néhai Náday Bélának, a Nemzeti Színház művésznének és Tasnády Ilonának, a Nemzeti Színház örökös tagjának leányát. A menyasszony édesanyja a húga Tasnády Nagy András igazságügyminiszternek.

PETŐFI versei nemcsak itthon, hanem Japánban is igen népszerűek. Kevesen tudják azonban, hogy verseit egy magyar pap, dr. Papp Ferenc rákospalotai lelkész fordította le japán nyelvre.

MARTON BÉLA, a Nemzeti Munkaközpont elnökének kezdeményezésére felállítják Budapesten tavasz-

szal a névtelen magyar munkás szobrát. Az ünnepélyes leleplezés az olasz Dapolavoro vezéreinek magyarországi látogatása alkalmával lesz.

RAFFAY ERZSI, aki a primadonna szerepkört a házassággal cserélte fel néhány éve, amikor feleségül ment dr. Vargha István egyetemi m. tanárhoz, a Gazdaságkutató Intézet igazgatójához, újra színpadra lép. Ezúttal azonban, mint operaezenekeső mutatkozik be. Több opera főszerepét éneklie az Operaházban.

HADADI KOVÁCSY DÉNES, a Kereskedelmi Bank igazgatója és neje három hetet töltenek Monte Carlóban.

VIDÉKI KÜLDÖTTSEG járult a miniszter elé, közben a küldöttség egyik tagja mesélte, hogy van a községben egy csodakovács, akinek inkább hisznek a parasztok, mint az előjáróságnak. Bármilyen bajuk, vagy kívánságuk van, csak a kovácstól kérnek tanácsot. Legutóbb elromlott egy kőzkút. Azonnal felkeresték a kovácst és közbenjárását kérték a kút megjavítása érdekében. A gyógykovács töprengett egy ideig, majd a következő meglepő kérdéssel fordult a küldöttséghez:

— Milyen területen fekszik a kút? Külterületen vagy belterületen? Közölték, hogy külterületen.

— Akkor a külügyminisztériumhoz tartozik az ügy, — felelte a gyógykovács megfellebbezhetetlen fölénnyel.

A legérdekesebb azonban, hogy a parasztokat semmiféle baklövés vagy kudarc sem tudja kiábrándítani a kovácstól. Bámi történik is, mindég neki adnak igazat.

ÉRDEKES EGYÉNISÉGEKET terem még ma is ez az izes magyar élet. Van vidéken egy mulató, régivágású magyar úr, aki a legképtelenebb tréfákat esseli ki a megfélelő számú fröccsök elfogyasztása után. Legutóbb egy reggel bement a helybeli Magyar Bankba. Ravasz mosollyal az arcán, fontos ügyben az igazgatót hívatta, majd az alkalmazottak és ügyfelek hangos derütségének kíséretében előhúzott egy csomag kártyát a zsebéből. Osztott az igazgatónak, aki megrökönyödvé tiltakozott:

— Kérlek szépen, mit óhajtasz most a kártyával?

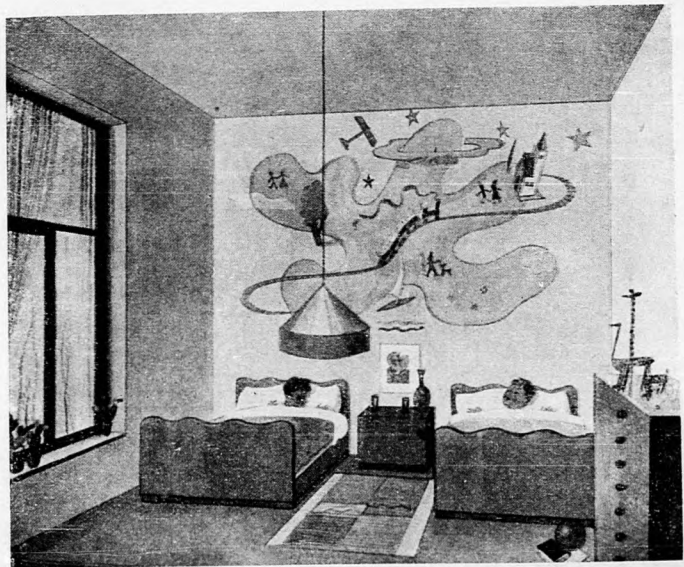
— Meg akarom útni a bankot! — felelte a földbirtokos határozottan.

— De hát ez lehetetlen, kérlek, — szabadkozott az igazgató.

— Ugyan már miért!? Nem ez a Magyar Bank? És talán nincs nekem jogom megútni a bankot?! — méltatlankodott.

Eltelt egy félóra, amíg sikerült lebeszélni, hogy ne üsse meg a Magyar Bankot.

— Jól van, na, nem bánom... Nem nyerem el a pénzeteiket, — dohogott az öreg úr, amikor nagynehezen engedett a rábeszélésnek és lemondva bankrobbantási terveiről, távozott.

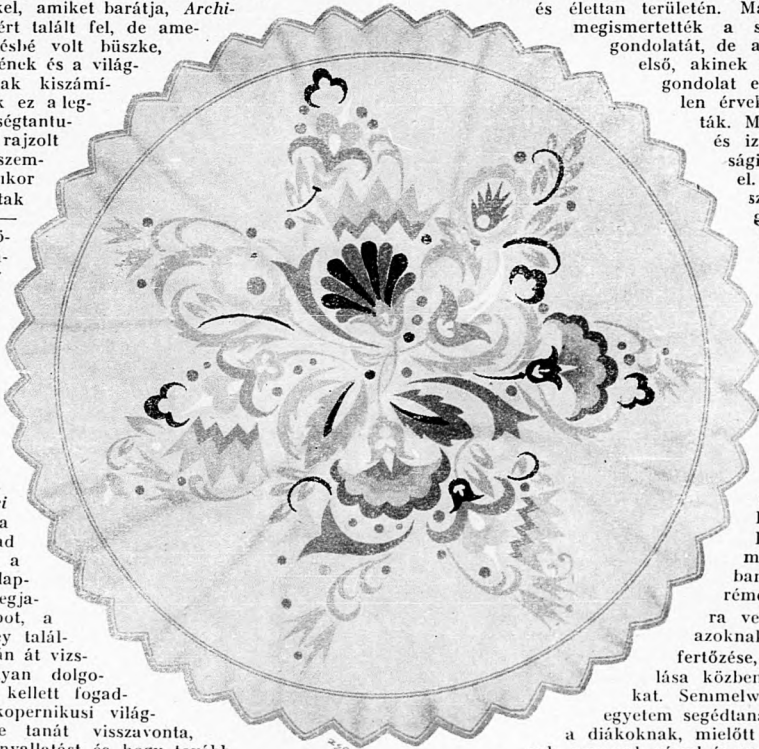
Gyermekek hálószobája

Azok között a nagy emberek között, akiknek az emberiség legnagyobb felfedezéseit köszönheti, nagyon soknak tragikus sors jutott osztályrészül. Talán nincs igazuk azoknak, akik azt állítják, hogy az emberek halátlanok, de azt alig lehet kétségbe vonni, hogy a legtöbb esetben csak lassan és vonakodva veszik észre, ha valami újat és nagyot cselekedtek értük. Nem annyira az emberi szívben, mint inkább a népek felfogóképességében van a hiba és ezért a tragikus felfedezők közt a legtöbb üttörő és előfutár. Olyan nagyot és olyan újat tudtak és akartak ezek az emberek, hogy népük és koruk nem érthette meg őket. A szoros értelmében előtte jártak koruknak, olyan messze előtte, hogy az meg sem láthatta őket. Az elismerés legtöbbjénél halála után jött meg: akkor, amikor megértették őket és rádöbbenek, mit vesztek velük az emberiség. Az emberiségnek még akkor sem volt késő elfogadni a lángész adományát, csak a lángésznek volt késő, akinek testét úgyszólván beszántották a kultúra talajába. Ámbár az is meglehet, hogy a lángész igazi elégtétele nem is a hála, hanem az alkotás, amely harcait megkoronázza. Ki tudja, abban a percben, amikor a régóta, talán egész életén át keresett gépet vagy eszmét végre meglesi, nem érez-e olyan mély és izzó elégtételt, amihez képest a legforróbb hála is lagymatag? ★ Három évig védelmezte Syracasa zsarnoka városát a rómaiak ellen azokkal az örödfőgős hadigépekkel, amiket barátja, *Archimedes* az ő kedvéért talált fel, de amelyekre mindig kevésbé volt büszke, mint a kör kerületének és a világ-egyetem térfogatának kiszámítására. Az ókorok az a legnagyobb mennyiség-tantudósa, homokba rajzolt mértani ábráinak szemléletébe merült, amikor egyszerre előtte álltak *Marcellus* katonái. — «Ne zavarjátok köreimet!» kiáltott rájuk. Biztos, hogy így mondta. Ilyen mondatot nem lehet kitalálni. A katonák nem tudták kicsoda ez a furcsa öregember és leszúrták. Pedig a római hadvezér azt parancsolta, hogy *Archimedes* kémélni kell.

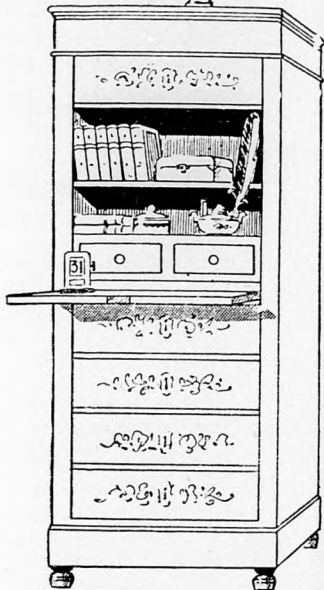
★ *Galileo Galilei* az az ember, aki a XVI. és XVII. század fordulóján lerakta a modern technika alapjait és döntően megavította a teleszkópot, a hollandus *Lippershey* találmányát. Teleszkópján át vizsgálva az eget, olyan dolgokat látott, hogy el kellett fogadnia a kiátkozott kopernikusi világreg igazságát, de tanát visszavonta, hogy elkerülje a kivallatást és hogy tovább dolgozhasson. Ő, kinek szeme olyan csillagokat és holdakat pillantott meg, amiket ember szeme előtte nem látott, ő, akinek szeme előtt először hullott szét a tejtű csillagokra, vakon halt meg. Ez igazi tragikum. ★ *Dr. Joseph Ignace Guillotin*, francia orvos, azt ajánlotta a francia Alkotmányozó Nemzetgyűlésnek, hogy «hajtsák végre a kivégzést ezentúl minden esetben egyformán, éspedig gépi szerkezettel». A lefejezés — úgy vélte *Dr. Guillotin*, — nem maradhat a nemesemberek kiváltása, azt minden bűnösön, egyforma gyorsasággal és lehetőleg fájdalomlanul is kell végrehajtani. Nem a csapóárd feltalálása az ő szellemi tulajdona, de igenis övé az a gondolat, hogy ennek a kivégző gépnek a használata emberiség. Egy párizsi kórház hulláin próbálta ki a gépet. Ennek az emberiség embernek azonban, miután először egy *Pelletier* nevű rablónak ütötték le a géppel a fejét, meg kellett érnie, hogy azzal a csapóárdal politikai okokból ezer meg ezer embert végezték ki, köztük számos barátját. A párizsi *Grève*-piacon felállított csapóárdot először *louisettenek* neveztek, azután első ajánlójának tiszteletére *guillotinnek*. *Dr. Guillotin* 76 éves korában halt meg. Életének utolsó 22 éve lelkiismeretfurdalással volt tele. ★ *Joseph-Antoine-Ferdinand Plateau*, belga fizikus, 1829-ben

felfedezte, hogy különböző képek, ha gyorsan egymásután kerülnek a szemünk elé, mozgás benyomását keltik. Tanulmányozta a látási ingerek tartalmát és eközben olyan soká nézett a napba, hogy átmenetileg meg is vakult. Vakon talált fel egy játékszer, a *plenakistoszkópot*, melyben gyorsan egymásután következő megvilágított képek egymásutánja az összefüggő mozgás illúzióját adja. 1848-ban, egyetemi tanár korában, végleg megvakult és 1883-ban meghalt anélkül, hogy valaha látott volna mozgófényképét, amit pedig az ő találmánya nélkül soha nem tudtak volna megcsinálni. ★ *Joseph Ressel*, az osztrák-magyar tengerészet erdése, (ilyen is volt), már 1812-ben megtervezte azt a végtelen csavarhoz hasonló szerkezetet, amelyet tengeri hajókat csak hajtani. 1829-ben, a trieszti kikötőben indult első próbaútjára egy hat lóerős, gőzgéppel hajtott csavarhajóval és kezdetben teljes sikert aratott. De véletlenül megrepedt egy cső, a hajó megállt, be kellett vonatni a kikötőbe és a rendőrség a további kísérletezést betiltotta. Azok a hajócsavar szerkezetek, amiket 1836-ban *Smith* és *Ericson* mutatnak be Angliában, közvetlenül *Ressel* méltatlanul elfelejtett találmányán alapszanak. ★ *Robert Mayer*, német orvos, elsőnek ismerte fel, hogy munkát éppoly kevésbé lehet a semmiből teremteni, mint anyagot és tudta azt is, milyen óriási szerepe lehet ennek a megismerésnek a természetben, vegytan és élettan területén. Mások munkái ugyan megismertették a szakkörökkel *Mayer* gondolatát, de azt, hogy ő volt az első, akinek ez a korszakalkotó gondolat eszébe jutott, elégtelen érvekkel tagadása vonták. *Mayer* elméje elborult és izgalmas öngyilkossági kísérletet követett el. A tébolydában erőszakkal akarták kigyógyítani abból a tévhitből, hogy új tudományos igazságot fedezett fel. Ezután még egy negyedszázadig élt, lassanként megjött az elismerés is, de rettenetes élcényeit sohasem felejtette el. ★

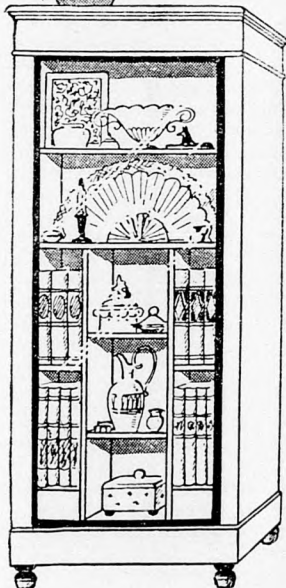
Semmelweis Ignác Fülöp, a nagy magyar orvos, 29 éves korában állt elő azzal az egyszerűségében zseniális gondolattal, hogy a gyermekágyi láz, akkoriban a szülőotthonok réme, ugyanarra az okra vezethető vissza, mint azoknak az orvosoknak a fertőzése, akik hullák boncolása közben megvágták magukat. *Semmelweis*, akkor a bécsi egyetem segédtanára, elrendelte, hogy a diákoknak, mielőtt a szülőnőhöz lépnek, nemcsak vízzel és szappannal, hanem fertőtlenítő folyadékban is meg kell mosniuk a kezüket. A halálozási arány rögtön 12.24 százalékról 3.04-re csökkent. *Klein* professzor, feltékeny fellebbvalója, üldözte *Semmelweist* és amikor a magyar orvos a halálozási arányt 1.27 százalékra szorította le, elérte, hogy elbocsátották. Budapesten dolgozott tovább és 47 éves korában halt bele egy jobbkézben támadt fertőzést sebbe. Zseniális és végtelenül jótékony felfedezését ilyen sebek megfigyelésének köszönhetjük! ★ 1901-ben *David Buick*, amerikai mérnök, bádogos nagyüzemét 600.000 pengőért eladta. Hitt az autók jövőjében és megrajzolta és megépítette az első tökéletes autók egyikét, az *ös-Buickot*. Amikor ezt a kocsiat piacra dobta, már elvesztette tőkét, társat kellett keresnie üzeméhez és miután az első szériát kihozta, el kellett adnia egész üzemét egy részvénytársaságnak, annak, amelyből később a világ legnagyobb ipari üzeme lett: a *General Motors*. *Buick* olajforrásokat fedezett fel Kaliforniában, meg is vette őket, de később pörökkel indítottak ellene és az olajforrásokat elvesztette. Azután Floridában vett telkeket és azokon ment tönkre. Amikor *Buick* legyőzte és kifosztva visszatért Detroitba, az autógyárába, az egymillióhatszázszázdi *Buickot* gurították ki a gyárból. Ő pedig koldusszegényen halt meg.

OTTHONKUTATÁS

Régi szekrényekből átalakított modern könyvtárszekrények

Az eső már dél óta, szünet nélkül dobol az ablakon. A fák, lenn az utcán, csupasz, didergő karjaikat kitarva, mintha könyörögnének egy kis meleg, jótékony napsütés után. Az ebédlőben be kellett fűteni a nagy cserépkályhát, mert hiába, ha az ember borzong, nem lehet dolgozni ebben a nyers, nedves, csatagos időben. A hálószoba ajtaját is becsukták, hogy itt minél előbb szétáradjon a meleg, átynitni lesz még idő a lefekvés előtt, hogy ott is valamennyire megenyhüljön a levegő. A nagy ebédiasztal körül folyik a munka, hogy ne kelljen több villanyt fogyasztani, mert az is megdrágult. Munka pedig ma, a köztisztviselő családok körében akad bőven. Őcsi, a hatodikos gimnazista fiú, ki az asztal végén a készülő irodalmi dolgozat fölött rágja a tollat, mert a gondolatok semmiképpen sem akarnak szép, kerek mondatokká sorakozni, úgy pusztítja a fehérneműt, meg a harisnyákat, hogy csak győzze az ember a sok foldozást, stoppolást utána. Igaz, a gyerek olyan, mint a vasgúrú, erősen fejlődik, gyarapodik, reped, szakad rojta minden. Újat venni pedig ma, amikor a drágaság napról napra emelkedik, s a legszükségesebb dolgok után járó részletek sehogyan sem akarnak megfogyatkozni, egyelőre még mindig nem lehet. Marad tehát minden a régiben. Új folt kerül a régi folt fölé, de úgy, hogy valahogy meg ne lássák, mert mit szólna a világ, ha megtudná, hogy a hófehérre mosott, frissen vasalt fehérnemű milyen hibákban leledzik. A látszatot minden körülmények között, mindvégig fenn kell tartani. Így lett a háromszobás utcai lakásból kétszobás utcai, majd kétszobás udvari, mert az csöndesebb, nincs az a sok autótülkölés, villamos csilingelés, autóbuszok dübörgése, a motorkerékpárok géppuskaszerű ropogása, rádió, gramfon és más hasonló modern áldás, ami mind csak az idegek épségére pályázik. Emmike is berámndozhatja a jeles tanárnöki levelet, hiába volt a sok kérvény, a rengeteg okmánybélyeg, a pártfogóknál való folytonos kilincselés, végeredményben jó volt, hogy egy kis irodai állást kapott havi 60 pengő javadalmazással, amiből legrádjabb mégis csak valahogy telik egyszer cipőre, egyszer ruhára, egyszer harisnyára és más efféle nélkülözhetetlen dologra, de arról még álmodni sem szabad, hogy minden szükséges holmit egyszerre tudjon beszerezni. Marad megint csak a jótékony részlet. Hogy ez mindent jóformán a készérésére drágít, azzal senkinek nem törődik, abba már bele kell nyugodni. Igaz, ígéretet annyit kapott, hogy ha azt mind értéké tudná változtatni, valóságos milliommosnak érezhetné magát, csak az a baj, hogy az az intézmény, ahol a szépen hangzó, gyors eredményt ígérő biztatásokat csengő, nemes valutára lehetne átváltani, még mindig nem alakult meg, vagy ha létezik is, olyan titokban tartják, hogy ezt közönséges földi halandó meg nem találja soha. Anyukát annyira lekötöti a háztartás, hogy jóformán semmire sem marad ideje. Ha valahova mégis el kell menni, a bundója, igaz, hogy már hatéves, mégis csak mutatós, különösen este, mikor a hiányosságok nem olyan szembeötlőek, mint napvilágnál. Meg azután Emmikétől is jut mindig valami. Hol egy kendő, hol egy szetter, hol egy pullover, kalap, harisnya vagy más efféle. Hogy már nem divatos?... Anyuka sokkal fenköltebb gondolkodású, mélyebben érző, megfontoltabb asszony, semhogy öt valamben is a hiúságos divat irányíthatná. Ő a született zseni tántoríthatatlan rajongásával abban éli ki magát, hogy a szűkre szabott háztartási költségéből mégis minden kikerüljön, hogy a hetenkénti két hústalan nap közé ne kelljen még egy harmadikat beiktatni, hogy az otthon mindig barátságos, vonzó legyen, hogy arcán, mosolyán sohase látszódjék meg a gond, az átvirrasztott, sokszor könnyes éjszakák áruló nyoma. Olyan tökéletes nemesedett ébber a küzdelemben, hogy a legnagyobb színpadai művész is megirigyelhetné érte. Csak Istennek legcsodálatosabb, kifürkészhetetlen, legszebb alkotása: az anyaszív képes ilyen hősiességre. Apa maga a puritán egyszerűség. Őt teljesen lekötöti a hivatal, s ami kis szabad ideje marad, azt megosztja a család, s a nehezebb baráti köre között. Nincs az a nemes lord, aki büszkébben viselné hermelinpolástját, mint apa az ő egyszerű, sőtét, bár lassan fényesedő ruháját. Nehéz, százsorosan nehéz ma a küzdelem minden egyes helyen és éppén ezért egész emberek kellene ma a gátra, az őrhelyekre, meg nem ingatható, tántoríthatatlan férfiak, akik sohasem tévesztik szemük elől a célt, a nemzet boldogulását. És hogy ilyen emberek állanak ma az élen, azt mi sem bizonyítja jobban, mint az a letagadhatatlan tény, hogy ötven év alatt nem történt annyi szociális intézkedés, nem született annyi törvényjavaslat, rendelkezés ezen a téren, mint éppén a legutolsó években. Az eredmények erőteljesebb jelentkezését hátráltatja ideig-óráig az anyagiak korlátolt volta, a tornyosuló néhezégek, a folyton fokozódó igények, de a javulás elmaradhatatlan, azt feltartóztatni már nem lehet. Amin annyi aggódó lélek éjt nappallal téve szakadatlanul dolgozni akar és dolgozik, az megtermi jótékony gyümölcsseit, ennek a szinte hihetetlen erőfeszítésnek meg lesz, meg kell hogy legyen a mindannyiunk által érezhető, kézzelfogható eredménye: a jobb jövő hajnalhasadása. Nehéz a türelem hangtalan gyakorlása a száguldova rohanó időkben, de a köztisztviselői kar már eddig is oly hősi példáját adta fegyvelmeztségének, helytállóságának minden körülmények között, hogy ez a helytállás nem maradhat eredménytelen, nem lehet kétséges, nem lehet meddő, s százszor és eszer meg nem akkor, midőn az élen állók nemcsak látják, de teljesen át is érzik ezt a heroikus küzdelmet. Bele kellett, bele kell világítani a csöndes otthonokba, fel kellett tárniuk nyíltan, őszintén azt a küzdelmet, mely lezajlik a zárt ajtóik mögött, álmatlan, könnyes éjszakák gyötört gondjait, mert érezzük, tudjuk, hogy nem végeztünk hiábavaló munkát, nem pusztába kiáltó szó a szavunk, hanem megértő, megérző, fogékony szívekre talál.

Szentkláray Tibor

Festőművészek

J. BREUGHEL, a világhírű flamand festőművész, csak tájképeket és csendéleteket festett. Művészettörténészek megállapításai szerint, a festményein olykor mégis előforduló figurális elemek Rubens ecsetjéből származnak.

Egy alkalommal megrendelésre egy tájképet festett, romantikus templommal, de a képen egyetlen ember sem volt látható. Amikor a megrendelő műbarát a képet el akarta szállíttatni, elcsodálkozva, sőt megdöbbenve, így kiáltott fel:

— De mester, az Istenért! Az emberek elfelejtette a képre ráfesteni!

— Dehogyan felejtettem el, — próbálta megnyugtatni Breughel. — Csakhogy az emberek most mind a templomban vannak.

— Jó, — mondta gúnyosan a másik és az ajtó felé vette útját. — Hát majd újra eljövök, amikor már vége lesz az istentiszteletnek.

GAINSBOROUGH, a világhírű angol festőművész el akarta készíteni a hasonlóképpen világhírű angol színművész: Garrick portréját. A színesz portréja, aki valamennyi szerepének jellemébe tökéletesen belelépte magát, sehogysem akart sikerülni.

— Az ördögbe is, — kiáltott fel végre ingerülten a festőművész. — Ön ezer és ezer arcot tud vágni, de sajátmagának nincs egyetlen arca sem!

HOGARTH, kora erkölcsseinek legkönnyörtlenebb festője, akinek félelmetes rajzai még ma is megborzongatják az embert, az egyik visszataszító külsejű, főrangú származású férfit olyan kísérteties hasonlósággal vette vászonra, hogy az illető úr sérte érezte magát és megesküdt, hogy nem veszi át a képet, de még csak ki sem fizeti. A festőművész komoran nézett a megrendelőre és így szólt: — Mylord, ha ön három napon belül el nem szállíttatja a képet, még egy farkat fessek reá és Belzebub-képként fogom eladni!

A képet még aznap kifizették, elvették és — megsemmisítették.

DALOLNAK A KALÁSZOK

REGÉNY IDEGENBŐL ÁTDOLGOZTA: ERDÖDY ELEK

11.

Amikor Kató belépett, Ninon a földigérő öltözötükör előtt ült. A tükör asztalkáján egész domb volt üvegekől és tubusokból, skatulyákból és kozmetikai szerszámokból. Kató, akit kínzó gondolatai hoztak ide, kénytelen volt tágranyílt szemmel bámulni ezt a szépsézetit arzenált és néhány pillanatig szólni sem bírt.

Ninon éppen rózsás körmöcskéit fényesítette, de ezt a munkát rövidesen abbahagyta.

— Talán azért kerestél fel, mert édesapja közölte önnel, amit ma mondtam neki? — kérdezte kedvesen.

— Igen, ezért! És kétségbe vagyok esve, mert nem bírom elhinni! Képtelenségnek érzem, hogy család és közönséges hazug az a férfi, akinek külseje olyan előkelő, akinek szavai oly őszinték és igazak, oly becsületesek és szívből jövők. Még mindig nem adom fel a reményt, hogy ön mademoiselle Ninon, épp úgy téved, mint az a filmszínésző . . .

Összekulcsolta kezeit és fölemelte, mint aki könyörög:

— Emlékezzék vissza, amit önnek Berlinben megvallottam . . . amiről a mai napig senki nem tud . . . hogy szerelmes voltam Gaston Marchandba. Az a tény, hogy Pierre de Montfleury feltűnően hasonlít reá, kényszerített arra, hogy felbontsam eljegyzésemet. Pierre de Montfleuryben Gastont szerettem, de másként, sokkal jobban és sokkal szenvedélyesebben. Amikor megláttuk egymást, máris kigyúlt szívünkben a szerelem. Olyan boldogok voltunk, hogy szavakkal kifejezni nem is lehet. És most jön ez a halálos csapás! . . .

A hangja olyan lett, mint a megrepedt csengető szava:

— Nagyon jól tudom, hogy egy Gaston Marchandnak nem lehet a felesége! Nem tehetem meg önmagam miatt és a családom miatt sem. Ezért nagyon kérem, mademoiselle Ninon, mindenre kérem, ami csak szent ön előtt: ne engedje magát megtéveszteni, ha találkozni fog Pierre de Montfleuryvel! Egy kép könnyen tévedésbe ejthet. De még maga az ember is, ha csak évek múlva látjuk újra. Cinta Moreno is ezért tévedett. Önnek azonban nem szabad tévednie! Az igazságot akarom tudni és az igazsághoz fogom tartani magam. De ha az ő élete boldogságát és a magamét egy tévedésnek kellene áldozatul dobni, az szörnyű volna! Kató sovány kis arcocskája nagyon sápadt volt és súlyos könnyezések bugygyantak ki szép szeméből.

Ninon Cariel úgy érezte, hogy végtelen szájalom ébred a szívében, de mégisncs ereje ahhoz, hogy ezeket a könnyeket letörölje. A részvét szólalt meg benne, amikor megjegyezte:

— Nem engedem magam megtéveszteni . . . Semmi szín alatt nem engedem!

Kató könnyfátyolos szemében megcsillant egy kis reménysugár. Aztán fájdalmas mozdulattal megragadta Ninon kezét és hirtelen letérdelt a csipkés hálóköntösbe öltözött táncosnó elé. Letérdelt és kétségbeesett jajgatásként bűgött, könyörgött a szava:

— Egész jövőm és minden boldogságom az ön kezébe van letéve, mademoiselle Ninon! Úgy terdedek ön előtt, mint a vádolt, aki még nem tudja, hogy a bíró megkegyelmez-e neki, vagy halálra ítéli. Ha ön ráismer Gaston Marchandra, én elpusztultam. Ezért kérem, legyen éles a szeme és helyes az ítélete!

Az ünnepeit, világhírű táncművésznő megrendülten hallgatta a kisleány könyörgését. Ebben a pillanatban ismerte fel szerepének döntő, sőt halálos jelentőségű fontosságát. Felismerte és megborzogott. A leányhang fájdalomáztató szenvedélyessége megállantatta előtte azokat az érzéseket, amelyek dülőbbak és pusztítóbbak a viharnál. Amiktől őt eddig megkímélte a sors, bár eléggé kalandos életutakat kellett bejárnia.

Végigsimította a leány hullámos haját:

— Önnel együtt imádkozni fogok, hogy valóban tévedésnek bizonyuljon, amit képzelek . . . Remélem, hogy az a folgráfia megtévesztett engem . . .

Toroczky Kató sápadt arca kissé deribebb lett. Fölemelkedett térdepléséből és halk „jó éjszakát“ kívánva, kisurrant a szobából.

*

Ninon Cariel majd minden idejét Toroczky Dénes társaságában töltötte. A mátravári földesúr minden percét neki szentelte és mindenben a rendelkezésére állt. Az öregedő férfi hamarosan ráeszmélt arra, hogy a táncosnő felületének látszó, nagyvilágias külseje alatt, mélyen érző és rendkívül érzékeny, őszintén emberi szív dobog. Meglepte, hogy Ninon mennyi minden iránt érdeklődik, ami pedig még őt sem igen érdekelte eddig. És már most szorongó szívvel gondolt arra a napra, amikor ennek a drága teremtsének el kell hagynia a mátravári csöndet és nyugalmat, hogy újra belevesse magát a nagyvárosi élet viharzó forgatagába. Ninon sokszor és szívesen beszélt arról is, ami eddigi életében történt vele. Nevetséges és komoly, kellemes és kellemetlen dolgok kerültek sorra. Toroczky bol-

dogan hallgatta és arra gondolt, milyen szerencsés és irigyléseméltó lesz az a férfi, aki ezt a csillogó paradicsommadarat egyszer majd kalitkába zárhatja. Ninon már az első nap kijelentette:

— Megtiltottam komornámnak, hogy bárkinek is elárulja hivatásomat. Miért zaklassanak mindenféle kíváncsi kérdéssel?

A kastély néhány látogatója tehát, aki megismerkedett Ninon Cariellel, úgy tudta, hogy ez a kedves vendég a család távoli rokona, akinek létezéséről eddig nem is hallottak. De ez a tény mégis elhíhető volt, mert arról tudomással bírtak, hogy Toroczky Dénes elhunyt nagyanyja francia származású volt, aki után a család óriási értékű ékszereket örökölt. Ninon pedig járta a mezőket és erdőket, Toroczky társaságában. Állandóan arról beszélt, hogy milyen csodálatosan szép lehet itt tavaszkor! Megálltak a kis tó partján és kavicsokat hajgáltak a vízbe. Aztán izgatottan figyelték, hogy melyikük kavicsdobása ver nagyobb és szélesebb körű hullámokat. Sokszor valósággal gyermekként viselkedtek és Toroczky arra gondolt, milyen szépek ezek a napok. Oly csodálatosan szépek, hogy fájni fog, ha már végük szakad.

És mind a ketten nagy, néma szorongással gondoltak Gaston Marchand nevére. A rettegett nap, amely eldönti Kató sorsát, egyre félelmetesebben közeledett. Kató attól az estétől kezdve, amikor egész szívét kiöntötte Ninon előtt, félt és óvakodott akár csak egyetlen szóval is érinteni ezt a kérdést. Ninon is hallgatózott tehát.

— Mégis eljött a döntés napja.

Ma este hét órák érkezik meg a vonat Pierre de Montfleuryvel és Georges Dordogne bácsival. Ma szerda van, vasárnap lesz az eljegyzés — vagy pedig nem lesz meg. A néhány meghívót, a dolgok alakulása szerint, majd az utolsó pillanatban fogják szétküldeni. Ninon Cariel tartja kis kezében a döntés mérlegét.

Toroczky Gábor, a fiával kiment az állomásra, hogy behozza a férfiakat.

Ninon Cariel fekete, aranycipkés selyemruháját vette föl, aztán az ablakba ült és kibámult az alkonyatba, amelyben megborzongtak a már téliesen kopasz fák. Ezer gondolat járt a fejében. Visszaemlékezett a régi párizsi napokra, amikor még Gaston mellette volt... Gaston csókjaira és sok mindenre, ami akkor a boldogságot, az egész világot jelentette... gyűlöletet érzett a férfi iránt, aki minden boldog reményességét szívtelenül szétépte... és Ninon szép szemeiben haragos, bosszúálló villámok gyúltak.

De aztán Katóra kellett gondolnia és újra hallotta kétségbeesett könyörgését:

— Ha ön ráismer Gaston Marchandra, én elpusztultam!...

És hirtelen, minden látszólagos átmenet nélkül, Toroczky Dénes jutott az eszébe, a behavazott fejű és vidám, fiatalos tekintetű férfi, akinek végtelen fájdalmat okozna imádott leányának szenvedése. Annnyira elmerült gondolatainak és érzéseinek fekete tavában, hogy észre sem vette a szoba teljes besötétedését és eszébe sem jutott, hogy lámpát kellene gyújtania...

Közben Kató is áttörtözött. Éva asszony volt mellette, hogy bátorító szavakat mondjon.

— Évikém, tudom, hogy jót akarsz, — hátrította el Kató a vígasztalást, — de hagyj nekem békét. Látod, teljesen nyugodt vagyok.

Még mosolyogni is tudott:

— Nem félek semmitől. Lehetetlen, hogy a jó Isten azért ajándékozott meg ezzel a csodálatosan nagy boldogsággal, hogy azután elvegye tőlem.

Éva asszonyt félrevezették a szavak és a mosolygás. Pedig szegény Kató kimondhatatlan félelmet állott ki. Halálosan reszketett a döntés pillanatától, amely vagy a mennyek boldogságát, vagy a poklok tűzfalát hozza meg számára...

Egészen sötét volt már, amikor a vonat befutott a mátravári állomásra. Elsőnek Gábor üdvözölte a két férfit. Pierre de Montfleury szinte túlzóan jókedvűnek látszott. Georges Dordogne mosolyogva jelentette ki:

— Ilyen fülig szerelmes emberekkel utazni, nem csekélység! Képzeljétek, az egész hosszú úton állandóan Kató szépségéről áradozott. Mindenesetre meggyőzött engem is, hogy ezen a földön nem lehet szebb és kedvesebb teremtet!

Pierre mosolygós és kezét fogott Gáborral:

— Kimondhatatlanul szeretem az ön hugát!

— Kimondhatatlanul? Szamárság! — kacagott Georges. — Hiszen egész úton csak arról beszéltél! Hát akkor miért állítod, hogy „kimondhatatlan“?

Gábor jól szemügyre vette Pierre de Montfleuryt és úgy találta, hogy az a bizonyos hasonlatosság nem is olyan veszedelmes. Hiszen akkor neki is feltűnt volna és pedig már Montfleury első látogatása alkalmával.

Kató és Éva asszony az előcsarnokban üdvözölte az érkezőket. A leányon tompakék ruha volt, sötét haja alól szinte kivilágított nagyon sápadt arca.

Pierre ijedten mondta:

— Milyen sápadt vagy, drágám! Talán nem jól érzed magad? Talán beteg voltál?

— Nincs nekem semmi bajom, — mosolygott Kató.

Be kellett érniök annyira, hogy kezetszorítottak egymással, mert mások is voltak jelen. Ráadásul egy inas is ott állott és még nem történt meg a nyilvános eljegyzés.

Pierre de Montfleury és Georges Dordogne a kastélynak abban a szárnyában kaptak szobát, ahol Gábor lakott a családjával. Gábor aztán leveztette őket az ebédlő melletti szalónba, ahol Toroczky Dénes, Éva asszony és Kató várakozott.

— Bevallom, hogy kutya éhes vagyok! — harsogott Dordogne hangja. — Szabad érdeklődnöm, hogy mikor kapunk kosztot?!

A lángész és a — ruhája

Michael O'Sullivan, londoni szabó, beperelte egyik rendelőjét. A tárgyalás folyamán a mester büszkén hivatkozott arra hogy G. B. Shaw-nak is ő a szabója. — Úgy? — mondta a bíró. — Amennyire én megfigyeltem, Mr. Shaw a legrémesebb ruhákat viseli!

Az egyik angol lap munkatársának épp elég volt ez, hogy a nagy angol gúnyolódót meginterjúvolja. Shaw a következőket mondotta:

— A bíró megjegyzése nem nagyon érintett engem. Tekintélyemet, ha van, kizárólag az írásaimmal, nem pedig a nadrágaimmal szereztem meg. Egyébként az is közölhetem, hogy néhány nagyon szép öltönyöm van a ruhaszekrényemben. Közülük egy-kettő már meglehetősen régi. Így például hordok egy selyemruhát, amely már harminc esztendő. Igaz ugyan, hogy évenként legfeljebb háromszor veszem föl. Gyakrabban nem is engedném meg az angol klíma. Hogy a holmijaim régi divatúak, azzal nem törődöm. Nem vagyok a külügyi hivatal attaséja, aki rögtön a szabójához rohan, ha a divat kissé megváltozott a mellény kivágásának formáját. Egyetlen öltönyt csináltatok, ha egyre van szükségem és kidobom, ha már elhordtam. Ez az én viszonyom az úridivatallal.

Nagy általánossággal kijelenthetjük, hogy a lángész — hiszen az örökkévalóság számára dolgozik — bizonyos lebecsüléssel, sőt megvetéssel viseltetik a korszerű divat iránt. Különös előzeretettel akkor karol fel valamilyen divatot, amikor az

már megszűnt divatos lenni. Vagy pedig a sajátmaga kitalálta divat szerint öltözködik, amely, minthogy soha és sehol nem volt divatos, nem is változik ósdivá. Másrészt pedig éppen a nagy lángelmék között akadtak sokan, akik szegyeleték volna, ha ruhájuk szabásában, azaz: különbségekben különböztek volna a kortársaitól.

De könnyen meglehet az is, hogy az a külügyi attasé, aki lélekzefűlva rendel új szmokingot, ha az övé egysoros, holott a divat most kétsorosot ír elő: még távolról sem olyan hiú — hiszen éppen alkalmazkodni akar és nem feltűnni azzal, hogy különbözik — mint az a kiváló férfit, akinek a becsvágya, hogy egy rég elfelejtett, vagy csak kitalált fantázia-öltőnnyel gyakoroljon hatást a közönségre. Goethe szinte kínosan a divat szerint öltözködött. És nem csupán fiatal éveiben, hanem öreg korában is. Eckermann, a költő életrajzírója, csodálatlan emlékszik meg mindig kifogástalan, fehér selyemkendővel díszített, testhezsimuló kék kabátjáról. Schiller kissé hanyagabb volt öltözködésében, de csupán a szegénysége miatt. Gabriel d' Annunzio viszont polgári ruhában úgy festett, mint egy női fodrász. Franciaországban a szellem emberei majd mindig a társasági életnek is a kiválóságai. (François Villon és Verlaine természetesen kivételek.)

Shaw esetében nem a ruha, hanem maga a fej a leginkább feltűnő. Anyyira érdekes, hogy az ember észre sem veszi tulajdonosának régimódi csónadrágját. Egyébként, egész nyugodtan öltözhetnek divatosan is és a legkisebb mértékben sem kellene attól félnie, hogy őt: a szokatlant, az egyént és a halhatatlant valamiképpen összetévesztik a közönséges halandóval.

De Shaw, úgy látszik, azt gondolja: — Ami biztos, az biztos...

És már csak azért sem öltözik divatosan, hogy ebben is különbözzen embertársaitól.

Ezek után mindenkinek az ízlésére bízunk annak megállapítását, hogy Shaw divatellenes nyilatkozata és divatellenes öltözködése nem éppen túlfokozott — hiúságának a bizonyítéka-e, bárhogyan is tiltakozik.

— Azonnal, kedves barátom, — válaszolta Toroczky Dénes. — Azonnal. Csak még egy fiatal hölgyet várunk, aki néhány nap óta a kastély vendége. Ez a hölgy egyébként családjunk távoli rokona, francia nagymamám révén.

Ebben a pillanatban nyílt az ajtó és megjelent Ninon Cariel. Törékeny szépségében és ideális alakjával olyan volt, mint a francia divatművészet tökéletes alkotása, amit most akarnak kitenni a legelőkelőbb párizsi divatszalon kirakatába. Pillanatnyi csend és némaság támadt.

Kató úgy érezte, mintha megállt volna a szívverése.

Éva asszony összeszorította ajkait.

Toroczky Dénes pedig a legszívesebben megszökött volna, mert pattanásig feszültek az idegei.

Csak Gábor volt nyugodt. Épp annyira nyugodt, mint a mit sem sejtő Georges Dordogne. Gábor semmitől sem tartott. Szó sincs róla, Pierre de Montfleury bizonyos mértékig hasonlít Gaston Marchandhoz, de ez a kis hasonlóság nem elég, hogy egy éles szemet tévedésbe ejtsen.

Toroczky Dénesnek eszébe jutott, hogy mégis csak el kell végezni a bemutatást. Elsőnek Dordogne került sorra, aztán következett Pierre de Montfleury.

A nő és a férfi szemben állottak és egymásra néztek.

Katóval az egész szoba forogni kezdett, de azért mindkettőjüket mereven figyelte. Ugyanígy viselkedett Éva asszony és Toroczky Dénes. Feldúlt idegeiben a pillanatok törtszézei végtelenségnek, sőt örökkévalóságnak tűntek.

Ninon Cariel végre szót nyitotta piros ajkát. Három ijedt szempár szerette volna leolvasni, hogy mit fog mondani.

És Ninon Cariel hangja vidáman csilingelt:

— Nagyon érdekelt engem, Montfleury úr, az ön személye és örülök, hogy találkoztunk... Monsieur Toroczky és Kató kisasszony ugyanis azt állították, hogy ön feltűnően hasonlít egy bizonyos Marchand úrhoz, akit valamikor jól ismertem. És akit ön is ismert...

Lassan, hangsúlyozott tagadással ingatta szép fejét:

— Bevallom, hogy ön bizonyos mértékig hasonlít ahhoz az úrhoz. De nem annyira, hogy alkalmat szolgáltatson olyan tévedésre, mint ami már történt. Az a filmszínészről tehát, aki önt Marchandnak szólította és aki úgy akart szerepelnit, mint az ön egykori menyasszonya, szórakozottságában annak idején nem nézte meg alaposabban szíve választottját!

És most felcsendült Ninon híres csengetyű-nevetése, ami a többi arcra is mosolyt varázsol. Még Georges Dordogne is kacagott, pedig sejtelle sem volt arról, hogy Ninon szavai mennyi kint, gyötrelmet és rettegést semmisítettek meg. De ő is kacagott, mert olyan édesen muzsikált Ninon nevetése. Egyébként is úgy találta, hogy elragadó teremtés ez az elegáns francia hölgy.

Pierre komoly hangon így szólt:

— Művészről, ön egyszer levélben kérdezte tőlem, hogy az elhunyt Marchand nem hagyott-e valamit az ön részére. Legnagyobb sajnálatomra, csak „nem“-mel válaszolhattam.

— Beletörődtem abba is, — mosolygott Ninon. — Eh bien, hagyjuk békén a halottakat!

Éva asszony olyan hangon, mint aki most kapott valami megbecsülhetetlen ajándékot, felkiáltott:

— Úgy van, hagyjuk békén a halottakat! Mi azonban még boldog élők vagyunk hát ülünk asztalhoz! Monsieur Dordogne, szabad a karját?

Az öreg Georges mormogott:

— Mindegyik Toroczky tegez engem. Jogosan kérhetem ezt öntől is, mint Gábor feleségétől. Én mindenesetre tegezni fogom önt, szépasszony!

— Rendben van, — kacagott Éva, — én is tegezni foglak!

Toroczky Dénes Ninon Carielnek ajánlotta föl karját, Pierre de Montfleury pedig Katónak.

A leány szorosan simult a férfihoz és lázas tekintettel nézett a szemébe. Lángoló pillantásával, amelyben ott bujkált még az előbb kiallott rettegés, megvalósította végtelen szerelmét: azt a szent és halálos szenvedélyt, amely örökre egymáshoz láncolja őket. Piirrennek azonban nem szabad megtudnia, miért szembesítették Ninon Carielle! Azaz mégis... majd egyszer... nagyon sokára, erről is beszélgetni fognak... amikor már nem okozhat fájdalmat a bizalmatlanság, ami megrendeztette ezt a veszélyes játékot... amikor már mind a ketten megöregedtek... sőtét hajjukat behavazta a tél... és ott üldögnének Montfleuryben, a Rhone-folyó partján, azon a hófehér terrazon... akkor majd felelevenítik ennek az estének emlékét... akkor majd — — de most még egyetlen ezüstszál sincs a hajjukban, most még ragyogóan fiatalok mind a ketten és hosszú, boldog évek fognak elmúlni, amíg majd elárulhatja, hogy milyen életbevágó fontosságú és sorsdöntő dráma játszódott le itt, ma este, egyetlen pillanat alatt...

*

Toroczky Dénes keveset aludt ezen az éjszakán. Meg volt ugyan elégedve a veszélyes kísérlet eredményével, de mégsem érezte boldognak magát. Állandóan az járt az eszébe, hogy Kató rövidesen férjhez megy és ő még jobban magára marad. Ha a grófhoz ment volna, szomszédok lennének. De Pierre elviszi a messi Montfleurybe, ahová mégsem ugorhat át mindennap! Gábornak pedig megvan a kis családja, őreá tehát nem vár más, mint felkeresni régi törzsszálát az állomási restiben és pohár bor mellett, öreg legények társaságában búslakodni. Hát ez nem valami vigasztaló kilátás! Ráadásul tizennégy nap múlva Ninon

Cariel is elutazik, nem láthatja többé finom alakját, nem hallhatja csengő kacagását.

Nagyon rossz kedve volt. Mindegy! Mégis be kell mennie a városba, hogy nyomdába adja az eljegyzési meghívókat. Gábornak egyéb dolga van, Dordogne pedig bejelentette, hogy délig akar aludni: Kató nem hagyhatja magára vőlegényét, hát egyedül kell mennie! Egyedül... milyen ostoba és szomorú csengése van ennek a szónak!

Behozatta reggelijét. A vendégek is a szobáikban reggeliznek. Hát még reggeliznie is egyedül kell.

Bánatosan fogott hozzá, amikor kopogtak az ajtón. Hát ez ki?... Hiszen még alig múlt hét óra!

— Tessék! — kiáltotta kedvetlenül és oda sem akart nézni.

De aztán tátva maradt a szája a csodálkozástól. A küszöbön Ninon Cariel állt, elegáns kosztümben és kalappal.

— Jó reggelt, monsieur Toroczky! Tegnap este hallottam, hogy ma reggel megy a városba. Ha egyedül megy, arra kérném, vigyen magával. Egy-két apróságot kell vásárolnom. Nos, hajlandó magával vinni? Toroczky frissen, jókedvűen pattant fel a helyéről:

— Boldogan! A soffőrt itthon hagyom, hogy elbeszélgethessünk a tegnapi estéről... De, az Isten szerelmére, most még csak hét óra! Reggelizett már?

— Még nem reggeliztem, — nevetett Ninon. — Félttem, hogy lekésem az ön indulását.

— Hát olyan fontos dolgokat akar vásárolni? — kérdezte a férfi. — Különben, nem kíváncsiskodom. De reggeli nélkül nem jöhet velem!

Csengetni akart, de Ninon a terített asztalra mutatott:

— Ó, hisz itt annyi az ennivaló! Csak nem fogja egyedül elfogyasztani?... Elkészítem az ön kávéját is és megkenem vajjal a kenyereit.

Leültek. Ninon játszotta a háziasszony szerepét. A férfi nézte ügyes, finom kis kezét és kimondta azt, ami a nyelvéen volt:

— Elfog a sárga irigység, ha arra a boldog férfira gondolok, aki mindennap magával fog reggelizni...

Ninon egy pillanatra abbahagyta a falatozást:

— Nem megyek férjhez! — mondta halkan.

— Miért? — kérdezte a férfi. — Az a kellemetlen dolog Gaston Marchand-nal, amire még itt is emlékeznie kellett, olyan nagy fájdalmat okozott?

Ninon tagadóan rázta szép fejét:

— Többször mondtam önnek, monsieur Toroczky, hogy ez már a legcsekélyebb mértékben sem bánt... De bejártam, végigtáncoltam úgyszólván az egész világot és annyi mindent láttam, hallottam és éltem végig, hogy nincs kedvem férjhez menni... Egy spanyol herceg is megkérte a kezemet. De, ha a feleségem lettem volna, még az utcára se mehettem volna egyedül. Csak két duenna kíséretében, mert egyet még meg lehet vesztegetni... A nemes grand ugyanis ezt mondta: olyan örülten szerelmes belém, hogy hajlandó feleségül venni, de sajnos, nem engedhet egyedül az utcára, mert táncosnő vagyok... Úgy érzem, ha minden férfinak nincs is elegendő pénze, hogy két őrző duennát tartson, de minden férfi hasonlóképen gondolkodik, hogy egy táncosnőt nem szabad őrizetlenül hagyni. Ez pedig sérti női büszkeségemet...

Szomorúan maga elé nézett, aztán így folytatta:

— Szerettem Gastont, ő volt életem első szerelme. De utána nem csókol meg senki, mert nem szerettem. Szerelmem nélkül nem kell a csók. Mint ahogy megbecsülés és tisztelet nélkül nem kell a házasság. Mert az ilyen házasság nem is lehet boldog...

— Aki igazán szereti önt, az tisztelni és becsülni is fogja. Mert ön minden tiszteletet megérdemel, — mondta Toroczky.

— Tudom, — mosolygott Ninon, — hogy ön tisztel engem, máskülönben nem ismertetett volna össze a családjával. Mindig kellemesen fogok visszagondolni arra, milyen boldog napokat töltöttem itt...

Negyedóra múlva az autóban ültek. Toroczky vezetett, Ninon mellette ült. Nem sokat beszéltek, mindketten saját gondolataikkal voltak elfoglalva. A férfi végre megkérdezte:

— Hogy érezte magát tegnap este, amikor szembenézett azzal a férfival, akit a fénykép alapján Marchandnak gondolt?

— Tévedtem, — hangzott a határozott válasz. — Amikor megláttam Pierre de Montfleuryt, be kellett ismernem, hogy nem Gaston Marchand!

Megint hallgattak. Aztán Ninon törte meg a némaságot:

— Bocssássa meg, monsieur Toroczky, hogy semmit nem akarok vásárolni a városban. De arra gondoltam, ha elutazom, talán soha többé ebben az életben nem látjuk egymást... És én meg akartam magam ajándékozni azzal, hogy még egy kis időt kettesben töltsök önnel...

A kis város széléhez értek.

— Ninon, tudja-e, hogy mit mondott most? — kérdezte heves hangon a férfi.

— Olyan rosszat cselekedtem, hogy kis föllentés árán, önnel akartam, kettesben autózni?

Toroczky hirtelen megállította a kocsit, hogy még a mótör zúgása se zavarja: bban, amit mond:

— Azt hittem, vén fickó vagyok. Túlságosan öreg ahhoz, hogy még egyszer rám mosolyogjon a szerelmi boldogság. Az ön szavai azonban reményt nyújtanak...

Londoni miniatűrök

Szó sincs róla, nem akarom Londont felfedezni. De London végre már — felfedezhetné, hogy a kettős ablakokat már régen kitalálták és használják. Csakhogy London nem ismeri a kettős ablakokat, holott épp itt nagyon elkelnének, hiszen a kályhák és a fűtőtestek számúza vannak a lakószobákból. Nem vigasztalás nekem, hogy rajtam kívül még több millió ember él Londonban, aki gázfűtéssel beéri. Én mindenesetre elégtelennek találok, hiszen a gázlángocska legfeljebb a kezemet melegíti át egy küssé. Ezenfelül háromórai égetés egy egész sziltingbe kerül és csak ekkor melegednek át a kezeim. Már tudnillik azért, mert bele kell nyúlnom a zsebembe, hogy egy új sziltinget kivegyek és a gáz-automatába dobjam. Ha ezt a tesztorgást naponta négyszer-öttször megismétlem, akkor havonta csak „fűtés” című 6—8 fontot adok ki. Ugye-bár, hallatlanul olcsó?

★

Az iskolásfiúk kabátja három gombra gomborható. Amíg a „boy” még „zöld”, a kabátot egészen begombolva kell hordania. Később két, végül csak egy gombot gombol be. Ha azonban pajtsái között vezetőszeretpet tölt be, akár az osztályban, akár a futballpályán, akár pedig az evezésben: akkor egészen nyitva hordja, kezeit a nadrágzsebbe dugja és k'düleszti a mellét. Egy oxfordi professzor mesélte nekem, hogy azok a fiúk, akik ilyen k'dülesztett mell járnak, ezt az önértékes és öntudatos testtartást egész életükben meg fogják őrizni.

★

Londoni tartózkodásom első hetében pontosan két „Boarding House”-ban láttam, de most már nem költözöm tovább. Ez idő alatt tőkletes szigetlakó lettem és mindenben megnyugsom. Először azért hurcolkodtam el, mert a szerényben nem volt ruhaakasztó.

— A mi vendégeink saját ruhaakasztói-

kat hozzák magukkal, — közölte velem kedvesen a *roomgirls*, — de kölcsönözhetek néhányat, darabonként két pennyért.

Én visszautasítottam az ajánlatot, ő kacér pillantást vetett a tükörbe és kitáncolt a szobából.

A szállodában, ahová most költöztem, volt ugyan ruhaakasztó, de a pincér, aki behozta a reggelit, az evőeszközöket a — nadrágzsebéből vette elő. Érdeklődésemre kijelentette, hogy azért cselekszik így, mert nem akarja leejteni az evőeszközöket a piszkos szőnyegre.

Mintaszzerű elővigyázatosság!

*
És most hadd mondjak néhány dicséretet.

Lakószomszédom, egy olasz férfi, jobban fél a távirattól, mint az ördögtől. Fialat feleségét félti, akit Nápolyban hagyott és attól reszket, hogy valami baj éri. Ha lát egy táviratot, halálápadt lesz. Ma délután aztán kapott egyet. Fel-alá szagált vele és nem mert feltépni. Kétségbeesése nekem is feltűnt, elvettem tőle a táviratot és elolvastam:

— «Panaszát közöltük igazgatósa unkkal, végtelenül sajnáljuk az esetet, új kalapot holnap szállítjuk. Selfridge.»

Ennek a táviratnak ez volt az előzménye: az olasz férfi elküldte kalapját a Selfridge-áruház tisztítóosztályára és amikor kitisztítva visszakapta, annyira összezement, hogy csak a feje bühjára tehette rá. Panaszát tett és megígérték, hogy a kalapot rendbehozzák. An-ikor n.ásodsor visszakapta, úgy kitágították, hogy egész a jülére ért.

Ez a távirat tehát az angol üzleti élet tükröképe. Becsületesség, udvariasság és szinte szokatlan előzékenység. Nem csoda, hogy az én olasz barátom mindenütt a legmelegebben fogja ajánlani a Selfridge-áruházat.

Reményt, amely ha beteljesülne... Ninon, ön jól érzi magát az én társaságomban. Elszólta magát, hogy szívesen van velem... Ha ez igaz, hát akkor én is bevallhatom... bevallom, hogy... hogy szeretem magát!... Hogy megszerettem már akkor, amikor először láttam!... Ninon, én soha nem fogom két duennával őriztetni, mert becsülöm és tisztetem magát!... Ninon, ha nem tart nagyon öregnek a maga ragyogó fiatalságához... ha szeret egy kicsit... csak egy nagyon kicsit... akkor — — Nem tudott tovább beszélni, mert a felindultság kiszáritotta torkát. De nem is volt szükség erre, mert Ninon elkezdett nevetni. Egyre dallamosabban, csengőbben és diadalmasabban szárnyalt a kacagása. A hangja pedig olyan volt, mint a legszebb muzsika:

— Toroczky Dénes, csakhogy észrevetted végre, hogy szeretlek téged!... Anyira szeretlek, hogy nálad akarok maradni... örökre...

És Toroczky Dénes elfelejtette, hogy ötvennyolc év súlyos terhét cipeli a vállán és elfelejtette, hogy a városka szélén, az országúton áll a kocsijuk. Úgy csókolta meg Ninont, forrón és szenvedélyesen, mint egy szerelmes diák.

Aztán rákapcsolt a motorra és folytatták az útát. Az eljegyzési meghívókat mégis csak nyomdába kell adni!

A férfi a kormánykerék mellett ült, az oldalán Ninon, kettőjük között pedig lát-hatatlanul, de annál érezhetőbben, ott ült a — boldogság!

*

A szobaleány jelentette Katónak, hogy édesapja a városba autózott, Ninon Cariel társaságában. Gábor és Georges bácsi, aki mégis korábban kelt föl, mint ahogy mondta, éppen most ment át az udvaron, a gazdasági épület felé. Kató Pierre megjelenését várta. Tegnap este megbeszélték, hogy reggel kilenckor kisebb sétára indulnak.

A nagy ingaóra épp elverte a kilencet, amikor kopogtak. De újra csak a szobaleány jött és jelentette, hogy Montfleury úr lenn, az előcsarnokban várja a kissasszonyt, a megbeszélt séta céljából.

Kató azt üzenete, hogy rögtön megy. Magában azonban arra gondolt, hogy ennyire korrektül mégsem kell viselkedni annak a férfinak, aki pár napon belül hivatalosan is a vőlegénye. Hiszen ő Pierret ide várta, ebbe a kis szobába, amit már rendbe is hozott.

Felsőhajtott, de aztán mosoly szaladt át az arcán. Fölvette vastag, sűrű kabátját, a haját azonban fedetlenül hagyta. Így... most még a kesztyű... aztán gyorsan le a lépcsőkön!

Dehogysis: gyorsan! Ellenkezőleg: lassan és korrekt előkelőséggel. Elvégre semmi szükség, hogy a cselédség figyelmét felhívja furcsa viselkedésére.

De különben is, ha Pierre annyira vigyáz a látszatra, ő is korrektül fog viselkedni. Úgy ment le tehát a lépcsőkön, lassan és nyugodtan, mint egy fiatal királynő...
(Folgt. következik)

Kenyérem, kenyérem . . .

Kenyérem, kenyérem, fekete kenyérem!

Érzem, hogy halálig megmaradsz te velem.

Szép szomorú színed nem válik fehérre,

De hogy is tellene, szegény tanítónak, lágy fehér kenyérré!

Már kicsiny koromban társamul szegődtél.

Elöttem, mint érték, mindig egyre nőttél.

Kis gyermek szememben megcsillant a hála,

Ahányszor letettek népnevelő apám szerény asztalára.

Ha a nagyhatalmak szíve meglágyulna,

A megérdemelt kegy végre reánk hullna.

Féhrre váltana egy felsőbb kegyelem.

Én veled maradnék, lélekfehéritő, fekete kenyérem!

Jákfai Gömbös Sándorné, Pusztamisce

Írja: Köpeczi-Boócz Lajos

Csortos Gyula kutyabarát is

Nehéz közelébe férközni. Fél az újságitól, még akkor is, ha „kolléga” képében közeledik hozzá. Nem!... Nem!... semmi esetre sem akar nyilatkozni — és okkal! A prominens magyar színészek közül, talán senkinek a nevével, a személyével nem éltek annyira és annyiszor vissza, mint Csortos Gyulával. Igen, tudom — „a nagyság átká” — de mindennek van határa! Az a színházi intimpistai mentalitás, amely ma már reméljük, hála Istennek, végleg kiirtódott a magyar zsurnalisztikából, igen sokszor szegényteljes helyzetbe keverte még az olyan rangú magyar művészt is, mint Csortos Gyula. Egyik ilyen „hetilap” például valami mosójazék reklámjaként azt írta róla, hogy: „otthon ül a lakásában, előtte jorr a víz a „fütyülő-mosójazékban” és Csortos igazgatóttan vár arra a pillanatra, amikor a fazék fütyülni kezd, jelezve, hogy felforrta a vizet”...valószínűleg azzal a három diszkrét fehérművel együtt, mely a fazék mélyén rejtőzött. Felháborító komisz és izléstelen! Olyan kaliberű művészt, mint Csortos Gyula, a reklám kedvéért odaültetni a közönség fantáziájában a „fütyülő fazék” elé?! Szörny!

— De miért nem kerestett orvoslást?... — kérdezzük.

— Nem ér semmit! — legyint Csortos... — ismét csak én adnám meg az árát... — és beszélni kezd:

— A háború alatt történt. Akkoriban sokásban volt, hogy fontos hadieseményeket prominens színészek a felvonás megkezdése előtt jelentettek be a közönségnek. Valami vigjátékot játszottunk a Vigben és engem kértek meg annak bejelentésére, hogy Lord Kitchener elsüllyedt egy angol hajóval. Én kötelességszerűen eleget tettem a kérésnek, erre másnap goromba támadás jelent meg egyik lapban „ellenem”. (?) Persze, nem hagyhattam szó nélkül ezt az impertinenciát — bepereltem a lapot. Évekig húzódtott az ügy, végre is a Kuria igazságot szolgáltatott nekem és kötelezte az illető lapot arra is, hogy az ítéletet közölje. Közölte is, — de utána olyan kommentárt biggyesztett hozzá, amely megint csak az én önérzete-
menem csattant. Kezdem volna megint előlről?... Inkább hagytam az egészet. De nehogy azt higgye, hogy ez kivételes eset. Igen gyakran felelőtlen, komisz emberek kezében van manapság is a toll! Legutóbb megtettem azt, hogy a cikket láttaozás végett bemutatták nekem. Szigntáltam — és az újságban mégis egészen más valami jelent meg, mint amit nekem bemutattak. Ezért nem szeretek nyilatkozni senkinek! Ugyis mást írnak, mint amit velem megbeszéltek! Minék ez? A közönség engem a színdarabokból ismerjen meg, onnan ítéljen rólam. Vagy rossz vagyok, vagy jó! Ezért én — de, csakis ezért — vállalom a felelősséget. A többitől lemondok. Megtörtént például, hogy kávéházban ülve, a tulajdonos odajött hozzám és jóindulatúlag elmosolygott, milyen gesztusos, friss borjómáját kapott aznap a csarnokban. Tudva, hogy kedvenc kutyám van otthon, felajánlott egy darabot. Kedveskedni akart. Udvarias volt hozzám. A szomszéd asztal-

nál ült valami „újságitól” és a következő héten cikket kanyarított lapjában arról, hogy én libamájjal etetem a kutyámat, amikor az emberek ezrei éheznek! Sohasem láttam az illető „újságitól”, nem is ösmerem, de ez nem zavarta abban, hogy az én bőrömrre legyen purifikátor. Legutóbb meg jónak láta valaki, nyilván téma híján, közölni, hogy sirvajakadtam a moziban egy kivert kutya láttán. Engedelmem és kérdésem nélkül tűzött tolla hegyére az illető. Következménye többek között az volt, hogy levelet kaptam Szegedről (Alsóvárosból) egy asszonytól, aki arra hivatkozta, hogy 80 pengő nyugdíjból tengeti életét, de nyolc kutyája van, kéri, fizessem ki kutyaadóját helyette (a 25 P, 200 P), mert különben elviszi őket a sintér. Képzelve, hogy jog engem ez a szerencsétlen átkozni, ha nem küldöm el neki a 200 pengőt!

— Ez közismert kutyaszertete miatt van — mondom, másfelé akarra terelni a beszélgetést. — Honnan és miért van ez a nagy kutyabarátság?

— Minden állatot szeretek, nemcsak a kutyát! Meggyőződésem, hogy csak állatban vannak igazán nemes tulajdonságok. Az emberek általában a nyomukba sem léphetnek. Én még állatban sohasem csalódtam. Emberben?... és legyint egyet... Most csakugyan egy kutya áll legközelebb hozzám. A „Csibé”. Azért hívják így, mert a Magyar Színházban, a „Csibé” előadásain kaptam. Akkor volt, mint egy kisebbfajta pamutgombolyag. Azóta nálam van. Felneveltem. Máltai pincs, most 12 éves. Ez a kutya még utcán nem látott, úgy vigyázok rá. Az ő kedvéért tartok lakást — és csakis kertes lakást, hogy legyen hol hancúroznia. Higgye el, ez az egyetlen örömem. Ez a kutya! Csak azért élek, mert nem tudom elképzelni, mi történe Csibével, ha én nem lennék. Minden egyéb közömbös. Ez a világ már nem az én világom, az emberek... a körülmények... a gondolkodás... az úgynevezett „tempó”... semmi közöm hozzá... csak ez a kis élet, a Csibé... és a multam, amelyet nem lehet elvenni... ez a két dolog, amely éltet...

...Egyenesen rámnéz és most veszem észre, hogy ennek a hatalmas, markánsarcú férfinak milyen gyermekszeme van. Ragyogó, ellágyult, kék gyermekszem tekint rám a kemény férfiarcból. És ebben a pillanatban mindent megértettem... A Csibét, a kertes lakást, az állatszeretet... mindent. Csak nagyon nagy művész maradhat belülről ennyire gyermek. És nekem ezúttal mesélhetnek Csortos Gyula „gőgjéről”, „gorombaságáról” vagy „nyerseségéről”... én tudom, hogy mindez csak a gyermek szorongása, aki ebben a félelmetesen kegyetlen köerdőben hangosan fütyül, hogy saját magát hátorítsa.

Talán érdekli, hogy...

... a Belvárosi Színházban Kodolányi János új színműve, a «Földindulás» megjelenő nagy sikert aratott. Ez a siker túlnő a megszokott színházi kereteken, mert itt úgy érezzük, hogy az új magyar népidráma, sőt az új magyar színpadművészet indult el. Csak hivatászt

nagyon-nagyon szerető színészegyüttes tud ilyen kifogástalan előadást produkálni. Látszik, érzik, hogy mindenki szívétért vitte a küzdelembe... és persze győztek. Kodolányi naivság volna bárkit a másik rovására kiemelni, mert Hosszu Zoltán nagyszerű rendezésében mindenki a töle telhető legjobbba produkálta. Jegyezzük azonban ide neveiket: Páger Antal, Eszenyi Olga, Vaszary Piri, Szende Mária, Orbán Viola, Boray Lajos, Mihályffy Béla, Hoykó Ferenc és a kis Ungváry Gyuszi úttörők.

... a Városi Színház új operettje — operett! Bihary Nándor a színész-szerző bebizonyította, hogy tollal is tud banni. Kubányi György verseire Máthé István szerzett néhány ügyes számot. A közönség szívesen fogadta az újdonságot. Barabás Sári, Szondy Piri, Verő Erzs, Dely Ferenc, Solthay György, Galetta Ferenc, Feleky Kamil és Vízzy Béla osztoznak a színészi sikereken.

... «Nem loptam én életemben» címmel Matoly Géza, a Függelenség főszerkesztője filmkötvet írt. Ákom Lajos szerette hozzá a zenét. A film forgatóját már megkezdtek a Magyar Filmiroda műtermében. A kivonult filmgyártókat, amint látszik, egy-kettőre új és magyar filmgyártók pótolják. A magyar filmgyártás haláláról írt gyászjelentések tehát koraiaknak bizonyultak.

A társasághól

Kedves hölgyeim,

engedjék meg, hogy előljáróba elmondjam azt a beszélgetést, amely egy nagyon tehetséges, de túlságosan lusta szerzőnkkel kapcsolatban hangzott el a törzskövérházban. Megjegyzem, ennek a szerzőnek a lustasága nem periódikus jellegű, hanem inkább azt minősíthetjük kivételes szenzációnak, amikor valóban dolgozik.

— Rémes ember, — jegyezte meg valaki. — Hónapok óta nem írt egyetlen sort!

— Mit akartok? — szolt közbe egy másik. — Most véletlenül dolgozik.

— Dolgozik? — csodálkoztak a többiek.

— Igen. Beszélőfilmen dolgozik.

— Az kizárt dolog! — hitetlenkedett az első.

— De igen. Van egy remek beszélőfilm témája, amelyről hónapok óta csak beszél, de nem írja meg...

A Kormányzó Úr

Öfóméltósága Makkai Jenő koronagyűszhelyettesnek a magyar érdemrend középkeresztjét adományozta, egyúttal megengedte, hogy dr. Pethő-Perepatics István ny. tanúgyi főtanácsosnak, szombathelyi áll. igazgatónk elismerését tudtul adják. — Dr. Hósz István tábori püspök most ünnepelte m. kir. tábori püspökké történt kinevezésének tizedik évfordulóját, a Bencés Diákok Szövetségének ünnepi összejövetelén. — Kitűnően sikerült és a jótékony cél számára szép összeget juttatott a rendőri riporterek revüdelutánja, amely az idei bálai szezonból kimaradt riporter-bált helyettesítette. — A Baross Szövetség palotájában tartották meg a Balatoni Yacht Club táncestélyét, vitéz Kricsfalussy Vilmos tábornok bálenökleje alatt, amelyen a társadalmi és közelet kitűnőségei szép számban jelentek meg. — Fényes keretek között zajlott le a Felvidéki-bál, a Baross Szövetség palotájában. — A Szegeci Egyletmi Énekkar, gróf Teleki Pál fővédnöksége alatt, rendkívül nívós és nagyszerű hangversenyt rendezett a Zeneművészeti Főiskola nagytermében, előkelő és lelkes közönség előtt.

Hímen-hírek

Váradi Paula, balassagyarmati kedves előfizetőnk eljegyezte Piller Dezső tanítót, Gasztony. — Horváth Erzsébet, horányi kedves előfizetőnk eljegyezte Szabó Jenő rk. tanítót, Adony. — Kerbler Mária kedves előfizetőnk a szombathelyi Szent Domonkos-rend plébániatemplomában oltárhoz vezette Lex István. — Aradi Anna kispesti kedves előfizetőnk és Boross István örök hűséget esküdött a wekerletelepi ref. templomban. — Dénes Ibolyka kedves előfizetőnk az újdombóvári rk. templomban oltárhoz vezette Ujj József varrógép- és kerékpár-szakkereskedő. — Darida Mária kedves előfizetőnk a keckeméti Szent Erzsébet-templomban oltárhoz vezette Sziolarcsik Kornél városi tisztviselő. — Bogáromi Valériát a Rózsák-terén levő rk. templomban oltárhoz vezette krucsói Szikszay Olivér. — Bálint Irénkét, Bálint Rezső igazgató-tanító leányát eljegyezte Oláh Lajos segédjegyző, Hahót. — Machniewicz

Klára és bíbarcfalvi Mihály László örök hűséget esküdött a Haller-téri plébániatemplomban. — Pajor Eta okl. tanítónő eljegyezte Puchy László Máv.-tiszt, Gyoma. — Kratochwill Margitka és Osz László örök hűséget esküdött a Bakáts-téri rk. templomban. — Kováts Margitkát eljegyezte Polgár László okl. jegyző, Páty. — Bulyovszky Margit (Irsa) és Michlbach Adám (Kispeszt) örök hűséget esküdött a kőbányai rk. templomban. — Novotni Mancit eljegyezte Tárnoki Péter, Balatonlelle. — Dr. Takács Mária és Füle Károly házasságot kötött. — Unger Katát eljegyezte dr. Ladányi Frigyes, a Magyar Nemzeti Bank felügyelője. — A jegyes- és házaspároknak szívbőlívő jókívánatainkat küldjük.

Angyalkák érkezése

Komáromi Ferenc banktisztviselő és felesége Iván Valéria, kisbéri kedves előfizetőink boldogan jelentik, hogy Ferike kisfiuk mellé kis angyalkát küldött az Ég, aki a keresztességben a Valéria Eva nevet kapta. Keresztszülők: Szerdahelyi László gyógyszerész és felesége, Iván Kornélia, Kisbér. — Klussay Béla és neje Kandrács Etel kassai kedves előfizetőink örömmel tudják, hogy kislánykájuk született, ki a szent keresztességben az Etel nevet kapta. Keresztszülők: Klussay Erzsébet és Bretz Ferenc. — Hidasnémeti Németh Béla és neje Unger Erzsébet Mária, budapesti kedves előfizetőink boldogan jelentik, hogy kislánykájuk született, aki a szent keresztességben az Erzsébet Mária Irén nevet kapta. Keresztszülők: Tasnádi Gusztáv és neje Péczy Irén. — Némethy Géza máv. főintéző, polgári dílmásfőnök és felesége sz. Martinovics Jolán, kedves előfizetőink, örömmel tudják, hogy Mutyóka leányukat, férjezett dr. Gáspárdy Józsefnét, hevesi kir. íbiróságai jegyző nejét, kislányát áldotta meg az Ég. Az újszülött a keresztességben a József nevet kapta. Keresztszülők: özv. Bazsó Jánosné máv. felügyelő özvegye és Gáspárdy Pál teológus. — Deák Ferenc és neje, Mikulásik Mária, csömöri kedves előfizetőink nagy boldogsággal jelentik, hogy kilencéves házasságukat a Mindenható édes kis angyalkával áldotta meg, aki a szent keresztességben a Zsuzsanna Erzsébet nevet kapta. Keresztszülők: Mikulásik Lászlóné és Kemény Lajos Máv.-segéd-tiszt, Tárnok. — Kerekes András csendőrtiszt-helyettes és neje, makói kedves előfizetőink örömmel közlik, hogy házasságukat ismét fiúgyermekkel áldotta meg a Teremtő. Az újszülött a szent keresztességben az István András nevet kapta. Keresztszülők: Vízahány Imre és neje. — Ignatovics Árpád m. tisztviselő és neje, Dominák Sarolta, miskolci kedves előfizetőink, boldogan jelentik, hogy 4 évi házasságuk után kislányuk született, aki a szent keresztességben a Katalin Lilli Sarolta nevet kapta. Keresztszülők: Soós István és neje, Vékony Lilike. — Az újszülöttekre és kedves szülőikre az Ég áldását kérjük.

Vitéz Somogyváry Gyula

legújabb regénye: «A város, meg a sárkány» most hagyta el a sajtót. Somogyváry eddigi regényei: «Ne sárgulj, fűfa», «A Rajna ködbe vész», «Virágzik a mandulafa», «És mégis élünk!» stb. olyan előkelő helyet biztosítottak a kitűnő regényírónak a magyar irodalomban, hogy teljes joggal nevezhetjük ünnepnek új alkotása: «A város, meg a sárkány» megjelenését. Vitéz Somogyváry Gyula könyvének stílusa, izzó ma-

gyarsága, gondolatköltészete és a leírás művészetével párosult tartalmi érdekesség, minden Somogyváry-könyv kiemelkedő karakterisztikonja. Az új regény: «A város, meg a sárkány» már külső formájában is annyira izlées és disztigvált, hogy hozzávéve abszolút irodalmi értékét, bátran számolhatunk be a magyar irodalomnak új gyöngy-szemmel való gyarapodásáról. Oszintén, melegen ajánlhatjuk minden kedves olvasónknak «A város, meg a sárkány» című Somogyváry-regényt, amely minden könyvkereskedésben kapható.

Jelentem még,

hogy megérdemelt művészi elismerésben részesült a Rómában tanulmányúton levő és az Örök Városban dolgozó M. Matzon F. magyar szobrászművész. Budapest Székesfőváros ugyanis megvárdolta a Fővárosi Múzeum részére a Múcsarnok őszi látrlatán kiállított szoborportróját, amely Járventaus magyarbarát finn íróról készült. Reméljük, hogy a nagytehetségű fiatal művésznek Rómában is hasonló megérdemelt sikerei lesznek. — Csikszépvizi Dániel Kató író-nő és zeneszerző kitűnően sikerült szerzői estét rendezett a Pátria-Klub díszteremben Hajdú Anna, Hajdú Ilona, Utry Anna, Badics Gyula, Balogh István, Klamár Sándor énekművészek és Vérey-né Joly zongoraművész nő fellépésével. — A Győr-nádorvárosi Levente Egyesület regős-estjének műsorából ki kell emelnünk Pekáry Margit operabékesőn bravúrosan előadott magyar nótáit. A regős-est után kitűnően sikerült Levente-bál volt. — Megalakult a MOVE Budapesti Társadalmi Sport Egylet Női Ifjúsági Csoportja, amelynek célja állandóan erősíteni a magyar nő keresztény és szociális öntudatát. E célból előadásokat, vitáesteket, kirándulásokat, szociális gyűjtéseket rendez. Erdeklődni és jelentkezni lehet a MOVE székházában (VI., Podmaniczky-u. 45., III. 20.), minden hétfőn d. u. 7—8 között, Korompay Viola főtitkárnál, a Női Ifjúsági Csoport vezetőjénél.

IN MEMORIAM

Az őszinte részvét hangján jelentjük, hogy

özv. dr. Nemes Istvánné szül. nyéstei Nyeste Erzsébet

városi tanácsos és a 19-es hónap 25. ézred tart. századosának özvegye, ny. áll. el. isk. tanítónő, Kaposvározt visszatadta nemes lelkét Teremtőjének.

Özv. Austerlitz Péterné

77 éves korában Budapesten elhunyt.

békey Koós Klára női divatterme

Budapest, VIII. kerület,
Kisfaludy-köz 2, V. 2

Beírat a Corvin-mozgólóval szemben. Alj készítés P 8.—, blúz P 10.—, angolruha P 16.—, délutáni, vagy estélyi ruha P 18—20-tól. Komoly munka. A tisztí asszonyok kedvelt ruhaszalója.

Háztartás

Rovatvezető: ifj. székasi Sacelláry Györgyné

Sokat és sok mindenfélét lehet a „magyar” konyháról írni, de sajnos, kevés helyünk van ahhoz, hogy minden szempontból megtárgyalhassuk. Oldalakon keresztül lehetne és kellene magyarázni, hogy művészet-e a magyar konyha. Hát persze, hogy az! Még hozzá egy ősi kultúrájú nép kifinomodott művészetét! Es aránylag milyen kevesen tudják ezt! Es milyen sokan vannak, akik úgy tudják, hogy ami még rosszabb, meg vannak győződve arról, hogy a magyar konyha nem áll másból, mint paprikás zsírban úszó, méregerősen fűszerezett hagymás ételekből. Pedig az igazi magyar konyha sem nem túl zsíros, sem nem túl fűszerezett. Feltétlenül kellenek az ingsciklandó, zamatos fűszerek a jó magyar konyhához, de ép az a művészet, hogy e nagyszerű fűszereket hogyan és mikor alkalmazzuk. A régi nagyszonyok, akik főzjükkel a magyar konyhának világhírt szereztek, azok tudtak bűnni a fűszerekkel és aki jó magyar konyhát akar vezetni, az ma sem nélkülözheti a megfelelően használt fűszereket. De nem győzöm eléggé hangoztatni, hogy a sokféle és hozzáfértes nélkül készített diétás és a legtöbbször káros, soványítókarús ételek nem csak az egészségre károsak, hanem a magyar konyha jóhírének is árthatnak és ezenkívül tönkreteszik a vidékről felkerült leányok jó magyaros főzés tudását is. Sokszor hallom, hogy a fővárosi asszonyok panaszkodnak a háztartási alkalmazottakra, hogy nem értenek a főzéshez. A hibát legtöbbször abban látom, hogy a vidéki leány, aki édesanyjától megtanult izletesen főzni, feljön Pestre és itt már az első nap azt hallja, hogy „fiám, mi nem ismerjük a hagymát, a húst csak vízben szabad párolni, a zírt csak csapegetős üvegől szabad az ételre tenni és a főzelékeket csak sós vízben kifőzve eszi a nagyságos asszony” — és így tovább. Összekuszált és megrontott főzőtudásával itt szolgálg egy ideig és utána véletlenül olyan helyre kerül, ahol tudnak főzni, de szegény zavarba jön, mert már elfelejtette, amit otthon az édesanyjától tanult, a jó gulyás levest, amit pedig még lakodalmakkor is az édesanyja főzött, olyan nagyszerűen tudta készíteni.

Előre bocsátom, a jó magyar közmondást: — hogy: „akinek nem inge, ne vegye magára” — és kimondom őszintén, hogy ma — sajnos — ott tartunk, hogy igen sok asszony nem tud főzni, és nem tudja irányítani, tanítani háztartási alkalmazottját sem. Nagyon becsülendő, ha valaki szép buffé-asztalt tud készíteni és telerakja remek aszpikus lepke-költeményekkel, rák- és kaviársodákkal, tornyokat süt cukorkából, stb., de vajjon hány fiatal házass engedheti meg magának azt, hogy amikor a férj fáradtan és éhesen érkezik haza: francia salátás tojás-költemények kerüljenek az asztalra? De hogy fogalma se legyen a fiatal asszonyok arról, mikép kell tészta gyúrni és milyen fán terem a jó gulyás, meg pörkölt, nem is beszélve a kitűnő káposzta-tökfőzelékről, meg egy jól süttött disznókarajról, az már nagy hiba és sürgetően jóvá kell tenni. Ezzel csak azt aka-

rom mondani, hogy először az alapismélet, a jó magyar ételek elkészítését tanuljuk meg, azután jöhet a különlegesség. Bevallom, hogy csak egyszerű magyar háziasszonyok tartom magam, aki boldog vagyok, ha a jó magyar ételek elkészítését megtanulhatom, de soha nem ambicionálom, hogy „teás készletet”, vagy „fűrlyázó pasztort” készítsék vajás tésztaiból.

Nemrégem egyik híres szakácsunkkal beszélgettem egy barátom jelenlétében. Barátom dicsérte a szakács remekeit és azt mondta neki, hogy „jó a maga feleségének, aki ha valami finomat akar enni, csak megkéri magát és azt maga ott-hon el is készíti neki”. Erre a szakács azt felelte: „tévedés, megfordítva van. En kérem meg őt, hogy készítsen egy jó székel gulyást és burgonyás barackgombócot, mert olyat, amelyet ő készít, én képtelen vagyok csinálni”. Ez a helyes. A jó magyar konyha maradjon az asszonyok dicsősége.

Ételreceptek

Parmezános sonkásfánk. Rendes farsangi sós fánktészta készítenk, de kissé keményebbre hagyjuk, mert a hozzáadandó burgonya ugyanis lágyítja. A tésztahoz vett lisztmennyiség egyharmadának megfelelően főtt, szitán áttört burgonyát veszünk még hozzá és igen jól kidolgozva kelni hagyjuk. Ha megkelt, rendes fánkokat szúrunk ki belőle és két fánkot egymásra téve megtöltjük darált, főtt magyar sonkával. A nyújtódeszkán kicsit még kelni hagyjuk és ugyanúgy, mint a farsangi fánkot, kütjük. Minden fánkot reszelt parmezánnal megszórva tálalunk.

Hölgyeim! Le a kötötűvel!

Itt a XX-ik század szenzációja, a szab. „Rapid” kézi kötkészlet. Munkája kézimunka. Minden kötési minta köthető. Néhány óra alatt köthet magának pullovert, blúzt, vagy ruhát. Kezelése egyszerű. **Ára P 35.—** Kérje 13. ismertetőt. **Árulorgalmi KHL. IV., Sütő-utca 2. felelelet 3.**

Töltött kelkáposzta. 3 szép fej kelkáposztát kevés köményes sós vízben puhára főzök. Ha megfőtt, szitára rakom, hogy jól lecsurogjon a víz róla, azután szétszedem leveleire és a következő töltelékkel töltöm meg: 60 dkg disznó- vagy borjúhúst megdarálva, egy tejből áztatott, kicsavart vízeszemlével és 1 egész tojással, megszóva, jól összedolgozzuk. A töltelékkel megtöltöm a kelkáposztaleveleket, összesodrom, mint a töltöttkáposztát szoktuk. Tűzálló tábla rakom és 4 deci tejjel leöntve, a sütőben ¼ óráig sütöm.

Borjúmáj szalonnával pékelve. A borjúmájat szárazra letörölve és nem megszóva szalonnával bőven megspékkeljük. Karikára vágott hagymát bő zsírban világos sárgára megpirtunk, ráhelyezük a májat és fedő alatt lassan sütjük. Ha megsült, felszeleljük, megsózzuk, rászűrjük a hagymás zsírt és áttört burgonyát adunk mellé.

Minden időben használjon

KERPEL
kézfimotót!

A kezét 3 nap alatt bársonysimává és hófehérré teszi.

1 üveg áro

P 1.40

KERPEL PATIKA

Budapest, V., Szent István-krf. 28

Borjúkötlet kaprimártással. ½ kiló, vékonyan szeletelt borjúkötleteket lisztben megforgatva egy nagyobb serpenyőben forró zsírban, vagy vajban lassan megsütünk. Míg a hús sül, a következő mártást készítenk el: 30 dkg gombát kevés vágott zöldségtremellemmel, törött borssal vajban párolunk. 1 tojás sárgáját 1 deci tejjel jól elkeverünk és a gombára öntjük, tetszés szerinti kaprit apróra összevágva hozzáadunk, az egészet jól elkeverve a megsült hússal töltjük, félforraljuk és forrón tálaljuk.

Csikóshús. 1 kiló disznóhúst megmosunk, azután apró darabokra feldaraboljuk, adunk hozzá finomra vágott vöröshagymát, kevés zsírt, kellő mennyiségű sőt és pirospaprikát. Az egészet tűzre tesszük és puhára pároljuk. Tálalás előtt 3 deci tejjel öntünk rá, amibe 1 evőkanál lisztet keverünk, a puha hússal öntjük, egyet forraljuk és tálaljuk.

Kirántott sonkás szeletek. 40 dkg főtt, sovány sonkát kétszer átdarálva, 1 kis vajskifilt tejből áztatva, kinyomva, ledarálva, 2 tojás sárgáját, 1 evőkanál tejfelt, 1 egész tojást, kevés sőt, kis darabka vajjal jól összedolgozzuk. A masszából kezünkkel szeletformákat alakítunk, bepanirozzuk s forró zsírban világos színűre kirántjuk. Tálaláskor köralakkban helyezzük tálra, a tál közepére burgonyapürét tegyünk.

Tejfeles rostélyos. 5—6 rostélyost elkészítenk a következőképp: a rostélyosokat kiverjük, megsózzuk, kevés hagymás zsírban pirospaprikával, mindig kevés húslével, vagy vízzel puhára pároljuk. Ha megpuhultak, 3 deci jó tejjel öntünk rá, 1 evőkanál lisztel meghintve és tovább főzzük. Ha teljesen puha a rostélyos, egy másik lábasba kiemeljük, a levét rászűrjük, egyet forraljuk és tálaljuk.

Gesztenyével töltött pulyka. A jól megmosott, tiszta pulykát ruhával szárazra töröljük és a következő töltelékkel töltjük meg: ¼ kiló megtisztított gesztenyét tejből puhára főzzük. Ha megfőtt, áttörjük szitán, ¼ kiló darált borjúcombba, 2 tejből áztatott zsemlyével, 3 egész tojással, 2 deci tejjel jól elkeverjük. Aki szereti a gomba ízt, az 5 dkg gombát megpárol és a keverékhez adja, ízlés szerinti sóval és törött borssal együtt. Ha a

Beretvás pasztilla fejfájás ellen

ÉTREND

1939. március 1-től 1939 március 10-ig

SZERDA	
1	EBÉD: sárgaborsóleves, lecsós rostélyos, kőményes burgonya, vánkossésleves. VACSORA: bundástojás paradicsommártással, naranessáta.
Rk. Alb. pk. K. Pr. t. Albin	
CSÜTÖRTÖK	
2	EBÉD: zöldségleves, ludaskása, mákosrét. VACSORA: rakottburgonya, déről teszta, alma.
Rk. Simple Prot. Luiza	
PÉNTEK	
3	EBÉD: paradicsomleves, ráponty veseült burgonyával, túróspal:esin. VACSORA: 1-a, keménytojás muszárral és szardellás vaskenyér, mandarin.
Rk. Kunigunda Pr. Kornélia	
SZOMBAT	
4	EBÉD: burgonyaleves, citromos kávé, tenesezőlelek, sajt smetét. VACSORA: rántott borjával, burgonyapüré, bejüt.
Rk. Kázmér Pr. Kázmér	
VASARNAP	
5	EBÉD: karfiollevés, túziedelt borjúdó, vegyes kőrítés, majonéz burgonyasaláta, g szeny 1 keres tejszínhabbal. VACSORA: párizsi ecettel, olajjal, sajt, birsalmasajt dőval.
Rk. A2 Remin Pr. A2 Adorján	
HÉTFŐ	
6	EBÉD: gombaleves, borjúpörkölt, tojásos galuska, madártej. VACSORA: paprikásburgonya virslivel, naranes.
Rk. Perpétua Pr. G. t. b	
KEDD	
7	EBÉD: húsleves csigatészával, főtt marhahús tormamártással pirított burgonya, rizslapény. VACSORA: burgonyalángos, tepertő, alma.
Rk. A. Sz. Tam. Pr. Tamás	
SZERDA	
8	EBÉD: zöldbableves, darált húspogácsák, paradicsomos burgonyafőzelék, 1-kvárosbukta. VACSORA: rántott párizsi, délről főzelék, gyümölcs.
Rk. István Ján. Pr. Zoltán	
CSÜTÖRTÖK	
9	EBÉD: áttört bableves, sodort marhafelső, tarhonya, cékla, diós-escó. VACSORA: pirított máj, burgonya, párolt szilva.
Rk. Franciska Prot. Franciska	
PÉNTEK	
10	EBÉD: savanyú tojásleves, túrócsusza. VACSORA: paraj túkrőtojással párolt alma és szilva.
Rk. 40 vértanu Pr. Olimpia	

pulykát megtöltöttük, füstölt szalonnadarabokkal megtűzdeljük, a sütőpére helyezzük és bőven forró zsírral leöntve 3 óráig sütjük.

Sonkás borjúszület. Nagyon vékony borjúszületeket vágnak és a kés hátával jól ellapítjuk, két egyforma nagyságú borjúszület közé egy ugyanakkora sonkaszelet teszünk, a két szelét fogvájával összehajtogatjuk és forró zsírba hirtelen kisütjük. Spenóttal tálaljuk.

Töltött felső kolbászok. Vékony felsőszületeket jól kiverünk. 1 kiló felsőhöz

¼ kiló sonkát, 14 dkg szalonnát és 10 dkg párolt gombát kétszer ledarálunk. A vékony húszeleteket bekenjük a ledarált sonkakeverékkel, összesodorjuk és összetűzzük fogvájával. Lábasba rakjuk az összesodrott húscolbászkat, forró zsírt és kevés vizet öntünk rá és fedő alatt puhára pároljuk. Tejfelt is önthetünk rá 2 decit és kevés pirospaprikát. Rizzsel tálaljuk.

Gombamártás. 8 nagy darab gombát megtisztítunk és apróra felvágjuk, 6 dkg zsírban tisztított, reszelt hagymát rózsaszínre párolunk, 1 kékhegynyi pirospaprikát, apróra vágott petrezselyem zöldjét adunk bele és beletesszük a gombát. Ha a gomba már jól át párolódott, kevés vizet feleresztjük, 2 deci víz tejfelben 2 kis kanálnal lisztet elhabarunk és a gombára öntve, jól elkeverve felforralljuk. Tetszés szerinti hús mellé adjuk fel.

Halikraleves. Tetszés szerinti halikrát egy darab halszelettel, születekre vágott sárgaréppával és petrezselyem gyökérrel, pár babérlevéllel felteszünk főni annyi meg sózott vízzel, hogy mindezt jól ellepje. Kevés hagymával vékony rántást készítenk és feleresztjük a levesvel. A levestálban 2 tojás sárgáját jó tejfellet elkeverünk, kevés citromlevet öntünk hozzá és rátöltjük a hallevet. Kockára vágott pirított zsemlyét adunk mellé.

Savanyú tojásleves. Bő, világos rántást készítenk. Annyi vízzel eresztjük fel, amennyi levesre van szükségünk. Kevés ecettel, 1—2 babérlevéllel, sóval és reszelt citromhéjjal ízesítjük. Tálalás előtt óvatosan egész tojásokat ütünk bele úgy, hogy a fehérje és sárgája együtt maradjon és keményre főzzük. Tálalás előtt, tetszés szerinti tejfelt öntünk hozzá. Aki hagymásan szereti, az a rántásba hagymát, kevés pirospaprikát tegyen és úgy cressze fel. Egy-két kockacukrot is adhat bele.

Koszorúfüge kompót. A legolcsóbb koszorúfüget vesszük forró vízben jól megmoszuk és feltesszük annyi vízben, hogy ellepje, tetszés szerint édesítjük és addig főzzük, míg a fügék egész puhák és megduzzadnak. Éhgyomorra nagyon egészséges orvosság.

Töltött hús, hidegen, teához. ½ kg borjú húst, ½ kg sertéshúst csonttól, fagyútól, inaktól megtisztítunk, megdarálunk egy tejből áztatott zsemlyével együtt. Adjunk hozzá 2 egész tojást, 1 citrom levét és héját beleeresztve, só és bors ízlés szerint és gyúrjuk jól össze. Ezalatt a következő töltelékét készítsük el: 4 tojást keményre főzünk és hosszában kettévágjuk. Főtt füstölt nyelvet, uborkát, sonkát, szalonnát vágunk ujnyi hosszú és vékony születekre. Az összegyűrt húst oszszuk három részre és egy vízbe mártott és kicsavart ruhára egy részt belőle lapítsunk el hosszukát, keskeny formára, azután rakjunk rá a felvágott nyelvből, sonkából, uborkából, szalonnából és fele tojásból egy sort, azután ismét egy réteg húst, erre megint egy sor töltelékét vegyesen és borítsuk be a harmadik rész hússal. Varrjuk össze a ruhát jó szorosan, tegyük főni bő vízbe, amelyet úgy sózzunk meg, hogy érezzen rajta, adjunk bele 3 szál sárgaréppát, 2 petrezselyemgyökert, 1 fej vöröshagymát felszeletelve és annyi ecetet, hogy gyöngén savanyú legyen. Ebben a lében főzzük 2 óráig. Akkor vegyük le a tűzről és előbb kis ideig a levében, később kivéve hűtsük ki teljesen. Csak tálalás előtt vágjuk fel és aszpikkal diszitsük. Tartármártást is lehet mellé adni. *Kertész Béláné*

Földesné «Junó» Kosmetikai Intézete, IV, Károly király-út 24. Tel.: 389—159. Az összes szépségárbók vélegles megszűntetése. Vélegles szőrtelenítés. Biztos hatású szépségzőszerek. Vidékieknek postai szerküldés. Díjtalan tanácsadás levél útján is.

Tészta-és italreceptek

Finom túrósgombóc. 10 dkg vaj, 1 deci tejfel, 3 egész tojás, 1 kávéskanál cukor, kevés só, 10 dkg liszt, 20 dkg passzirozott túró, 2—3 kiskanál morzsa, az egészét ha elkavartuk, 10—15 percig pihenni hagyjuk, gombócot formálunk, befozújuk, ha felforr, kivesszük, olvasztott vajjal leöntjük. *Kertész Béláné*

P-skóta kuglóf. 18 dkg cukrot, 6 tojás sárgáját, 10 dkg mazsolát, kevés citromhéjat, 5 dkg lisztet, 7 dkg burgonyalisztet, 6 tojás habját, mazsolával hintet, vajozott formában megsütjük. *Kertész Béláné*

Gesztenyetorta. 15 dkg cukrot, 4 tojás sárgáját elkeverünk jó habosra, 20 dkg gesztenyét passzirozva, 7 dkg pirított mogyorót darálva és a négy tojás habját adjuk bele. *Kertész Béláné*

Sachertorta. 20 dkg vajot 10 tojás sárgájával jól elkavarunk 20 dkg cukorral és hozzáadunk 20 dkg csokoládét, 10 dkg lisztet és a 10 tojás habját. Ha megsült és kihült, kettévágjuk, csokoládékrémrel töltjük és csokoládémázal bevonjuk. *Kertész Béláné*

Csokoládés kuglóf. Kuglóftésztát készítenk, ki-ki a saját receptje szerint. A kuglóftésztát lisztes deszkára téve ujnyi vastagsáúra kinyújtjuk, nagy kockaalakúra, 2 szelet reszelt csokoládét hintünk rá, kevés mazsolát és apróra vágott mandulát, összesodorjuk, mint egy széles rétest, azután koszorú alakúra összehajtogatjuk a két végét, egymásra nyomkodva, hogy ki ne hulljon a töltelék. Vajjal kikent és lisztezett formába helyezzük és meleg helyen, jól letakarva kelesztjük. Ha megkelt, meleg sütőben 1 óráig sütjük. Ha megsült, kiborítjuk tálra és behintjük vaníliás cukorral.

Kávékrém. 5 tojás sárgáját 5 evőkanál cukorral, 3 evőkanál erős feketekávéval, 2 tábla oldott zselatinnal a tűzőn sűrűre főzünk. Ha kihült, ¼ liter kemény tejszínhabot keverünk közé. Formába öntve jégre állítjuk.

Narancskrém. 50 dkg porcukrot, 4 narancs és 2 citrom levélét jól kikeverünk, 1 liter kemény tejszínhabot és 8 tábla zselatint, amit előzőleg felolvasztunk, keverünk hozzá. Olajjal kikent formába öntve, jég közé tesszük. Piskólatésztát vagy kész gyerekpiskótát adunk mellé.

Burgonyás tepertős pogácsa. ½ kiló lisztet, 35 dkg darált tepertőt, 2 dkg tejből áztatott élesztőt, 1 egész tojást, sót és 1 evőkanál tejfelt jól összedolgozunk deszkán. Kétszer-háromszor hajtogatjuk, ujnyi vastagsáúra kisodorjuk és nem túl

CADEAU
CSOKOLÁDE-
GYAR R.-T.
KÉSZÍTMÉNYEI
A LEGJOBBAKI
BUDAPEST, VI, IZABELLA-UTCA 88

Hölgyek jelszava:

Ideális bevásárlási helyünk

KLEIN ANTAL

DIVATHÁZA Király-utca 49.

nagy pogácsákat szaggatunk belőle. Meleg sütőben szép pirosra sütjük.

Narancskocsonya. 25 dkg cukorral 4 nagy narancsnak a külső sárga héját ledörzsöljük, azután ½ liter vízben a cukrot, a 4 narancsnak a levét, 1 citromnak a levét és 4 tábla zselatint felforraltunk, szitán át-szűrjük és tetszésszerű formában megfagyasztjuk.

Rumos szeletek. 4 dkg vajból, 3 tojás sárgájából, 2 evőkanál rumból, 12 deka lisztből s 6 dkg cukorból lisztát gyúrunk, jól kidolgozzuk s ujnyi vastagra nyújtva hosszúkás szeleteket vágunk belőle, ezeket tojással megkenjük s darabos cukorral vegyített zsemlyemorzszával beszórvva megsütjük.

Sajtos rudasok. 5 evőkanál olvasztott vaj, 6 evőkanál reszelt sajt, 12 evőkanál liszt, ½ evőkanál víz, ½ kávéskanál só és ugyanannyi fehér törött hors, ezekből sítát gyúrunk. Azután ujnyi vastagságú rudakat vágunk belőle, kömény-maggal megszórjuk és tepsibe helyeztett fehér papíron szép sárgára sütjük.

Uzi'arekedés

károsar: befolyásolja a szervezete munkáját. Jó szer, mely megbizhatóan hat és jó ízű, a DARMOL hashajtó.

DARMOL

Debreceni túrós pogácsa. 50 dkg lisztet, 50 dkg szitán áttört lehéntúró, 25 dkg zsírt, 1 egész tojást annyi tejfelletl össze-gyúrunk, hogy pogácsakeményűgű tésztát kapjunk. Kissé megsózzuk és szaggatással kiszaggatjuk. Tetejét tojássárgájával kenjük meg és jó meleg sütőben szép pirosra sütjük.

Sósrudak. 30 dkg lisztet, 10 dkg vajat, 1 vizespohár tejet (langyos) és 1 dkg élesztőt összegyúrunk, vékony rudakat sodrunk, tojásfehérjével megkenjük és jó sós köménnyel megszórjuk. Langyos sütőben megsütjük.

Kukoricamálé. 15 dkg vajat, 3 kanál cukrot habosra keverünk, beleadunk 5 tojás sárgáját, 5 kanál tejfelt és ½ liter tejet és annyi kukoricalisztet, hogy fánkeményűgű tésztát legyen, akkor 5 tojás fehérjét kemény habbá verjük, gyengén hozzákeverjük és vajjal bekenet lemezre vagy sütőpléhbe ujnyi vastagságúra öntve megsütjük.

Manhattan-koktél. Koktélos poharakban 2 kávéskanál étjeget, 1 kávéskanál cukor-szörpöt, 4 kávéskanál whiskyt, 4 kávéskanál ürmöst, 2 csepp angyaszturát, 3 csepp curacot, 3 csepp abszintet és kis darabka citromhéjat teszünk.

Narancsvénes. 50 dkg cukrot 1 liter víz-zel megfőzünk, 7 deci fehérhört, egy kis üveg rumot, ¾ liter forró teát adunk hozzá és 3 narancs levét. Meleg gőz fölött tartjuk és így forrón adjuk fel. Keves vaniliát is főzhetünk bele.

Narancslikőr. 8 kisebb, jól letisztított narancs héját egy hétig bőszejű üvegben áztatunk 1 liter 96%-os tiszta alkoholban. Egy hét elteltével ½ liter nyerstejet öntünk hozzá és kevés vaniliát dobunk bele. Ezt megint egy hétig állni hagyjuk. 75 dkg cukorból 1 liter vízzel sűrű szirupot készítenk, kihűtjük, hozzáöltjük a narancskeverékhez és megint egy hétig pihentetjük. Egy hét után felkeverjük és szűrőruhán, vagy papíron üvegekbe töltjük. Jól bedugaszoljuk és hideg helyen tartjuk. Sokáig eláll.

Tanácsot kérnek

A budai Szeretotthon könyvtárosa azzal a kérésrel fordul lapunk mélyen tisztelt olvasóhoz, hogy a Szeretotthon könyvtárát ajándékozzák meg feleslegessé vált könyveikkel, folyóirataikkal, hogy a Szeretotthon szegény, nincstelen lakóival az olvasás élvezete elfelejtse szomorú sorsuk miatti töprengésüket. Szíves adományaitak címére kéri küldeni: Mihályfalvy István, a Szeretotthon könyvtárosa, Budapest, II., Széna-ter 3.

Kedves olvasótársnőim szíves tanácsát kérem, hogyan lehet tisztítani aranyozott képrámát. Szíves tanácsukat bármikor hasonló szíveséggel viszonozom. Leveleket „Új asszony” jelgére kiadóba kérek.

Budapesti előfizetőtársnőim közül ki volna hajlandó lakásából átengedni részemre egy szobát a közeli időben cserébe. Szívesen látám ugyanannyi időre a nyáron fonyódi komfortos, egészséges, verandás, szép berendezett villámban, amely állomástól, strandtól, erdőből ötpernyire van. Esztelg étkezéssel is. Leveleket „Balaton” jelgére kiadóba kérek.

Kedves olvasótársnőimet kérem, szíveskedjenek Bécsben egy környékén egy olyan r. kat. úricsaladót ajánlani, ahol hasonló korú leány van, aki a nyári hónapokban cserébe, vagy fizetővendégként elfogadna. Szíves választ „20 éves” jelgére kiadóba kérek.

ÜZENETEK

Útmutató csillagom. Csillagok útját kutató leike nehezen igazodik el a megpróbáltatások gorombaságaival kövezett földi úton és sokszor megsebzti a szívét, míg célját eléri. Tudom, hogy ez most a legkomolyabb problémája, mert az életünkben minden „komoly”, amit komolyan tartunk. Es én, aki nem csak a szavakból olvasok, hanem a sorok között is, talán szerénytelenség nélkül mondhatom, hogy nem tévedek a diagnózisban, amit talán éppen azért nem ismert fel, mert benne él, túl közelről látja a dolgokat. Az Ön aggodalmaskodásai, kétélyei olyasvalakie, aki gondolkodásban magasan fölötte áll a mai intelligens leányok legjobbjai fölött is. A válasz nem az, amit vár, amit egy szerelmes leány szíve óhajt. Nem, mert nem engedhetem, hogy gúnytárgyul szolgáljon egy lelketlen asszonynak és játékszerűl egy még lelketlenebb, akaratnélküli férfinak, akit az az asszony bábuként rángat. Ön első sorban önmagának tartozik felelősséggel, mert senki másnak nem tehetne szemre-

Meghülesés betegségeknel,

rheumatikus és köszvényes fájdalmaknál, idegfájdalmaknál, fejfájásnál, valamint ízületi és tagfájdalmaknál gyorsan és biztosan hatnak a Togonal-tabletták. Orvosok ezrei ajánlják, tehát Ön is bizalommal vásárolhatja. Tegyen még ma egy kísérletet. Kérje kifejezetten a kiváló hatású Togonal-t. Teljesen ártalmatlan. Minden gyógyszerárban. P 1.60.

hányását, ha valami olyasmi történe. amiért valakit felelősség terhelne. Meghökentett levelek az a részlete, ahol az asszonnyal lefojtot beszélgetést leirta. És mindebből világos, hogy az a kétségbeesett erőfeszítés, hogy büvköréből meneküljön, számalmasan gyöngé. De mégis a maga gyöngesége, a maga erőllensége az a legyöngyöztetetlen csodálatos erő, amely előtt kénytelenek voltak mindkettlen meghunyászkodni. Ön nem az „emberekben” csalódott, csak két jellemetlen emberben, akik közül az egyik minősíthetetlenül komisz játékokat játszott az érzésével. Természetesen mindenkinek fájdalmat okozna, ha hasonló családás érné, de a felszabadult indulatokot le kell csendesíteni, mert nem élhet ebben a feszült, nyomorúságos lelkiállapotban. Legnagyobb baj, hogy túlságosan egyedül van, többet foglalkozik önmagával, mint amennyit ebben a lelkiállapotban szabad volna. Nyomott, búskomor hangulata ennek az önmagangolító állapotnak a következménye. Tudom, éppen a szívünk akadályoz meg, hogy egyetlen gesztussal lerázzuk magunkról ezt a terhet. Hányszor számunk el magukat valami nagy elhatározásra de a kivétellet kélselkedünk, félünk a végleges döntéstől, félünk a saját magunkkal szemben alkalmazandó szigortól. Pedig ennek meg kell történni. A szomorúság lethargikus állapotában való vesztésgés káros a lélekre és káros a testre egyaránt. Ma még nem kérhetek mást Öntől, csak annyit, hogy erőltesse arcára a mosolyt, mert nem szabad, hogy a szomorúság ledöntse. Egzetlen erősség: a mindent megsejítő vídamság. Az amerikai ember mosolyogva intézi el minden dolgot, legnagyobb problémáit, mert jól tudja, hogy a mosoly az egyetlen legyöngyöztetetlen fegyver a világban. Ha mosolygó, vídám szemmel nézünk szembe haragos ellenfélünkkel, bizonyos, hogy pillanatok alatt lefegyverezük. Próbálja ki, ennek az ártatlan fegyvernek a hatalmát, hogy nyugodtabb hónapok következzenek életében a szomorú tegnapok után. A lelki betegségek között legveszedelmesebb a tehetetlenségbe süllyedés állapot, mert ezzel kiszolgáltatja magát idegen akaratnak és a sirtákoszón, panaszokozáson kívül nem képes segíteni magát. Ebből az állapotból kell kiszakítani magát, mert az életünk olvan és olyanná lesz, amilyenné lenkünk alakítja. Vidám és megelégedett, ha ezt az érzést erősítjük magunkban, de elesett és szomorú, ha nem tudunk felmelegedni és tengődésre kárhoztatjuk magunkat. A lélek a mi nagy mesterünk, fogadjuk meg tanácsait: küzdjünk mosolyogva. Friss életre pezsdül a kedvünk és tudunk remélni, tudunk hinni a boldogságban, amiről már azt hittük, hogy végleg cserbenhagyott. Szeretettel köszönti Szerk.

Dán Testvérek IV, Váci-utca 6 (s a r o k) **bundák**

Pattanások, szepők s az arc egyéb tisztál-
tásai ellen használjon

**LILI CRÉMET
SZAPPANT
PUDERT**

Kapható mindenütt
Készíti KORÁNYI gyógyszerár,
Budapest, VIII., Népszínház-utca 22

Szeretnék boldog lenni. Úgy, ahogy Ön rendezte be életét, már e éve eljegyezte magát a boldogtalansággal. A férfiak sem szívügyünk, sem becsületbeli ügyüknek nem tekintik szerelmi kalandjaikat és a szerelmi kétfősben a szenvedő fél mindig a nő. Hovatovább múlnak az évek, múlásokkal mindjobban távolodik, mind messzebb tűnik házasságuk. A szerelem, ha eléri a legmagasabb fokot, azontúl lefelé zuhan és végül is szétfoszlik a mámor s helyét a szeretet foglalja el. De kérdés, hogy az Önök szeretetében van-e annyi erő, hogy az oltár elé térdelessen a férfit. Félek, az őt kifogásai igazában megváltozott érzését fedik s amikor szülői ellenzésével érvel, tulajdonképpen a saját szándékát leplezi, a saját akaratát adja tudtára. Így készíti elő lassan a szakadást. Tehát akár megkérdezi, akár nem, az elháríthatatlan valóság bekövetkezik. Gyérülő látogatásaiól erre lehet következtetni. Lehet, hogy viszonyuk még hosszabb ideig is eltart a jelenlegi stádiumban, de nem kétséges, hogy azonnal összeomlik, ha sürgőleg lép fel és követeli a házasság megkötését. Az összemondás rendszerint akkor következik be, amikor az álom szétfoszlik és az álmodat magához tér. És még sem tanácsolhatok mást, minthogy szembe kell nézni a bekövetkező legrosszabb eseménnyel is, mert elérkeztek ahhoz a kritikus ponthoz, amely további halasztást nem tűr és az illetőnek akár tetszik, akár nem, válaszolnia kell, mi a terve a jövőjükre vonatkozólag. Válaszolnia kell „igen”-nel, vagy „nem”-mel, hogy tisztán lásson, megbízhata-e továbbra is benne. Nem követeli tőle, hogy azonnal menjen önnel a templomba, hanem azt kéri, jelölje meg házasságkötésük időpontját, amely körülmények szerint lehet egy félév, vagy egy év múlva, amit Ön annál is inkább elfogad, mert lelke felszabadul a bizonytalanság kínzó érzése alól. Ön azt kérdezi, hogy mihez tartsa magát? Nehéz kérdés erre válaszolni, mert éppen a sok huzavona után nem tudhatjuk, megbízhata-e benne. Ha feltételezzük, hogy csak játék volt a férfi részéről, nem értjük, hogy Ön nem vette előbb észre azt a kegyetlen szerepet, amit magának szánt. Azt kell hinnünk, hogy Ön teljesen akarat nélküli báb, aki könnyeivel küzd, aheylett, hogy visszanyerné akaratát és önzerttel nézne a szemébe még a történetek után is. Ne értsen félre, nem azt gondolom az önértékre való utalással, hogy sanguinikus kitzéssel támadjon, hanem csak azt, hogy vannak férfiak, akik a nyafka nő helyett szívesebben látják maguk mellett az egyenlő értékű, önértékes nőt, aki tisztultabb okosságal, de éppen ezért érzékenyebb lelkiismerettel harcol egyenlő érdekért. A maga lelkiháztartásában mindenki többé kevésbé igyekszik rendet teremteni s főként akkor látja ezt

szükségesnek, ha aggályai merülnek fel, hogy a rendteremtésben éppen az akadályozza meg, aki az érzések csodaszertű vágyának szárnyain messi röpítette s az önféledt lelki metamorfozis izgézetében boldogan feledkezett meg a hétköznapi törvényszerűségeiről. De a szerelem hipnózis megszabad, ez alól senki sem kivétel. Hivatkozunk kellett az ön női büszkeségére, amiből Ön ebben a keserve játékban megleledkezett. De úgy vélik, hogy hasznára lehetünk. Szív. köszöntéssel.

Remény-vetések. Nagyon köszönöm üdvözlő sorait. Mindenekelőtt gratulálom verseihez! Örülök, hogy a vers megjelenésével nem várt meglepetést szerezhettem. A kiválasztásnál soha sem a személy, hanem az írói kvalitás a mérvadó. Célunk a tehetséges fiatal frögnerációt szőhöz juttatni. Költeményei renkívül finomak, gondolatai meglepően egyének, újszerűek. Többi meglepetéseket tartogattunk részére. Szív. üdv.

Fiatal tanítópár. A törekvő, szorgalmas emberek jutalma az a pillanat, amikor a saját kerestükből felépítik a maguk tervezte családházát, amelynek minden tégláját takarékosságuknak köszönhetik. Milyen édes boldogság az, amikor elérkezik a beköltözés izgalmas pillanata. A nagyot tiszta szobákban elrendezik a fülte szállított bútordarabokat, a sajátkezűleg készített szőnyegeket, kézimunkával díszített terítőket. A konyha fényesen ragyog, mint egy kis laboratórium és a háziasszony az öröm gyémántosságát könnycseppjével a szemében fardhatatlan lelkesedéssel sajátkezőleg készíti a megéheztet kis család ebédjét. És az asztalhoz ülve, összekulcsolják kezeiket, ajkuk hálafohászt rebeg a Mindenható nagy jóságáért s azután vidáman, megelégedetten újabb tervezések között jelölük ki a helyét az ültetendő gyümölcsfáknak, mert egy talpa-atnyi helvet sem hagynak kopárán. A tornácra készek a zöldre festett virágosládák, várják, hogy megtöltsék az élet földjével, melybe elültetik a gyönyörű virágú petuniákat, verbenákat, az illatos rezedát, violát, hogy a szép kis lakás megteljen a virágok illatával. A ház előtti tér a rózsafáké, övéké az elsőség. Közéjük lehet ültetni illatos vaniliát, muskátli, petuniát, hogy egész késő őszig virul, színpompás legyen a háztáj ahonnan senki sem kívánczik el. És még jut hely a dahliaáknak, az őszirózsáknak, az égő vöröcs száviaáknak, a tarka zineáknak, a floxnak, harangvirágoknak, szegfűnek, lilimoknak, iriseknek is. És a virágok mellett zöldségfélékkel telik meg a kert, hogy a terményből jusson a következő termésig. A többi hely a gyümölcsfáké. Tíz-tizenkét darab fa néhány év múlva szintén ellátja a családot izes gyümöccsel. Felsorolhatatlan sok öröm vár még Nagyságos Asszonyokra a saját házukban, amelynek igazi értékét már akkor felismerték, amikor hat évvel ezelőt az első tíz penzöt erre a célra felretelték. Szívől kívánjuk, hogy mostani boldogságuk soha meg ne fakuljon, új örömök pompázzanak mellettük. Szív. üdv.

D. Andrásné. Levélben válaszolunk, mert kérdése olyan természetű, hogy e rovat keretében nem adhatunk választ. Kérjük értesítését, hogy a levelet milyen címre küldjük. Szív. üdv. Szerk.

Reverte. Kívánságait teljesítettük. Jókívánságait köszönjük és szívől viszonzozzuk. Szív. üdv. Szerk.

Viola. A gladiolák gumóit április és május hónapokban szabadba, trágyázott helyre ültetjük el, egymástól 10 cm távolságra, jó napos helyre. Előrehajlatni nem szükséges, mert az ültetéstől számított két hét múlva kihajt és gyorsan fejlődik. Rendesen öntözzük és a jófajta gumókból július elején gyönyörű virágokat kapunk. A gumókat októberben, amikor a levele elszáradt, kiszedjük és tölpre száraz helyre eltesszük. A sarj-hagymákat leválasztjuk az anyagumóról és tavasszal korán cserépbé kiültetjük.

Erzsébet asszony. Kedves huga részére a legszíntebben ajánljuk, hogy kapcsolódjon be a MOVE Budapesti Társadalmi Sport Egylet Női Ifjúsági Csoportjába, ahol őrös idejét kellemesen, hasznosan töltheti el. Gondoskodnak a tagok szórakoztatásáról s e célból rendeznek előadásokat, vaitestéket, kirándulásokat és szociális megheszéléseket. Torna- és céllövő szakosztály áll a MOVE tagok rendelkezésére, az egyesület székházában: VI., Podmaniczky-u. 45. sz. alatti. Az oktatást szakképzett vezetők végzik. Minden magyar leányt szeretettel várunk. Érdeklődni és jelentkezni lehet minden hétfőn délután 7-8 óra közötti időben Korompay Viola főtitkárnál, a Női Ifjúsági Csoport vezetőjénél. Szív. üdv. Szerk.

Dr. M. E.-né. Szeretettel köszöntjük lapunk előfizetői táborában. Boldogok vagyunk, hogy pár heti pauza után visszatért hozzánk. Köszönjük, hogy megírta, mennyire hiányzott lapunk és most, amikor visszamenőleg megkapta az eddigi példányokat, úgy érezte, mintha legkedvesebb hozzátartozójától kapott volna hosszú levelet. Hálás szívvel és őszinte boldog érzéssel osztunk Nagyságos Asszonyommal a találkozás reánk nézve is ünnepi örömeiben. Köszönjük a lapunk utáni vagyakozását, a munkánkat értékelő drága jóságát. Hálás szívvel. Szerk.

Próbálkozó. Kedves kislány, ha én volnék az önképzőkör elnöke, én is nagyon megdicsérem költeményéért, de egy irodalmi lap színvonalát fölülte áll az önképzőkör hivatásán, ahol szárnyaikat próbálgatják és tehetségeket, tudásukat csiszolgatják. Még egészen gyerek, nem is számítható a fiatalok közé. A bátorsága is dicséretes érdemel és én mindenkor szívesen foglalkozom a fiatalok munkájával. Talán két-három év után komolyabb formában kialakul tehetsége. Ne veszítse el önbizalmát, mert a szigorú kritikának az a célja, hogy kiemelje az igazi tehetséget. Szív. üdv. Szerk.

Tanárnő. Boldogan értesültünk arról az eredményes propagandáról, melytől lapunk érdekében szíves volt társaságában kifejtetni. Az eddigi eredmény: öt új előfizető és számtalan ígéret! Nagyon kedves volt az egyik úriasszony megjegyzése, ki azzal jött föl szerkesztőségünkbe, hogy nagyon meg volt lepve Nagyságos Asszony propagandáján és azon a kivé-

Lohr Mária (Kronfus) **Vegytisztító - kelmeifestő**
Gyár és központ: Budapest, VIII. ker., Baross-utca 85. szám

teles agitáción, amellyel lapunkat társaságának ajánlotta. De most, hogy küldtünk mutatványszámot és intenzívben foglalkozhatott lapunkkal, teljesen megérti elismerő nyilatkozatát és megígérte, hogy hű előfizetője és pártolója lesz lapunknak. Ezt mind Nagyságos Asszonyunknak köszönhetjük. Még csak arra kérjük tisztelettel, méltóztatassék buzsáki mintájú divánpárna-ajándékunkra is felhívni társasága figyelmét, mert súlyt helyezünk arra is, hogy ajándékunkkal épp úgy meg legyenek elégedve előfizetőink, mint lapunkkal. Sok hálás köszönettel és meleg üdvözzellet Szerk.

Házias úrléány. Számtalanszor hangzottam, hogy nem vagyok híve a fiatalok nagy függetlenségre való törekvésének. Nem helyeslem, hogy fiatal léányok fiatalember ismerőseikkel, udvarlóiikkal akármely időben, legyen az szonora-, vagy vacsoraidő, kávéházban az uzorakozának, még akkor sem, ha barátjótik és annak vőlegénye is a társaságukban van. Én megkívánom ma is, a megváltozott felfogás dacára is, hogy a leánygyereken az édesanya szeme mindig rajta függjön. Nem azért, mintha kételkednék a mai fiatalság erkölcsi szilárdságában, hanem azért, mert minden fiatal leányt megvédeni szeretnék egy idő előtt bekövetkező csalódástól. Talán száz eset közül csak egyet ér az érzések katasztrófája, de ezért az egyért is minden szülőnek éber figyelemmel kell kísérni gyermeke útjait, mert senki sem lehet biztos, hogy nem következik be életében a legválságosabb karambol. Hogy a fiatalság nem szívesen veszi a szülői gyámkodást, ám jó, de nem változtathat az éven, mert elkövetkezik az az idő, mikor ől is túl lesznek az élet mai tapasztalatain és átveszik a szülők szerepét. Akkor majd megértik a szülők aggodását és megértik, hogy nem lehet korlátlan szabadságot engedélyezni fiatal léányoknak.

Sziv. üdv. Szerk.

Szórakozott. Néha egy kis bátorításra, egy kedves mosolyra van szükség, hogy a fiatalember, aki fülig szerelmes, illetékes helyen elő merje adni szándékát. De ugy-e, nem várja tőlem, hogy azt tanácsoljam, ugorjon a nyakába, hogy kimutathassa szerelmét? Aki összes ismerőseinek már elmondta, hogy Magácska a választottja, az majd kellő időben szülei-nek is nyilatkozni fog. Csak türelem, nem olyan sietős és sürgős, hogy már az idén főköti alá kerüljön. Ellenben szükséges, hogy értesítsen uralkodni tudjon s a gondolatban mindig is vele foglalkozik. ezt ma még nem szabad leplezetlenül elárulnia. A szerelem számtalan fázisában hasonlít a háborúhoz, mert nagyon sok esetben csak taktikával lehet győzni és a bevett várat taktikával lehet megtartani. Aki háborúba indul, annak fel kell vérézte lenni a támadásra és védekezésre, sőt szellemének összes sziporkázó rakétáit is az offenzíva szolgálatába kell állítania. Noha a jelen pillanatban nincs szüksége különösebb taktikára, teljesen elegendőnek vélem, ha kedves mosolyával bátorítja s ezzel a félre nem magyarázható jellel tudtára adja, hogy szemé-lye nem közömbös. Több, mint bizonyos, hogy egy orozlán bátorságával áll ki a síkra, hogy megkérje a kezét. Meglátja, milyen hős lesz! Sziv. üdv. Szerk.

Őszi dal. Még gyakorlatlan, érzelmeit nem tudja jól kifejezni. Látszik, hogy birkózik a forma művészetével, de nem teljesen sikertelenül, mert egy-egy verszása egészen jó. Lehet, hogy majd kö-zölhetőt is fog írni. Sziv. üdv. Szerk.

Rejtvénymegfejtés

A február hó 1. számában közölt kereszt-rejtvény vízszintes 30. és függőleges 3. sorának helyes megfejtése: «Vén farkasi a bárány is neveti» és «A lovas mögött ül a fekete gond». A helyesen megfejtő előfizetőink közül sorsolás útján jutalomban részesültek:

1—5. díjat: a Kézimunkabolt (Budapest, VI., Teréz-körtű 6) előnyomtatott millió-ajándékát nyerték: Somlyai Józsefné Rákospalota, dr. Susitzky Györgyné Zalaegerszeg, Lakatos Ilona Enying, Balogh Györgyné Győr, Biki Nagy Irén Szarvas. 6—7. díjat: JUNO kozmetikai intézet (Budapest, IV., Károly király-út 24) arc-krém-, púder- és szappanjándékát nyerték: Telek Lászlóné Losonc, Körmeny Jánosné Szombathely.

8—9. díjat: Korányi gyógyszerár (Budapest, VIII., Népszínház-u. 22) egy-egy Lili-krém-, szappan- és púderajándékát nyerték: vitéz Szabó Endréné Debrecen és Tóth Tiborné Budapest.

10. díjat: Cadeau-csokoládégyár (Bpest, Izabella-u. 88) ¼ kg díszdobozos bonbonajándékát nyerte: Faragó Ida Szentes.

Télen, nyáron, ősszel, tavasszal
Földes Margit-crème!

11—15. díjat egy-egy előfestett gobelin-retikült nyerték: Szabó Gyuláné Mezötúr és Szepesvári Béliáné Mucsony, Mészáros Kálmáné Nagycsád, Horváth Gizella Budapest, Takács Lolly Pápa. 16—20. díjat: két-két darab előnyomtatott tálcakendőt nyerték: Szabó Mihályné Veszprém, dr. Somorjai Ferenccné Szeged, Verdes Mihályné Hajdúdorog, dr. Hauler Pálné Révfülp, bajcsi Németh Istvánné Szentes.

SZŐRTELENÍTŐ krém — hatása végleges —, szeplő elleni fiatalító krém, szapon, arcszesz, pirosító, sib. SZŐRTELENÍTÉS VÁLLALOK. Kapható és megrendelhető: «Déva» kozmetikai különlegességek, Hungária-körtű 116. szám (Thököly-útnál).

APROHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés zavanként 15 fillér. Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 30 fillér. Tíz szón aluli szöveg hirdetései díja 1 pengő 50 fillér. Jelzés hirdetésekre érkező levelek továbbiakra hirdetései díjjal egyidejűleg külön 1 pengő utalandó át. Állást kereső hirdetések zavanként 10 fillér. A hirdetés díja előre beküldendő.

békey Koós Klára női divatterme Budapest, VIII., Kistalud-köz 2. V. 2. Bejárta a Corvin-mozgólly szemben. Alkizélat P 8, blúz P 10, angol ruha P 16, délutáni vagy estélyi ruha 18—20 pengőtől. Komoly munka. Tisztiasszonyok kedvelt ruhaszalonja.

Budapestre érkező úri személyeknek szép kényelmes lakasomban 2 pengőért megszállás. Főjegyzőné, Orczy-út 40. I. 10.

Legmodernebb szabás-, varrástanítás. Mester-vezető. „Elite”-szalon, Erzsébet-körtű 58.

Zongorát vagy pianót azonnal készpénzfizetésért sürgősen vennék. Telefon: 139 503. Zongoraterem.

Csillárudűlő egész évben nyitva. Gyönyörű hely-vidék, kényelmes kastélyszobák, zárt folyosók, prima kozsi, olesó panzió. Prospektus. Csillár-udűlő, Mátrászöllös.

Budapestre érkezőknek „Uri otthoni” nyujtok. Hajluné. ny. MÁV főintéző neje, Erzsébet-körtű 2. III. 19. Emke ház. Lift. Telefon: 132-900.

József-körtű 65., Grimm József arany-éremmel kitüntetett zongorakészítő. Zongorák, pianók legelőcsöbban rész-letre, garanciával.

Sok pénzért fizetek ékszerért, zalogjegyért, fog-arányt, szőnyegért és régiséget. Baross Ekszer-ház, Baross-utca 83. Telefonáljon 134—770.

Rövid fekete gyakorlózongora kettőszáz, külföldi négy száz, valódi Bősendorer ötszáz pengő. Garantiáltak, jó karban. Zongorák, pianók feltűnő olesón. Tisztviselőknek előleg nélküli legesekélyebb részletre. Rákóczi-út ötvén. Zongoraterem, Erzsébet-körtű sarak.

Nőruha-engedély megszerzéséhez előkészítem. Szabást, varrást iparilag kiképezem. Kerekes Ferenccné, Vámház-körtű 5.

MIMOZA világhírű grafológusnő analizál kézblől, írásblől és fenékpről. Személyes részvétél nem szükséges. Meglepnően tárja fel az élet minden titkát. Megállapítási a tiszta valóslágnak megfelelnek. Pontos születési és személyi adatokat kér sajátukét írással levélben. Válaszbélyeg csatolandó. Cim: Pécs, Szent Vincé-út 50.

Családtagnak tekintem azt a szerényigényű úr- nőt, ki háztartásomat ellátja. Takátási, Debrecen, Rákóczi u. 6.

NŐI RUHASZALÓN kedvező fizetési feltételek mellett, mersékelt árrakkal, anyaggal, valamint fazonmunkátt vállalok. Készruhák raktáron. Németh Isváné. IV., Régiósta u. 6.

Kalocsán, Kossuth Lajos-utca 61. sz. ház szabad- kézből eladó. Érdeklődni lehet: Szolnok, Fiumei- utca 33. sz. alatt. Dr. p. Vajna cimen.

Szerényigényű úrléány hosszú bizonyítványokkal elmerne gyermekek mellé. Leveleket dr. Hubáné, Budapest, XI., Parádi u. 1. kérek.

Ipariskolát végzett, jómégelésűt úrléány előkelő divatszalonba ajánlok az jól dolgozna és mint próbakisasszony is működhetne. Ha lakást és teljes ellátást kapna, csak csekély fizetést kérne. Leveleket „Z. Éva” jelígre kiadóba kérek.

Törzstiszt, főorvos ismeretségét keresem, magas. szép, házias, diplomás, független, gyermekszerető főves neme asszony rokonomnak. Di-zkréción. „300 P havonként” jelígre főkiadóba.

Saját ruháinak megvarrásával és szabni. varrni megintom rövid idő alatt. Bognárné, IV., Sem-melweis-u. 2. I. em. 7.

Csopakon, va utállomás mellett, 3 szobás villa. 600 négyzetlőg termő szőlővel, gyümölcsfákkal, éves lakásnak kiadó, május 1-én bekölőzhető. Bővebb felvilágosítás — válszbélyeg ellenében — vitéz Balla Károly ref. lelkeslőtt: Szólád (So-mogy m.) megtudható.

Jó családból való fiatal lelkiismeretes leányt ke-ressek, aki szerény háztartásom vezetésében se-ritéségemre lenne. Családtagnak tekintem. 15 éves árvalányt, ainek anyja le-nék. Cim: „Gyermekek len házaspár” jelíge alatt kiadóban.

Zongorák, pianók előleg nélküli, húszpengős részletre 350 pengőtől, legelőcsöbban Fenyőné zongorateremben, Erzsébet-körtű huszonhat. Bér-zongorák csodaolcsón!

Jegyezze meg Ön és minden házias-zony, hogy háztartásának lomjait, ruháit, bútorait és régi-ségeit megveszi Zsadányi, Losonczy u. 21. Telefon: 13-35-77.

Felvidéki intelligens fiatal elvált asszony ház-vezetőnek ajánlok magános úriasszonyhoz, cselleget anvahlyettesnek is. Leveleket „Beregszász” jel-ígre kiadóba kérek.

Intelligens német kisasszonyt keresek gyermekeim mellé. Dr. Csima Józsefné, Kaposvár.

Oszták-német vendégladiót, diáklányt küld nagy-szűnőre Fiúnevelő intézet, Eötvös-utca 23a, I. I.

Angol-francia szabónő, iparigazolványa van, lársuli sz-rcetne olyan úrnővel, akinek nagy ismeretségi köre van. Leveleket: Thury Albertné, Felső-ó, Árpád-u. 32. kérek.

Cigányosn. kotta nélkül zongorázni leggyorsabban megtanulhat: II., Margit-körút 8. Zongoratanítónőnél.

Zongorahangolás javítás, harmóniumkészítés, javítás legújanyosabban. Széber, Budapest, II., Török-u. 6.

Műt-ppás. Molyrágott, szakadt, kiégett ruháit műbészövöm. Rózsa, IV., Váci-utca 21. V., Szent István-körút (Lipót körút) 24. Vidékieket kilátolok.

Tizenegy hónapos kisfiamból keresek egy oszták származású, intelligens szerény német leányt, aki távollételemben (tisztviselőasszony vagyok) be tudja tölteni a háziasszony szerepét. önállóan cselekvő és intéződő, megbízható a háztartásban segít, takarításra felügyel, a gyermek körül minden munkát elvégző, sőt a főzésben is segítségemre van. Lakást nem a/hatok s így reggelől estig tartana az elfoglaltsága. Alkalmam csak azt tudnám, akit olvasóírásnóm szívemnek volnának ajánlani. Leveleket „Erzsébet asszony” jellegre kiadóba kérek.

KÉZIMUNKALEÍRÁS

CÍMLAP ELSŐ BELSŐ OLDALÁN: díszes ágyhuzat. A párnák mérete 80×100 cm, paplanlepedő 130×180 cm, visszahajtó 45 cm. Előrajzolja jöminőségű Aranyosokor pamutvászonból a nagy párnák darabja, hátállappal együtt P 4.50, a paplanlepedő előrajzolja P 11.—. Szűrtsablonya 80 fillér és P 1.20. Hozott anyagra előrajzolója 60 fillér és P 1.—.

CÍMLAP ELSŐ BELSŐ OLDALÁN: riselő himzéssel díszített zsúrkészlet. Lenvászonból készíjtük sárga vagy frész színben. A terítő mérete 100×100 cm, a szalvéták 25×25 cm. Ara előrajzolja egy terítő és 6 drb szalvétta P 9.—. Szűrtsablonya P 1.50. Hozott anyagra előrajzolója P 1.20.

2. OLDALON: oltárterítő riselő- és magashimzéssel. Előrajzolja 60×300 cm méretben, finom fehér lenvászonból P 20.—. Himzéséhez fehér himzőpamutot és mulinét használunk. Himzőpamut nagy motringban 40 fill., mulinét motringja 14 fill. Szűrtsablonya 60×100 cm méretben P 3.—.

3. OLDALON: riselő futó. Vastagabbzáttú fél-lenvászonból készíjtük 60×120 cm méretben. Himzéséhez 12-es számú gyöngyfonalat használunk. Ara előrajzolja P 3.80. Himzéséhez 2 motring MUL gyöngyfonal P 1.20. Szűrtsablonya P 1.50.

4. OLDALON: színes himzéssel készített tűll-függöny. Középvastagszálú ekrü színű tűllből készíjtük. A virágok színezéséhez szép mezeivirág-színeket használunk. Befejezésnél pamutból színórt fonunk és a végére bojtot készíjtük. Előrajzolja 150×260 cm méretben P 15.—. 220×260 cm méretben P 22.50. Szűrtsablonya a színezési mintával együtt P 5.—. Himzéséhez szükséges gyapjúfonal motringja 12 fill.

5. OLDALON: színes függöny. Nyári lakásba igen alkalmas. Indanthren függönyanyagból készíjtük az ablak méretének megfelelő nagyságban. Indanthren-anyagok nagy választékban, olcsó árakban.

Felelős szerkesztő és kiadó: Papp Jenő.

Kéziratokat, kliséket, fényképeket nem adunk vissza és nem örzünk meg. A lap cikkeinek és képeinek átvétele és lekötése tilos. A Magyar Nők Lapját nyomta a Hungária Hirlapnyomda R. T. Budapest, V., Vimos eszár-út 34. szám. 703.39.

Felelős vitéz BÁNÓ LEHEL.

5. OLDALON: 45×45 cm színes himzésű virágos mintával díszített divánpárna műselyem krepdesinanyagból, hátállappal együtt, előrajzolja P 2.50. A hozzávaló mulinét motringja 14 fillér. A rojtot körül sodrott selyemből készíjtük, melynek 5 dekás motringja P 1.20. Szűrtsablonya 80 fillér. Hozott anyagra előrajzolója díj 60 fillér.

7. OLDALON: felső jobbsarokban himzett tálcakendők. Előrajzolja jöminőségű pamutvászonból a köralakúak 30×30 cm méretben darabonként 40 fill. Kisebb óval 30×40 cm méretben 60 fill., nagyobb óval 40×50 cm méretben 70 fill. Szűrtsablonya 30 és 50 fill.

7. OLDALON: alsó balsarokban gobelinpárna. Mérete 42×50 cm. Előjesteve penelopanyagra P 1.20. Himzéséhez kis motringos berliner fonál 12 fill. Az alapozó berliner fonál dekája 24 fill.

8. OLDALON: tűllfüggöny indanthren szárnyakkal. A tűllfüggöny mérete 150×260 cm. Előrajzolja jöminőségű tűllből 16.— pengő. Himzéséhez gyöngyfonalat használunk 3-as és 5-ös vastagságban. Aljára 15 cm széles rojtot teszünk, melynek métere P 1.25. A minta szűrtsablonya 3.— pengő. A drapériához és szárnyakhoz indanthrenanyag méterszámmra kapható 150 cm szélességben. Mintákat készséggel küldünk.

10. OLDALON: ovális terítők. Az angol madeirás, előrajzolja, jöminőségű pamutvászonból 40×60 cm méretben P 1.20. Szűrtsablonya 60 fill. Teljesen készen, géppel hímzve P 6.—. A madeirahimzéssel

készített terítő a szélén lévő tűllalattéttel együtt előrajzolja P 2.—. Szűrtsablonya 80 fill.

11. OLDALON: szárnyas függöny. Fehér vagy ekrü színű grenadinból készíjtük. Himzéséhez mulinét használunk, a bútorok megfelelő színösszeállításban. A szárnyak szélessége 150 cm, hossza 300 cm. Előrajzolja, a fodoranyaggal együtt P 27. Szűrtsablonya P 2.—. Mulinét motringja 14 fill. Megrendelhető más méretben is.

13. OLDALON: színes himzéssel készített díszes tálcakendők. Ara a megadott méret szerint változik. Himzéséhez mosható mulinét használunk. A mulinét motringja 14 fill.

22. OLDALON: tűllterítő. Bronzszínű tűllből készíjtük 100×100 cm méretben. Színezése terakott, bronz és kékszin árnyalatú. Himzéséhez fényes kelimafonalat használunk. A mintát papírra előrajzolja vesz-zünk, erre a tűll ráfereljük és úgy dolgozzuk ki. A papírrajz és tűll P 7.—. Kelimafonal dekája 22 fillér. A terítőhöz 20 deka szükséges. Megrendelhető más méretben is.

28. OLDALON: gobelin-kép. Előjesteve kordovára 42×30 cm méretben P 4.60. Kidolgozásához mulinét motringja 14 fillér. Egy képhez kb. 45—50 motring szükséges. Kisebb vagy nagyobb méretben is megrendelhető.

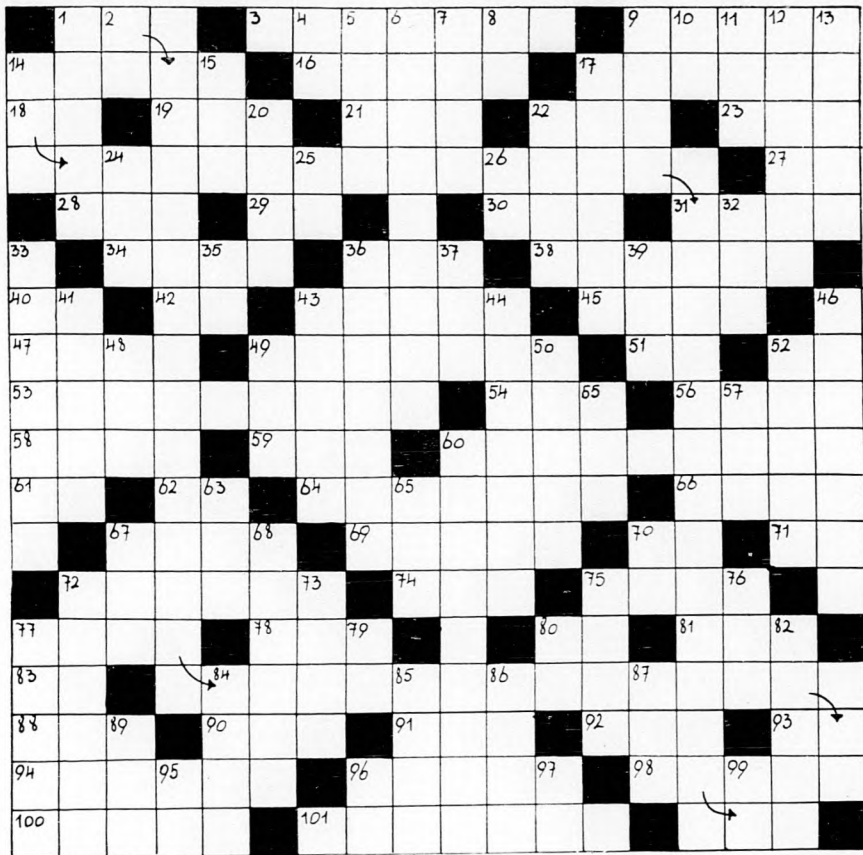
CÍMLAP HÁTSÓ BELSŐ OLDALÁN: templomi felszerelés. Méret szerint megrendelhető, előrajzolja, vagy teljesen készen, melyekről külön árajánlattal szolgálunk.

A MUL KÉZIMUNKABOLTJÁNAK (VI. TERÉZ-KRT. 6) ÁRAJÁNLATA

MÉLYEN LESZÁLLITOTT TAVASZI ÁRAK:

Festett kelim-párna, 40×40 cm méretben	2.—
Festett kelim-terítő, 100×100 cm méretben	7.20
Festett kelim-falvédő, 60×170 cm méretben	8.—
Aranyosokor pamutvászon ágyműnek, fehér, 80 cm széles, métere	1.50
Aranyosokor pamutvászon ágyműnek, rózsaszín, kék, zöld és lila, métere	1.92
Aranyosokor pamutvászon lepedőnek, 140 cm széles, fehér, métere	3.40
Aranyosokor pamutvászon paplanlepedőnek, 180 cm széles, fehér, métere	4.10
Pamutdamaszt ágyműnek, szép, virágos mintával, fehér, 80 cm széles, métere	2.40
Pamutdamaszt ágyműnek, pettyes mintával, rózsaszín, 90 cm széles	3.56
Pamutdamaszt ágyműnek, virágmintával, rózsaszín, 90 cm	2.66
Opálbatszt zsúrterítőnek, szép színekben, 140 cm széles, métere	3.50
Konyhatöröl lenvászonból, csikos széllel, darabja	1.80
Agyarnitúra: 2 drb nagypárna, 1 drb hispárna géppel hímzve, kézigomblyukkal, gombbal ellátva, összesen	18.—
Egy darab paplanlepedő, 130×180 cm méretben, 45 cm széles visszahajtóval, géppel hímzve	16.50
Előrajzolt zsúrkészlet pamutvászonból, színesben, a terítő 100×100 cm, 4 szalvétával 30×30 cm méretben. szép mintával	4.80
Ugyanez színes opálbatsztból	4.50
Babaingecske fehér sifonból, géphimzéssel	2.40
Babaingecske rózsaszín vagy kék színben, rátéhhimzéssel	2.60
Női harisnya műselyemből, jó minőség, párja 2.20, 2.60.	3.90
Zsebkendőtartó kézfestéssel, magyaros vagy virágos minta	4.50
Paplanpamut nyáripaplan horgolászhoz, színes, 5 dekás motring	—60
Előrajzolt konyhagarnitúra nyers molinóból, 10 darabból áll	9.60
Előrajzolt konyhagarnitúra színes indanthren pamutvászonból	12.50
Függönyre alkalmas cérna-marquisette, ekrűszínbén, 150 cm széles, métere 4.50, 5.50.	7.—
Színes függönyanyag, kockás minta, 150 cm széles, métere	4.50
Színes függönyanyag, indanthren festés, pettyes, 150 cm széles	5.80
Csipkeszővet, 300 cm széles, métere	7.50
Csipkeszővet, 360 cm széles, métere	8.50
Gitter-anyag, 160 cm széles, métere	6.40
Csipkeszővet, 180 cm széles, métere	6.40
Fehér etamin, 150 cm széles, métere	2.40
Klónli csipkefüggöny, 150×250 cm méretben, alul rojttal díszítve	19.50
Marquisette-függöny, fodordíszítéssel, 150×250 cm méretben	18.—

KERESZTREJTVÉNY

Megfejtésül a vízsz. 1. és függ. 14. sorokban lévő közmondás küldendő be.

MEGFEJTÉSI HATÁRIDŐ: 1939 MÁRCIUS 10

A megfejtés eredményét az április hó 1-i számunkban közöljük.

JUTALOMDÍJAK:

1—5. díj: a Kézimunkabolt (Budapest, VI., Teréz-körút 6.) előnyomtatott milli-ajándéka.

6—7. díj: JUNO kozmetikai intézet (Budapest, IV., Károly királyút 24.) arckrém-, púder- és szappan-ajándéka.

8—9. díj: Korányi-gyógyszertár (Budapest, VIII., Népszínház-utca 22.) egy-egy lili-krém-, szappan- és púder-ajándéka.

10. díj: Cadeau csokoládégyár (Budapest, VI., Izabella-u. 88.) 1/4 kg díszdobozos bonbon-ajándéka.

11—15. díj: egy-egy előfestett gobelinretikül.

16—20. díj: két-két tálcakendő-ajándék.

VÍZSZINTES: 1. Bölcs olasz közmondás, folytatása a függ. 14-ben. 3. Híres borfajta. 9. Bikavadító szín. 14. Délitiroli üdülőhely. 16. Riadó — idegen szóval. 17. Érdekképviseleti szerv. 18. Német szem. névmás. 19. Szűrőfegyver. 21. Asszony lesz, — ha minden jól megy. 22. A németek jelképes madara. 23. Szeszital. 27. Menni — angolul. 28. Tenisz kifejezés. 29. Allóviz. 30. Tejtermék. 31. Falusi «csatorna». 34. Hir, újdonság — latinul. 36. Mulatóhely. 38. A köszénkátrányból nyert festékanyag. 41. Német összetett prepositio. 42. A vadász teszi. 43. Főzőedény. 45. Olasz folyó. 47. Angol úrhölgy. 49. Utburkoló anyag. 51. Szem. névmás. 52. Névelő. 53. Híres magyar meseköltő, a magyar gyermekköltészet megalakítója. 54. Egyik minisztériumunk. 56. Régen tüzet csináltak vele. 58. A gazda teszi. 59. Valuta — Keleten. 60. Hivatalos papír. 61. Zokog — népiesen. 62. Betű fonétikusan. 64. Palánk. 66. Becézett női név. 67. Írói termék. 69. Egyenlítő körüli emlősszállat. 70. Tagadószó. 71. Arany Róbert. 72. Írószerszám. 74. Mértani fogalom. 75. Csordultig van. 77. Így szólíják meg az angol királyt. 78. Női név — becézve. 80. Betűk az abc elejéről. 81. A hajnalpír görög istennője. 83. Német elűjáró. 88. Talál. 90. Bó — más szóval. 91. Nóta másképpen. 92. Ausztriai folyó. 93. Korányi Sándor névbetűi. 94. Férfinév, — meglehetősen ritka. 96. A nadir ellentéte, a horizon látható pólusa. 98. Az első magyar Robinson-fordító. 100. Keleti kézimunkafajta. 101. A zenekar tagja.

FÜGGŐLEGES: 1. Női név. 2. Aradi Rezső névbetűi. 4. Idegen cégrövidítés. 5. Férfinév. 6. Kézfogás. 7. Nyelvtani fogalom — névelő. 8. Hosszmérték rövidítése. 9. Keleti valuta. 10. Mutatószó. 11. Abesszin méltóság volt. 12. Állam az USA-ban. 13. Testrészt. 14. Lásd a vízsz. 1-et. 15. Az egyik nem. 17. A hadsereg tagja. 20. Rész — idegen szóval. 22. Arab törzs. 24. Nap — idegen szóval. 25. Allóviz. 26. Sporteszköz. 32. Folyó — spanyolul. 33. Fürdők jelzője. 35. Családtag. 36. Angol főúri cím és méltóság. 37. Ijesztő valami. 39. Nem épít, sőt. 41. Ausztráliai néptörzs. 43. Testrészek. 44. Feltételt szabnak. 46. Gúnyos irányú irodalmi műfaj. 48. Közlekedési vállalat névbetűi. 49. Hollywoodi filmsztár (Francis). 50. Fegyvernem. 52. Jugoszláv távirati ügynökség neve. 55. Spanyol névelő. 57. Időmérés. 60. Kikukucska. 63. Cikk, portéka. 65. Ugyanaz, mint függ. 11. 67. Bántalmaz. 68. Hosszú, sovány emberre mondják. 70. Tagadószó. 72. Gyakori madárfaj. 73. Eppen hogy csak. 75. Öregember — tréfásan. 76. Görög sziget. 77. Égésnél keletkezik. 79. Papírmérték. 80. Latin igekötő. 82. Nem hall. 84. A testnek legparányibb része, mely kémiailag sem osztható tovább. 85. Volt angol miniszter. 86. Hibát csinál írásban. 87. Magyar vármegye. 89. Ugyanaz, mint 88. vízsz. 95. Mutatószó. 96. Zalai Ottilia névbetűi. 97. Vissza igekötő. 99. Právjelző.

Magyar Nők Lapja

Kézimunkával díszített miseruha, stóla, oltárterítő és kehelytakarók

